

ปัญหาทางกฎหมายของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า
ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window

โดย

นางสาวพรรณรัตน์ พหลเวชช์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

สาขากฎหมายธุรกิจ

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปัญหาทางกฎหมายของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า
ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window

โดย

นางสาวพรรณรัตน์ พหลเวชช์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

สาขากฎหมายธุรกิจ

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Legal Problems About Electronic Transactions for Import, Export,
Transit, and Logistics through the National Single Window System

BY

MISS PANNARATANA PHAHOLVECH

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF LAWS
BUSINESS LAW
FACULTY OF LAW
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2015
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะนิติศาสตร์

วิทยานิพนธ์

ของ

นางสาวพรรณรัตน์ พหลเวชช์

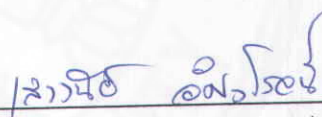
เรื่อง

ปัญหาทางกฎหมายของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์
ผ่านระบบ National Single Window

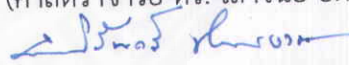
ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
นิติศาสตรมหาบัณฑิต

เมื่อ วันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2559

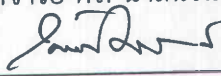
ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ศาสตราจารย์ ดร. เสาวนีย์ อัสวโรจน์)

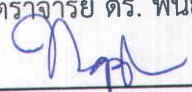
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นานิรันดร์ จันทรงาม)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร. พินัย ณ นคร)

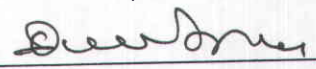
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ ดร. นพตล เดชสมบุรณ์รัตน์)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ กฤติกา ปันประเสริฐ)

คณบดี

(ศาสตราจารย์ ดร. อุดม รัฐอมฤต)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัญหาทางกฎหมายของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window
ชื่อผู้เขียน	นางสาวพรรณรัตน์ พหลเวชช์
ชื่อปริญญา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	กฎหมายธุรกิจ นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นาถนรินทร์ จันทร์งาม
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

ในการประกอบธุรกิจการค้าในการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ทั้งระดับในประเทศหรือระหว่างประเทศจะต้องมีการรับส่งข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคธุรกิจเอกชนเป็นจำนวนมาก ซึ่งเดิมนั้นการรับส่งข้อมูลดังกล่าวจะกระทำในรูปแบบของกระดาษ โดยผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการติดต่อกับหน่วยงานของรัฐด้วยตนเอง ต่อมาเมื่อเทคโนโลยีมีการพัฒนาเพิ่มขึ้น จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการรับส่งข้อมูลจากกระดาษเป็นข้อมูลในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ และมีการนำระบบ National Single Window เข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกให้การรับส่งข้อมูลดังกล่าวสามารถกระทำได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ เนื่องจากระบบ National Single Window เป็นระบบการเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ที่กำหนดให้ผู้ใช้บริการไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐ ภาคธุรกิจเอกชน หรือประชาชนสามารถทำการส่งผ่านข้อมูลเข้าสู่ระบบเพียงครั้งเดียว และระบบจะทำการประมวลผลและส่งข้อมูลไปให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอัตโนมัติ ทำให้ผู้ใช้บริการสามารถดำเนินการผ่านระบบได้ตลอดเวลาและไม่จำกัดสถานที่ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง แต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากกฎหมายของหน่วยงานของรัฐต่างๆ ส่วนใหญ่ถูกบัญญัติขึ้นในช่วงเวลาการทำธุรกรรมต่างๆ กับหน่วยงานของรัฐยังอยู่ในรูปแบบของกระดาษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตนำเข้า ส่งออก และนำผ่านจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกรณีที่มีการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านสินค้าที่ต้องได้รับอนุญาตก่อนกรณีเช่นนี้จึงเกิดปัญหาทางกฎหมายที่จะต้องพิจารณาว่าหากได้ดำเนินการผ่านระบบ National Single Window แล้วจะถือว่าการกระทำดังกล่าวมีผลชอบด้วยกฎหมายและถือว่าได้ปฏิบัติตามที่

กฎหมายของแต่ละหน่วยงานได้บัญญัติไว้แล้วหรือไม่ เพียงใด ซึ่งต่อมาหน่วยงานของรัฐได้มีการออกกฎหมายเพื่อรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window คือ 1. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557 และ 2. ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. .... โดยมีเนื้อหาในการกำหนดหลักเกณฑ์ให้หน่วยงานของรัฐ และภาคธุรกิจเอกชนปฏิบัติในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ดังนั้น ผู้เขียนจึงได้มุ่งศึกษากฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าว และพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 และกฎหมายต่างประเทศคือ ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศสิงคโปร์ จึงพบว่ากฎหมายทั้งสองฉบับยังมีปัญหาทางกฎหมายที่จะต้องดำเนินการแก้ไขในประเด็นบทบัญญัติของกฎหมายที่ไม่มีการบัญญัติถึงกรณีความชอบด้วยกฎหมายของการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐต่างๆ ที่กำหนดให้การขอรับใบอนุญาตหรือการออกใบอนุญาตจะต้องกระทำในรูปแบบกระดาษ หรือกรณีกำหนดให้มีการส่งด้วยวิธีการพิเศษ เช่น การส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือการดำเนินการผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานนั้นๆ เอง นอกจากนี้ มีประเด็นเรื่องลำดับศักดิ์ของกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวเนื่องจากเป็นกฎหมายลำดับรอง แต่กฎหมายของหน่วยงานของรัฐอยู่ในระดับพระราชบัญญัติหรืออาศัยอำนาจจากกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติ จึงไม่อาจลบล้างกฎหมายของหน่วยงานของรัฐได้ ผู้เขียนจึงเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับกรณีดังกล่าว คือ แก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในมาตรา 35 ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ โดยเพิ่มเติมเนื้อความในลักษณะให้การเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window มีความชอบด้วยกฎหมายตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ นอกจากนี้ ผู้เขียนได้ทำการศึกษาคณะกรรมของประเทศไทยในประเด็นทางกฎหมายกรณีการเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ในระดับภูมิภาคผ่านระบบ ASEAN Single Window ในการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียนในประเด็นการรับส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูลความปลอดภัยและความลับของข้อมูล ความถูกต้องของข้อมูลสารสนเทศ เป็นต้น ซึ่งประเทศไทยมีกฎหมายภายในรองรับการให้สัตยาบันพิธีสารฯ และมีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2559 เห็นชอบการลงนามพิธีสารฯ ดังกล่าวแล้ว

คำสำคัญ: การเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์, ระบบ National Single Window

Thesis Title	Legal Problems About Electronic Transactions for Import, Export, Transit, and Logistics through the National Single Window System
Author	Miss Pannaratana Phaholvech
Degree	Master of Laws
Major Field/Faculty/University	Business Law Law Thammasat University
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Nartnirun Junngam
Academic Years	2015

ABSTRACT

In 2005 and 2008, Thailand cosigned two agreements to establish a National Single Window (NSW) system to access and transfer data quickly, correctly, and effectively. NSW is an electronic system enabling secured, safe and efficient electronic exchange of trade-related documents through a single point of entry to fulfill import, export, and transit-related regulatory requirements and expedite the flow of information about goods. Simultaneous, automatic evaluation and transmission of data to all users is only one of the many advantages of this system.

Thai government laws pertaining to customs procedures date to the time of printed forms when importers and exporters had to request permits from individual government departments for imports and exports. The question arose whether processes done by NSW will conform to previous legal decisions issued by individual government departments.

To support transactions by NSW, the government issued two specific laws:

1. In 2014, the Office of the Prime Minister's Rule (B.E. 2557) Regarding Electronic Data Integration for Importation, Exportation, Transit and Logistics.

2. Draft Royal Decree (B.E. ....) Regulations and Procedures for Electronic Transactions regarding Import, Export, Transit and Logistic via National Single Window.

Both laws indicate how government and businesses may link their information correctly with NSW. These laws were studied and compared to the Electronic Transactions Act of B.E. 2544 (2001) and comparable laws from Indonesia and Singapore. Results were that the Draft Royal Decree and the Prime Minister's Rule still lack content about the legitimacy of linking all data by NSW with individual government departments. Each government department law requires that importers and exporters request permission or goods permits by filling out printed forms, sent by registered mail or departmental systems. NSW is not mentioned.

An issue of legal hierarchy also exists for both of the aforementioned laws. This is because laws issued by each government department are equivalent to acts, but these are only secondary legislation. Therefore the two laws cannot override government department legal provisions.

These findings suggest that the best solution would be to revise section 35 of the Electronic Transactions Act of B.E. 2544 (2001). This section addressed governmental electronic transactions. The revision would add the provision that all data transferred by NSW is legitimate under all government departments.

Is Thai law ready for electronic data linkage at the regional level through the ASEAN Single Window (ASW) system, a regional initiative connecting and integrating NSWs of member states? On November 16, 2015, ASW implemented single submission of electronic data, whether or not Thai law was adapted for delivery, exchange, safety, confidentiality, and data correctness, among other issues. In practice, Thai law was able to support protocol ratification of legal framework to implement ASW. On 22 March 2016, the Thai Cabinet agreed to issue an instrument of ratification for the Protocol on the Legal Framework to Implement the ASEAN Single Window.

Keywords: Electronic transaction, National Single Window

กิตติกรรมประกาศ

ในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่มีความสำเร็จลุล่วงไปได้เลยหากมิได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ ดร. พินัย ณ นคร ที่ได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตั้งแต่นั้นเริ่มแรก ท่านอาจารย์ได้ให้ความรู้และคำแนะนำต่างๆ อันมีค่าและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้เขียน ตั้งแต่การเสนอหัวข้อ การจัดทำเนื้อหา จนกระทั่งการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้เขียนรับรู้ได้ถึงความเมตตา กรุณาของท่านอาจารย์ที่มีต่อศิษย์ และมีความรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างมาก ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นาถนรินทร์ จันทรงาม ที่กรุณาได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในภายหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์กฤติกา ปันประเสริฐ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย กรมศุลกากร ที่กรุณาให้ความรู้และคำปรึกษาต่างๆ ในการเขียนวิทยานิพนธ์ และขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. เสาวนีย์ อัครวโรจน์ และอาจารย์ ดร. นพตล เดชสมบูรณ์รัตน์ ที่กรุณาให้เกียรติและสละเวลาอันมีค่ารับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำต่างๆ เพื่อปรับปรุงให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ ผู้เป็นต้นแบบและกำลังใจสำคัญให้ผู้เขียน มีความมุ่งมั่น ความพยายาม และความอดทนในการทำสิ่งต่างๆ อย่างเต็มกำลังความสามารถ มีท่านทั้งสองและพี่ชายผู้เขียนคอยอยู่เคียงข้าง ให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือ จึงทำให้ผู้เขียนสามารถจัดทำวิทยานิพนธ์ได้จนสำเร็จ ขอขอบคุณ ดร.ดลวิทย์ พุทธรเจริญทอง กองงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง สำหรับการอนุเคราะห์ข้อมูลต่างๆ จากกระทรวงการคลัง พร้อมทั้งให้คำแนะนำและความช่วยเหลือต่างๆ แก่ผู้เขียน ขอขอบคุณพี่ๆ จากสำนักกฎหมาย และสำนักเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร กรมศุลกากร สำหรับข้อมูลทางด้านกฎหมายและข้อมูลเกี่ยวกับระบบอิเล็กทรอนิกส์ ขอขอบคุณนางสาวขวัญหทัย พรอำไพพรรณ เพื่อนที่ให้กำลังใจและคอยถามไถ่ความคืบหน้าในการจัดทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด ขอขอบคุณหัวหน้า และเพื่อนร่วมงาน สำนักสืบสวนและปราบปราม กรมศุลกากร สำหรับความเข้าใจและกำลังใจที่มีให้แก่ผู้เขียน และขอขอบคุณเพื่อนๆ สาขากฎหมาย ธุรกิจที่ร่วมเรียนและคอยช่วยเหลือกันมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจ ไม่มากนักน้อย หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขออภัยไว้แต่เพียงผู้เดียว

นางสาวพรรณรัตน์ พหลเวชช์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญภาพ	(13)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
1.3 สมมติฐานการศึกษา	4
1.4 ขอบเขตการศึกษา	5
1.5 วิธีการศึกษา	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 ความเป็นมา แนวความคิดเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window	7
2.1 ลักษณะการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเอกสาร ที่เป็นกระดาษ	7
2.2 ลักษณะการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ระยะเริ่มพัฒนาไปสู่ ระบบอิเล็กทรอนิกส์	8
2.3 ระบบ National Single Window	9
2.3.1 ความหมายของระบบ National Single Window	9

2.3.2	วัตถุประสงค์ของระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว	9
2.3.3	ประโยชน์ของระบบ National Single Window	10
2.3.4	รูปแบบของระบบ National Single Window	11
2.3.4.1	เรื่องเงินทุน	11
2.3.4.2	เรื่องการให้บริการระบบ	12
2.3.4.3	เรื่องค่าบริการ	12
2.3.5	ปัจจัยในการพัฒนาระบบ National Single Window	12
2.4	ระบบ National Single Window ของประเทศไทย	13
2.4.1	ความเป็นมาของระบบ National Single Window ของประเทศไทย	14
2.4.2	วัตถุประสงค์ของระบบ National Single Window ของประเทศไทย	16
2.4.3	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากระบบ National Single Window ของประเทศไทย	17
2.4.4	ภาพรวมการพัฒนาระบบ National Single Window ของประเทศไทย	17
2.4.5	ขอบเขตการพัฒนาระบบ National Single Window ของประเทศไทย	18
2.4.6	ลักษณะงานบริการของระบบ National Single Window ของประเทศไทย	19
2.4.7	การดำเนินการในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการ ระหว่างหน่วยงานรัฐผ่านระบบ National Single Window ของประเทศ	23
2.5	การพัฒนาระบบ National Single Window เพื่อรองรับการเชื่อมโยง ในระดับภูมิภาค ASEAN (ASEAN Single Window)	29
บทที่ 3	กรณีศึกษาการนำระบบ National Single Window ไปใช้ในต่างประเทศ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	32
3.1	กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับระบบ National Single Window	32
3.1.1	แนวทางตาม Recommendation No.33	33
3.1.2	แนวทางตาม Recommendation No.35	35
3.1.3	ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบ อิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window)	37

3.1.4 พิธีสารว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN Protocol to Establish and Implement the ASEAN Single Window)	38
3.1.5 พิธีสารว่าด้วยการออกแบบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (Protocol on the Legal Framework to Implement the ASEAN Single Window)	39
3.2 กรณีศึกษาจากต่างประเทศ	39
3.2.1 ประเทศอินโดนีเซีย	40
3.2.1.1 Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 10 of 2008 แก้ไขเพิ่มเติมโดย Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 35 of 2012	40
3.2.1.2 Decree of the Minister of Finance No.1049/KMK.01/2006	41
3.2.1.3 Regulation of the Minister of Trade No. 28/M-DAG/PER/6/2009	41
3.2.1.4 Decree of the Minister of Communication and Information Technology No.44/PER/M.KOMINFO/10/2009	42
3.2.1.5 Regulation of the State Minister for Environmental Affairs Number 02 of 2010	42
3.2.1.6 Regulation of the Minister of Trade No. 40/M-DAG/PER/10/2010	43
3.2.1.7 Circular of the Director General of Customs and Excise No. SE-2/BC/2010	43
3.2.2 ประเทศสิงคโปร์	43
3.2.2.1 Electronic Transaction Act 2010	44
3.2.2.2 Customs Act	44
3.2.3.3 Regulation of Imports and Export Act	46
3.2.3.4 Goods and Services Tax Act	46

บทที่ 4 ปัญหาและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำระบบ National Single Window มาใช้บังคับในประเทศไทย	47
4.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window	47
4.1.1 กฎหมายภายในของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window	48
4.1.2 กฎหมายภายในของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการขอรับและออกใบอนุญาตในการนำเข้า ส่งออก นำผ่านสินค้า	63
4.2 ข้อพิจารณา ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557	98
4.2.1 ความเป็นมาของ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557	98
4.2.2 สาระสำคัญของ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557	99
4.3 ข้อพิจารณาร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ.	103
4.3.1 ความเป็นมาของร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ.	103
4.3.2 สาระสำคัญของร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ.	106

4.4	ประกาศกรมศุลกากรที่เกี่ยวข้องกับระบบ National Single Window	111
4.4.1	ประกาศกรมศุลกากรที่ 108/2558 เรื่อง การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า – ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว	112
4.4.2	ประกาศกรมศุลกากร ที่ 230/2558 เรื่อง การผ่านพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับศุลกากร	112
4.5	ปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานต่างๆ ในการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window	112
4.5.1	บทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐในการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับและออกใบอนุญาต	114
4.5.2	การบังคับใช้กฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window	130
4.6	ปัญหากฎหมายภายในประเทศไทยเพื่อรองรับการเชื่อมโยงระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN SINGLE WINDOW)	137
4.6.1	สาระสำคัญของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน	138
4.6.2	การดำเนินการตามกฎหมายเพื่อให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน	140
4.6.3	การพิจารณากฎหมายระดับภายในประเทศเพื่อรองรับการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน	143
4.6.4	บทวิเคราะห์การให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน	154
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ		159
5.1	บทสรุป	159
5.2	ข้อเสนอแนะ	163

บรรณานุกรม	166
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 35 of 2012	171
ภาคผนวก ข Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 10 of 2008	178
ภาคผนวก ค Decree of the Minister of Finance No.1049/KMK.01/2006	186
ภาคผนวก ง Regulation of the Minister of Trade No. 28/M-DAG/PER/6/2009	189
ภาคผนวก จ Decree of the Minister of Communication and Information Technology No.44/PER/M.KOMINFO/10/2009	198
ภาคผนวก ฉ Regulation of the State Minister for Environmental Affairs Number 02 of 2010	203
ภาคผนวก ช Regulation of the Minister of Trade No. 40/M-DAG/PER/10/2010	207
ภาคผนวก ซ Circular of the Director General of Customs and Excise No. SE-2/BC/2010	210
ภาคผนวก ฌ CUSTOMS ACT REVISED EDITION (Singapore)	212
ภาคผนวก ฎ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ พ.ศ. 2557	216
ภาคผนวก ฏ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรม ทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ เชื่อมโยงข้อมูล พ.ศ.	220
ภาคผนวก ฐ ประกาศกรมศุลกากร ที่ 108/2558 เรื่อง การจัดทำข้อมูล ผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออกด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว	233

ภาคผนวก ฐ ประกาศกรมศุลกากร ที่ 230/2558 เรื่อง การผ่านพิธีการศุลกากร ทางอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับ การศุลกากร	236
ภาคผนวก ๗ พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน	252
ประวัติผู้เขียน	267

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แผนภาพรูปแบบของการบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจกับระบบ National Single Window ของประเทศ	18
2.2 แผนภาพสถิติการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ตั้งแต่ปี 2556 – มีนาคม 2559	21
4.1 คำขออนุญาตแบบ น.ส. 1	122
4.2 ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ แบบ บ.น.ส. 1	126

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการประกอบธุรกิจการค้าไม่ว่าในระดับประเทศหรือระหว่างประเทศ จะต้องมีการดำเนินการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบพิธีการทางศุลกากรในการควบคุมสินค้าที่นำเข้า ส่งออก และนำผ่านของประเทศ ซึ่งจะต้องมีการรับส่งข้อมูลระหว่างกันเป็นจำนวนมาก ในอดีต การรับส่งข้อมูลดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกันเอง หรือระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคธุรกิจเอกชนจะกระทำในรูปแบบของกระดาษ ต่อมาเนื่องจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และนำไปสู่การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งได้มีการนำเทคโนโลยีดังกล่าวมาใช้บังคับกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ในหน่วยงานของรัฐด้วย โดยเฉพาะการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านสินค้าซึ่งจัดได้ว่ามีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการดำเนินการตั้งแต่ช่วงแรกๆ ของการรับส่งข้อมูลผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานศุลกากรในการปฏิบัติพิธีการศุลกากรนำเข้า ส่งออก การชำระภาษีอากร การตรวจปล่อยสินค้า การคืนภาษี เป็นต้น แต่อย่างไรก็ดีจะเห็นได้ว่าการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐนั้นยังประสบปัญหาที่ทำให้การดำเนินการต่างๆ ยังไม่เป็นไปอย่างเต็มประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากในเรื่องของความพร้อมของหน่วยงานในการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้งาน และการดำเนินการในลักษณะที่ต่างคนต่างทำ ไม่อยู่บนรูปแบบและมาตรฐานเดียวกัน จึงทำให้การรับส่งข้อมูลเกิดความล่าช้า ช้าซ้อน และเกิดความผิดพลาดของข้อมูลได้ จึงทำให้เป็นอุปสรรคในการพัฒนาระบบการค้าและเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันทางการค้าระหว่างประเทศกับประเทศอื่นๆ ดังนั้น จึงเกิดแนวความคิดในการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ให้การรับส่งข้อมูลอยู่ในรูปแบบและมาตรฐานเดียวกัน เพื่อให้การดำเนินการทางธุรกรรมภาครัฐเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว หรือระบบ National Single Window

การเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว หรือระบบ National Single Window เป็นการอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจการค้าให้การรับส่งข้อมูลต่างๆ ระหว่างหน่วยงานของรัฐและภาคธุรกิจเอกชนให้สามารถส่งข้อมูลผ่านระบบเพียงครั้ง และระบบจะทำการประมวลผลเพื่อส่งข้อมูลไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะดำเนินการตรวจสอบพิจารณาข้อมูลดังกล่าว และแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ส่งข้อมูลผ่านระบบเช่นเดียวกัน ซึ่งการใช้งานระบบ

National Single Window นี้จะทำให้การประกอบธุรกิจการค้าเป็นไปอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ เนื่องจากประหยัดเวลาให้ผู้ใช้บริการโดยไม่ต้องเดินทางมาติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้วยตนเอง ระบบมีการตรวจสอบความถูกต้องและความปลอดภัยของข้อมูลที่ส่งเข้าสู่ระบบ และประหยัดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ

แต่อย่างไรก็ดี ในการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านสินค้าต่างๆ ผ่านทางพิธีการศุลกากร โดยเฉพาะในประเด็นของการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สำหรับสินค้าที่มีกฎหมายกำหนดว่าผู้ประกอบการจะต้องได้รับใบอนุญาตในการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านเสียก่อนจึงจะนำสินค้านำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านประเทศได้นั้น กฎหมายของหน่วยงานของรัฐที่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตส่วนใหญ่ บัญญัติขึ้นในช่วงระหว่างที่การดำเนินการดังกล่าวกระทำในรูปแบบของกระดาษ จึงได้กำหนดให้การขอรับใบอนุญาตและการอนุญาตกระทำในรูปแบบเอกสารตามแบบฟอร์มต่างๆ ซึ่งจะต้องนำมายื่นด้วยตนเองตามสถานที่ที่กำหนด หรือในบางกรณีได้กำหนดให้มีการรับส่งข้อมูลด้วยวิธีการพิเศษ เช่น การส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ แต่ต่อมาเมื่อมีการรับส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ซึ่งเป็นการดำเนินการทางอิเล็กทรอนิกส์นั้น ผู้ขอรับใบอนุญาตและผู้อนุญาตจะดำเนินการผ่านระบบคอมพิวเตอร์ทั้งหมด ทำให้สามารถส่งผ่านข้อมูล ณ สถานที่ใดๆ และเวลาใดๆ ก็ได้ จึงมีความแตกต่างจากวิธีการที่กฎหมายของหน่วยงานของรัฐได้กำหนดไว้ ดังนั้น เพื่อเป็นการรองรับการรับส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window หน่วยงานของรัฐจึงได้ดำเนินการออกกฎหมายคือ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557 และขณะนี้ อยู่ระหว่างดำเนินการออกกฎหมายอีกฉบับคือ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. .... เมื่อพิจารณากฎหมายแต่ละฉบับของหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาตประกอบกับพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ซึ่งเป็นกฎหมายกลาง ที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ในมาตรา 35 และการรองรับผลทางกฎหมายของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในมาตรา 7 และมาตรา 8 จะเห็นได้ว่าระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ล้วนไม่มีบทบัญญัติใดกำหนดว่าหากมีการรับส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window แล้วจะมีผลเป็นการยกเลิกกฎหมาย กฎ และระเบียบของหน่วยงานของรัฐหรือไม่ หรือหากมีได้ยกเลิกแล้ว จะกำหนดให้กฎหมาย กฎ และระเบียบดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้เพียงใด นอกจากนี้ ยังมีประเด็นเกี่ยวกับรูปแบบของกฎหมายในเรื่องลำดับศักดิ์ทางกฎหมายของระเบียบ

สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ซึ่งมีสถานะเป็นเพียงกฎหมายลำดับรอง โดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ ออกโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ส่วนร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ เป็นกฎหมายที่พระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้นโดยคำแนะนำของคณะรัฐมนตรีนั้น จะกำหนดให้ส่วนราชการกระทรวง กรม หน่วยงานของรัฐต่างๆ ซึ่งตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งส่วนราชการ และหน่วยงานของรัฐนั้นๆ และได้ออกกฎหมายโดยอาศัยอำนาจกฎหมายแม่บทในระดับพระราชบัญญัติ ให้ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ได้หรือไม่ เพียงใด

นอกจากนี้ ในการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ของประเทศ จะต้องมีการจัดทำระบบให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลเพื่อรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในระดับภูมิภาคอาเซียน หรือ ASEAN Single Window ต่อไป ซึ่งประเทศไทยได้ลงนามพิธีสารว่าด้วยการรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2558 ซึ่งเป็นการลงนามโดยมีเงื่อนไขว่าต้องได้รับการให้สัตยาบันอีกครั้งหนึ่ง จึงต้องพิจารณาว่าประเทศไทยมีการออกกฎหมายภายในเพื่อรองรับการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยการรอบกฎหมายฯ ดังกล่าวแล้วหรือไม่ อย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ ในประเด็นการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตในการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องผ่านระบบ National Single Window โดยมีมุ่งศึกษากฎหมายต่างๆ ของหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาต พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการออกกฎหมายอีกฉบับคือ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัญหาข้อกฎหมายในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ โดยศึกษาจากกฎหมายของประเทศ อินโดนีเซีย และประเทศสิงคโปร์

3. เพื่อศึกษาถึงความพร้อมของประเทศไทยในการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ เพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียนในประเด็นของกฎหมาย ภายในประเทศ

4. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ภาครัฐในประเด็นการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตในการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านจาก หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องผ่านระบบ National Single Window

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตในการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านจะต้อง ปฏิบัติตามกฎหมายของแต่ละหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาต ซึ่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ดังกล่าวไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง หรือประกาศกระทรวงส่วนใหญ่แล้ว จะกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตให้ดำเนินการ ในรูปแบบของกระดาษตามแบบ และยื่น ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ ต่อมาเมื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมีการ พัฒนามากขึ้น จึงมีการนำระบบอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการให้การ ดำเนินการขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตดำเนินการผ่านระบบ National Single Window ได้ ซึ่งเป็นการดำเนินการในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และสามารถกระทำ ณ เวลาและสถานที่ใดๆ ก็ได้ กรณีดังกล่าวจึงมีความไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ผู้ออกใบอนุญาตได้กำหนดไว้ และจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการรองรับการทำธุรกรรมทาง อิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ได้แก่ พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทาง อิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ยังไม่มี กฎหมายฉบับใดกำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในประเด็นดังกล่าว นอกจากนี้ ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียนผ่านระบบ ASEAN Single Window ประเทศสมาชิกได้ร่วมจัดทำข้อตกลงต่างๆ หนึ่งในนั้นคือ พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อ ดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (Protocol on the Legal Framework to Implement the ASEAN Single Window) ซึ่งได้กำหนดกรอบทางกฎหมายเพื่อเป็นแนวทาง

ให้แก่ประเทศสมาชิกดำเนินการออกกฎหมายภายในของตนเพื่อนำมาบังคับใช้กับระบบ ASEAN Single Window โดยประเทศไทยมีการตรากฎหมายภายในประเทศเพื่อเป็นการรองรับการปฏิบัติตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าวแล้วเช่นเดียวกัน ฝ่ายบริหารจึงสามารถจัดทำสัตยาบันสารเพื่อแสดงความยินยอมที่จะเข้าผูกพันตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ได้

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาวิจัย ผู้เขียนจะทำการศึกษาโดยมุ่งเน้นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวในระดับประเทศ (National Single Window) และการนำระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวไปใช้ในประเทศต่างๆ โดยในกรณีนี้จะทำการศึกษา กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกทางการค้าอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศอินโดนีเซีย และสิงคโปร์ และศึกษาแนวทางการพัฒนาระบบดังกล่าวของประเทศไทยจากระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ในประเด็นความชอบด้วยกฎหมายของการขออนุญาตและออกใบอนุญาตตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับระบบ National Single Window และพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 และวิเคราะห์ถึงความพร้อมของกฎหมายภายในในการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อรองรับการดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN Single Window)

1.5 วิธีการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาวิจัยโดยใช้วิธีการค้นคว้า รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีแหล่งข้อมูลจากหนังสือ บทความ วารสาร เอกสารการประชุม ตั๋วบทกฎหมาย หนังสือพิมพ์ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานของรัฐโดยเฉพาะในประเด็นการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต โดยมุ่งศึกษาพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการ

สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557 และ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. ....

2. ทำให้ทราบถึงลักษณะการนำระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวไปใช้ในประเทศต่างๆ ผ่านทางบทบัญญัติแห่งกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศสิงคโปร์

3. ทำให้ทราบถึงวิธีการในการพัฒนาระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวของประเทศไทย แนวทางการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคธุรกิจเอกชนผ่านระบบ National Single Window

4. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางการพิจารณาความพร้อมของกฎหมายภายในประเทศในการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อรองรับดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน เพื่อรองรับการดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN Single Window) ต่อไป

บทที่ 2

ความเป็นมา แนวความคิดเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window

2.1 ลักษณะการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเอกสารที่เป็นกระดาษ

การนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ในอดีตผู้ประกอบการค้าจะต้องส่งข้อมูลจำนวนมากไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐไม่ว่าจะเป็นกรมศุลกากร และหน่วยงานของรัฐต่างๆ ที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตให้กับผู้ประกอบการนำเข้า - ส่งออกสินค้าที่ต้องได้รับใบอนุญาตเพื่อการนำเข้า - ส่งออก และภาคธุรกิจเอกชน ซึ่งจะมีระบบการรับส่งข้อมูลที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมของแต่ละหน่วยงาน โดยอาศัยกระดาษเป็นพื้นฐานซึ่งเป็นลักษณะที่เหมือนกัน จึงทำให้ต้องมีการส่งเอกสารที่เป็นกระดาษซึ่งมีเนื้อหาที่เหมือนกันเป็นจำนวนมากไปยังทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายครั้ง ทำให้เกิดความซ้ำซ้อน เสียเวลา ใช้ค่าใช้จ่ายสูง และอาจเกิดความผิดพลาดขึ้นได้อันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาการค้าของประเทศ และส่งผลกระทบต่อการแข่งขันทางการค้าระหว่างประเทศด้วย โดยเฉพาะหากพิจารณาในการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กซึ่งมีเงินทุนไม่มากแล้ว การที่จะต้องนำเงินทุนมาเป็นค่าใช้จ่ายในการรับส่งข้อมูลซึ่งต้องใช้กระดาษเป็นจำนวนมากๆ แทนที่จะนำเงินทุนไปลงทุนพัฒนาธุรกิจให้เจริญเติบโตขึ้นไปย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการดังกล่าวเป็นอย่างมาก และหากในประเทศใดมีผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นภาคธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแล้ว ย่อมส่งผลกระทบต่อพัฒนาการค้าภายในประเทศและส่งผลกระทบต่อในระดับสากลด้วย

การดำเนินการทางการค้าซึ่งอาศัยเอกสารที่เป็นกระดาษเป็นพื้นฐานจึงมีข้อจำกัดทั้งต่อภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ดังนี้¹

1. ภาครัฐ

1.1 การควบคุมตรวจสอบการดำเนินการทางการค้าทำได้ยาก

1.2 ขาดความโปร่งใส

¹ สิริัญญา อรรถนารถ, “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกทางการค้าอิเล็กทรอนิกส์ ศึกษากรณีการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554), น.4-5.

1.3 การดำเนินการทางการค้ามีจำนวนมากและมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อน ทั้งยังใช้เวลานาน

1.4 ขั้นตอนการดำเนินการไม่เป็นระบบ

1.5 เอกสารที่เป็นกระดาษมีจำนวนมาก

2. ภาคธุรกิจเอกชน

2.1 ค่าใช้จ่ายในการทำธุรกรรมทางการค้าแต่ละครั้งสูง

2.2 ขั้นตอนในการดำเนินการไม่เป็นระบบ

2.3 ระยะเวลาในการดำเนินการนาน

2.4 เอกสารที่เป็นกระดาษมีจำนวนมาก

2.2 ลักษณะการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ระยะเริ่มพัฒนาไปสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์

ต่อมากการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว จึงมีการพัฒนาระบบการดำเนินการทางการค้าจากเดิมที่อาศัยกระดาษเป็นพื้นฐานมาเป็นระบบการค้าแบบอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้เกิดความสะดวก รวดเร็ว มีความปลอดภัยและน่าเชื่อถือมากขึ้นในการรับส่งข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน แต่อย่างไรก็ดี การเริ่มใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ในระยะเริ่มต้นนี้ยังคงเป็นอุปสรรคในทางการค้าอยู่ เนื่องจากการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวยังไม่เป็นระบบ ขาดความเชื่อมโยงกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งส่งผลกระทบต่อพัฒนาการการค้าในประเทศและการแข่งขันกับประเทศต่างๆ ในระดับสากลด้วย

การดำเนินการทางการค้าซึ่งเริ่มพัฒนาไปสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์จึงมีข้อจำกัดทั้งต่อภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ดังนี้²

1. ภาครัฐ

1.1 การควบคุมตรวจสอบการดำเนินการทางการค้าทำได้ยาก

1.2 การดำเนินการทางการค้ามีจำนวนมาก

1.3 ขั้นตอนการดำเนินการไม่เป็นระบบ

1.4 ขาดความโปร่งใส

2. ภาคธุรกิจเอกชน

2.1 ค่าใช้จ่ายในการทำธุรกรรมทางการค้าแต่ละครั้งยังคงสูงอยู่

² เฝิงอ้วง.

2.2 ขั้นตอนในการดำเนินการไม่เป็นระบบ

2.3 ระยะเวลาในการดำเนินการนาน

2.3 ระบบ National Single Window

2.3.1 ความหมายของระบบ National Single Window

UN/CEFACT ได้กำหนดคำนิยามของระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว (The Single Window System) ไว้ใน UN/CEFACT Recommendation No.33 ว่า “ระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว คือ การอำนวยความสะดวกในการรับส่งข้อมูลที่มีมาตรฐานเดียวกันในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์และเอกสารที่เป็นกระดาษแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในทางการค้าและการขนส่ง โดยทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องสามารถส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียวเข้าสู่ระบบเพื่อดำเนินการทางการค้าทุกขั้นตอน ถ้าเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์การส่งข้อมูลเข้าสู่ระบบครั้งเดียวก็เพียงพอ”³ ดังนั้น ระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวในระดับประเทศ (National Single Window) จึงหมายถึง ระบบพื้นฐานซึ่งใช้ภายในประเทศโดยจะมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับข้อมูลจากผู้ประกอบการค้าต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าในรูปแบบเอกสารที่เป็นกระดาษหรือข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ แล้วทำการส่งไปยังหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป ระบบที่พัฒนาจากระดับพื้นฐานจะเป็นรูปแบบที่มีระบบการรับส่งข้อมูลโดยอัตโนมัติเพียงแห่งเดียวทั้งสำหรับภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน โดยทำหน้าที่ดูแลตั้งแต่การรวบรวมข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การใช้ข้อมูล การรับส่งข้อมูลทางการค้าทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ

2.3.2 วัตถุประสงค์ของระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว

วัตถุประสงค์ของระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว คือ การรับส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียวระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนในการดำเนินการทางการค้าทุกขั้นตอน เพื่อให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลทางการค้าระหว่างกันมีความสะดวกรวดเร็วมากยิ่งขึ้น โดยอาศัยมาตรฐานการรับส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เป็นสากลซึ่งระบบ National Single Window

---

³ A facility that allows parties involved in trade and transport to lodge standardized information and documents with a single entry point to fulfill all import, export and transit-related regulatory requirements. If information is electronic, then individual data elements should only be submitted once

เป็นระบบที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมาเพื่อกำจัดกระบวนการทางการค้าต่างๆ ที่ไม่จำเป็นออกไป โดยมีวิธีการดำเนินการ ดังต่อไปนี้⁴

1. การวิเคราะห์กระบวนการดำเนินการต่างๆ และทำให้สอดคล้องกัน
2. การทำให้การรับส่งข้อมูลภายในประเทศมีมาตรฐานเดียวกัน
3. การทำให้การรับส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างประเทศมีมาตรฐานเดียวกัน
4. การทำให้การรับส่งข้อมูลง่ายและสะดวกมากขึ้นโดยอาศัยมาตรฐานเดียวกัน
5. การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรูปแบบของข้อมูลให้สอดคล้องกัน

2.3.3 ประโยชน์ของระบบ National Single Window

UN/CEFACT ได้กล่าวถึงประโยชน์ของระบบ National Single Window ไว้ดังนี้

1. ระบบดังกล่าวสามารถอนุญาตให้มีการเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อแลกเปลี่ยนและใช้ข้อมูลร่วมกันระหว่างภาครัฐและหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. หน่วยงานภาครัฐสามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมต่างๆ สำหรับการจัดหาข้อมูลทางการค้าต่างๆ ได้
3. ระบบดังกล่าวทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่าการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการประกอบการค้าระหว่างประเทศจะได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมาย เช่น การคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัว การเก็บรักษาข้อมูลเป็นความลับ และมีความปลอดภัยในการแลกเปลี่ยนข้อมูล เป็นต้น
4. ระบบดังกล่าวมีการควบคุมโดยอาศัยความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐหลายหน่วยงาน
5. ระบบดังกล่าวช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการรับส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูล เนื่องจากมีการควบคุมดูแลโดยภาครัฐ และยังช่วยลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน

นอกจากนี้ ประโยชน์ที่ได้รับจากระบบดังกล่าวสามารถแยกพิจารณาในแง่ของภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนได้ดังนี้⁵

1. ประโยชน์ต่อภาครัฐ

1.1 ภาครัฐสามารถเก็บค่าธรรมเนียมจากการเข้ารับบริการในระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวได้

⁴ สิริัญญา อรัญนารถ, *อ้าวแล้ว เชิงอรรถที่ 1*, น.12.

⁵ *เพ็งอ้าว*, น.15.

- 1.2 ระบบดังกล่าวทำให้มีการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน
- 1.3 ภาครัฐสามารถกำหนดวิธีการเกี่ยวกับการบริหารจัดการเพื่อควบคุมและบังคับใช้ในการเข้ารับบริการในระบบดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 1.4 ภาครัฐสามารถดำเนินการต่างๆ ได้อย่างโปร่งใส
- 1.5 ระบบดังกล่าวทำให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขันทางการค้าเพิ่มสูงขึ้น
- 1.6 ระบบดังกล่าวทำให้ผู้เข้ารับบริการ รวมทั้งหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ต้องกังวลในเรื่องเอกสารสูญหายระหว่างการดำเนินการ
- 1.7 ระบบดังกล่าวช่วยป้องกันการปลอมแปลงเอกสารต่างๆ ได้
2. ประโยชน์ต่อภาคธุรกิจเอกชน
- 2.1 ระบบดังกล่าวช่วยลดค่าใช้จ่ายและความล่าช้าในการดำเนินการทางการค้า
- 2.2 ระบบดังกล่าวทำให้การตรวจและปล่อยสินค้ามีความรวดเร็วมากขึ้น
- 2.3 ภาคธุรกิจเอกชนสามารถคาดการณ์และปฏิบัติตามกฎ ระเบียบต่างๆ ได้
- 2.4 ระบบดังกล่าวทำให้ภาคธุรกิจเอกชนมีความสามารถในการแข่งขันทางการค้าเพิ่มสูงขึ้น
- 2.5 ระบบดังกล่าวทำให้ผู้เข้ารับบริการ รวมทั้งหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ต้องกังวลในเรื่องเอกสารสูญหายระหว่างการดำเนินการ
- 2.6 ระบบดังกล่าวช่วยป้องกันการปลอมแปลงเอกสารต่างๆ ได้

2.3.4 รูปแบบของ National Single Window

รูปแบบของ National Single Window มีหลายประเภทด้วยกัน ซึ่งการจะเลือกใช้รูปแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและความต้องการของแต่ละประเทศ ดังนี้⁶

2.3.4.1 เรื่องเงินทุน

- (1) ประเทศที่ภาครัฐเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องเงินทุน ได้แก่ สาธารณรัฐเกาหลี ประเทศฟินแลนด์ ประเทศสวีเดน และสหรัฐอเมริกา เป็นต้น
- (2) ประเทศที่ภาคธุรกิจเอกชนเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องเงินทุน ได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ ประเทศกัวเตมาลา และประเทศเยอรมัน เป็นต้น

⁶ เฟิงอ้วง, น.16.

(3) ประเทศที่ภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนร่วมกันรับผิดชอบในเรื่องเงินทุน ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย และสาธารณรัฐเซเนกัล เป็นต้น

2.3.4.2 เรื่องการให้บริการระบบ

(1) ประเทศที่กำหนดให้การใช้บริการเป็นแบบบังคับ ได้แก่ สาธารณรัฐเกาหลี ประเทศฟินแลนด์ ประเทศเยอรมัน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย ประเทศสวีเดน และสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

(2) ประเทศที่ไม่ได้กำหนดให้การใช้บริการระบบเป็นแบบบังคับ ได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ ประเทศเยอรมัน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย ประเทศสวีเดน และสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

2.3.4.3 เรื่องค่าบริการ

(1) ประเทศที่ไม่ได้คิดค่าบริการในการใช้บริการระบบ ได้แก่ ประเทศฟินแลนด์ ประเทศสวีเดน และสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

(2) ประเทศที่คิดค่าบริการในการใช้บริการระบบ ได้แก่ สาธารณรัฐเกาหลี ประเทศสิงคโปร์ ประเทศกัวเตมาลา ประเทศเยอรมัน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย และสาธารณรัฐเซเนกัล เป็นต้น

2.3.5 ปัจจัยในการพัฒนาระบบ National Single Window

ปัจจัยในการพัฒนาระบบ National Single Window มีหลายประการ ได้แก่⁷

1. ความพร้อมในเรื่องโครงสร้างของกฎหมาย
2. ความเข้มแข็งของหน่วยงานที่เป็นผู้นำในการพัฒนาระบบ
3. การร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ไม่ใช่แค่เพียง B2B⁸ เท่านั้น แต่รวมถึง B2G⁹ และ G2G¹⁰ ด้วย
4. เงินทุนที่เพียงพอ
5. การให้ความรู้และประชาสัมพันธ์ที่เพียงพอ
6. ความพร้อมในเรื่องโครงสร้างพื้นฐานของ Information Technology (IT) เช่น Network, Hardware, Software เป็นต้น

⁷ เติ้งอ่าง, น.17.

⁸ B2B หมายถึง ระหว่างภาคธุรกิจด้วยกัน

⁹ B2G หมายถึง ระหว่างภาคธุรกิจและหน่วยงานภาครัฐ

¹⁰ G2G หมายถึง ระหว่างหน่วยงานภาครัฐด้วยกัน

7. การนำระบบและแนวทางตามมาตรฐานสากลมาใช้ในประเทศ
8. ระบบใช้งานที่ง่าย และสะดวก
9. การนำเทคโนโลยีอื่นๆ มาใช้เพื่อพัฒนาการดำเนินการทางการค้าที่เกี่ยวข้อง เช่น BPM (Business Process Management), Trusted Platform of Reinforced Security Technology, Supporting Industry SCM with Global Visibility and RFID เป็นต้น

2.4 ระบบ National Single Window ของประเทศไทย

ปัจจุบันผู้ประกอบการค้าระหว่างประเทศต้องติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานภาครัฐหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า การส่งออก การขอใบอนุญาต และใบรับรองต่างๆ รวมถึงการติดต่อสื่อสารระหว่างภาคธุรกิจ เช่น ผู้ให้บริการโลจิสติกส์ บริษัทเรือ สายการบิน และบริษัทประกันภัย เป็นต้น ซึ่งหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจบางส่วนยังคงดำเนินการด้วยระบบเอกสารทำให้เกิดความล่าช้าความซ้ำซ้อนของการจัดทำเอกสารข้อมูลและต้องใช้เวลาตลอดกระบวนการนานหลายวันกว่าจะแล้วเสร็จ ทำให้หน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจมีภาระต้นทุนสูงเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการจัดการเอกสาร ค่าใช้จ่ายด้านบุคลากร ค่าใช้จ่ายการเดินทางติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงาน รวมถึงค่าใช้จ่ายด้านระบบสินค้าคงคลังประกอบกับหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจจำนวนมากขาดการเชื่อมโยงข้อมูลกันแบบบูรณาการ ทำให้ผู้ประกอบการค้ามีต้นทุนสูงและไม่สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการค้าในต่างประเทศได้

กรณีดังกล่าวจึงสอดคล้องกับข้อเสนอแนะการพัฒนา ระบบ Single Window ขององค์การสหประชาชาติและความตกลงอาเซียนสำหรับการพัฒนา ASEAN Single Window กล่าวถึงการค้าระหว่างประเทศในหลายประเทศทั่วโลก ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการค้าและการขนส่งระหว่างประเทศจะต้องจัดเตรียมและส่งข้อมูลหรือเอกสารต่างๆ จำนวนหลายชุดให้กับหน่วยงานภาครัฐหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบและควบคุมการนำเข้า การส่งออก และการขนส่งตามข้อกำหนดและความต้องการของแต่ละหน่วยงาน และบ่อยครั้งที่ข้อมูลเอกสารคำขอและเอกสารแนบต่างๆ ต้องถูกจัดส่งไปยังหลายหน่วยงานเพื่อยื่นแสดงการขออนุมัติต่างๆ ในขณะที่หน่วยงานแต่ละแห่งมีระบบการทำงานแตกต่างกัน ข้อกำหนดและความต้องการที่แตกต่างกันของหลายหน่วยงานเหล่านี้ก่อให้เกิดปัญหาความล่าช้าและเป็นภาระค่าใช้จ่ายแก่ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ อันเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการค้าระหว่างประเทศให้มีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลอย่างเข้มแข็งและยั่งยืนในระยะยาว

การนำระบบ Single Window มาใช้จะช่วยจัดการปัญหาดังกล่าวได้ในระยะยาวโดยผู้ประกอบการค้าสามารถส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียวเข้าสู่ระบบ Single Window และระบบนี้สามารถประมวลผลและนำข้อมูลส่งให้หน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องโดยอัตโนมัติ ทำให้เกิดการประสานความร่วมมือและการใช้ข้อมูลร่วมกันระหว่างระบบงานของหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจอันนำไปสู่ผลประโยชน์ร่วมกันในด้านการค้าระหว่างประเทศของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย การใช้ระบบ Single Window จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการควบคุมของภาครัฐและสามารถลดค่าใช้จ่ายทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ เนื่องจากสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลต่างๆได้มีประสิทธิภาพมากขึ้นระบบ Single Window จึงเป็นระบบที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกทางการค้าเพื่อลดอุปสรรคต่างๆ และสร้างประโยชน์ให้กับทุกฝ่ายในสังคมการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งประเทศไทยได้มีการนำระบบ National Single window มาใช้ โดยมีรายละเอียดดังนี้¹¹

2.4.1 ความเป็นมาของระบบ National Single Window ของประเทศไทย

ระบบ National Single Window ของประเทศมีวัตถุประสงค์หลักในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการเพื่อให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อเพียงจุดเดียว เช่น ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก ตัวแทนออกของ และผู้ประกอบการขนส่งสามารถส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ต้องกรอกข้อมูลที่ซ้ำซ้อนกัน ลดความผิดพลาด และลดการทำงานที่ไม่สร้างคุณค่าเพิ่มอีก ทั้งยังสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกับทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจได้อย่างสะดวกรวดเร็วแบบครบวงจร ทำให้ลดต้นทุนการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากรต่างๆ ตลอดกระบวนการค้าระหว่างประเทศ และสอดคล้องกับการดำเนินการตามความตกลงอาเซียนสำหรับการพัฒนา ASEAN Single Window ด้วย

กรมศุลกากรได้รับมอบหมายจากรัฐบาลให้เป็นเจ้าภาพหลักในการจัดตั้งระบบ National Single Window ของประเทศ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2548 ตามความตกลงอาเซียน สำหรับการจัดตั้ง ASEAN Single Window ประเทศสมาชิกอาเซียน 6 ประเทศ ซึ่งรวมถึงประเทศไทยด้วย มีข้อผูกพันในการจัดตั้งระบบ National Single Window ภายในปี 2551 สำหรับประเทศกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม (CLMV) ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในปี 2555 ทั้งนี้ ระบบ National Single Window ของประเทศไทยที่จัดตั้งขึ้นสามารถเชื่อมโยงกับทุกประเทศทั่วโลก โดยไม่ได้จำกัดเฉพาะกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนเท่านั้น

¹¹ กรมศุลกากร, “THAILAND NATIONAL SINGLE WINDOW (March 2016),” สืบค้นเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2559, จาก <https://www.thainsw.net/INSW/SecurityServlet>

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ พ.ศ. 2552 เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2552 กำหนดให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ” เรียกโดยย่อว่า “กบส.” ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ ให้สามารถบูรณาการได้อย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง

คณะกรรมการ กบส. ได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก และโลจิสติกส์ เมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2553 โดยมีเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เป็นที่ปรึกษา และปลัดกระทรวงการคลัง เป็นประธานอนุกรรมการ เพื่อทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. จัดทำแผนปฏิบัติการและบูรณาการแผนงาน โครงการและกรอบแผนงบประมาณ เพื่อการพัฒนาระบบ National Single Window (NSW) ของประเทศ

2. พิจารณาและให้ข้อเสนอแนะหรือดำเนินการปรับแก้กฎระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาระบบ National Single Window ตามที่เหมาะสม

3. กำกับ ดูแล ติดตาม ประเมินผลการดำเนินงาน และรายงานความก้าวหน้าต่อคณะกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศทุก 6 เดือน

4. แต่งตั้งคณะทำงาน เพื่อช่วยเหลือหรือปฏิบัติงานได้ตามความเหมาะสม

5. ปฏิบัติงานอื่นๆ ตามที่คณะกรรมการ กบส. มอบหมาย

และได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปรับลดขั้นตอนกระบวนการทำงานหน่วยงานภาครัฐ รายยุทธศาสตร์ (น้ำตาล ข้าว ยางพาราสินค้าแช่แข็ง และวัตถุดิบทราย) เพื่อทำหน้าที่ ดังต่อไปนี้

1. ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการศึกษาการปรับลดขั้นตอนเอกสาร และระยะเวลาในกระบวนการนำเข้า ส่งออกของแต่ละสินค้ายุทธศาสตร์ (น้ำตาล ข้าว ยางพารา สินค้าแช่แข็งและวัตถุดิบทราย) ให้สอดคล้องตามวิธีการและขั้นตอนการดำเนินงานในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ และผลักดันให้เกิดผลในทางปฏิบัติ

2. เสนอแนะแนวทางการปรับลดขั้นตอนกระบวนการ และ/หรือกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อให้แต่ละหน่วยงานนำไปพิจารณา ปรับปรุงแก้ไข ต่อไป

3. ประสาน เร่งรัด และติดตามผลการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดและบังเกิดผลในทางปฏิบัติอย่างจริงจัง

4. แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อช่วยเหลือหรือปฏิบัติงานได้ตามความเหมาะสม เพื่อดำเนินการตามที่คณะอนุกรรมการหรือประธานอนุกรรมการมอบหมาย

5. เชิญผู้แทนหน่วยงานภาครัฐและเอกชนมาชี้แจงข้อเท็จจริงหรือให้ข้อมูลต่อ คณะอนุกรรมการรวมทั้งเรียกเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา

6. ปฏิบัติภารกิจอื่น ๆ ตามที่ประธานกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการ ขนส่งสินค้าและบริการของประเทศมอบหมาย

7. รายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการ ขนส่งสินค้าและบริการของประเทศพิจารณาทุก 3 เดือน

นอกจากนี้ กรมศุลกากรได้แต่งตั้งคณะกรรมการกำกับการพัฒนา National Single Window และคณะทำงานด้านเทคนิคและออกแบบระบบงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ National Single Window ของประเทศเมื่อวันที่ 24 กันยายน 2550 เพื่อนำไปสู่ภาคปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมในการบูรณาการการเชื่อมโยงข้อมูลหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจ อำนวยความสะดวก ผู้ประกอบการค้านำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางการค้า การลงทุน และทำให้กระบวนการโลจิสติกส์โดยรวมของประเทศดีขึ้น

2.4.2 วัตถุประสงค์ของระบบ National Single Window ของประเทศไทย

ระบบ National Single Window ของประเทศไทยมีวัตถุประสงค์หลักในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการเพื่อให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อเพียงจุดเดียว เช่น ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก ตัวแทนออกของ และผู้ประกอบการขนส่งสามารถส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ต้องกรอกข้อมูลที่ซ้ำซ้อนกัน ลดความผิดพลาด และลดการทำงานที่ไม่สร้างคุณค่าเพิ่ม อีกทั้งยังสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกับทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจได้อย่างสะดวกรวดเร็วแบบครบวงจร ทำให้ลดต้นทุนการบริหารจัดการ และการใช้ทรัพยากรต่างๆ ตลอดกระบวนการค้าระหว่างประเทศและสอดคล้องกับการดำเนินการตามความตกลงอาเซียนสำหรับการพัฒนา ASEAN Single Window ด้วย

วัตถุประสงค์ของการพัฒนาระบบ National Single Window ของประเทศไทยมีขอบเขตรวมถึงการลดขั้นตอนการทำงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยการปรับปรุงและลดขั้นตอนกระบวนการทำงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องในลักษณะของบริการทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลเพื่อให้เอกสารต่างๆ เช่น ใบอนุญาตการนำเข้า ใบอนุญาตการส่งออก และใบรับรองต่างๆ ที่ออกโดยหน่วยงานหนึ่งสามารถที่จะจัดส่งทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างอัตโนมัติไปให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจได้อย่างครบวงจร ทำให้ภาพรวมของการประกอบการค้ามีความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงมากยิ่งขึ้น

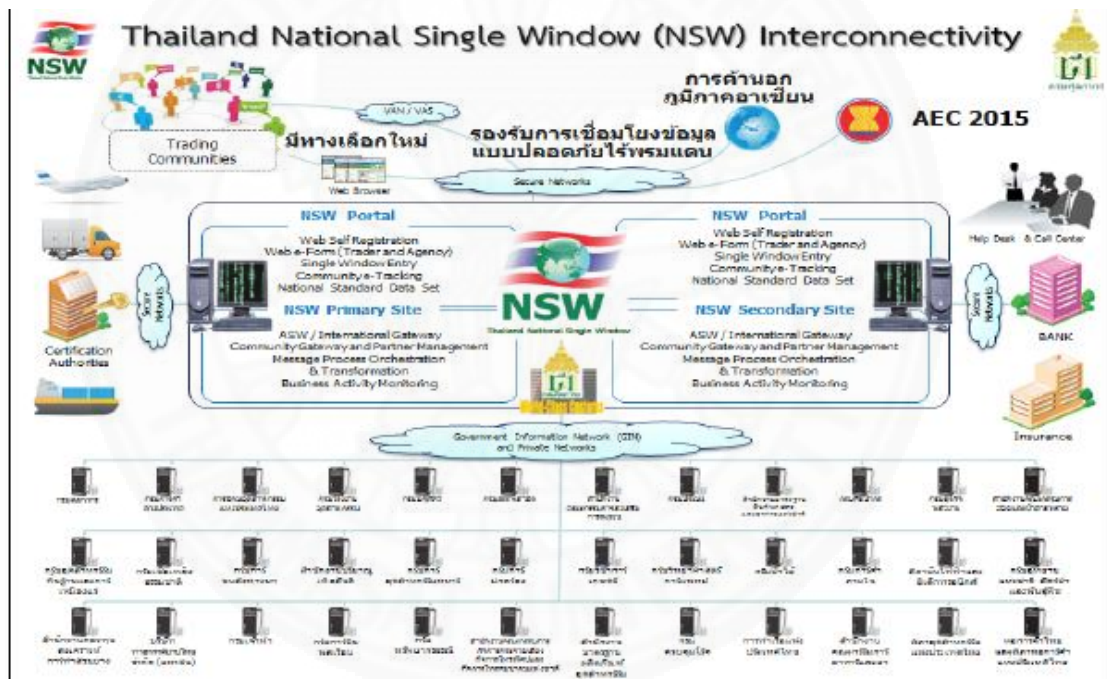
2.4.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากระบบ National Single Window ของประเทศไทย

1. ประเทศไทยมีระบบ National Single Window พร้อมสำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศสอดคล้องตามความตกลงของประเทศสมาชิกอาเซียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จในการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลกับกลุ่มประเทศอื่นๆ
2. การนำเข้าส่งออกสะดวกรวดเร็ว สามารถประหยัดค่าใช้จ่ายมากยิ่งขึ้น และพัฒนาไปสู่การให้บริการแบบไร้เอกสารอย่างครบวงจรทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศและระบบโลจิสติกส์
3. กรมศุลกากรและหน่วยงานออกใบอนุญาตและใบรับรองต่างๆ สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์กันได้ และสามารถพัฒนาการให้บริการแบบไร้เอกสารอย่างเต็มรูปแบบในอนาคต
4. หน่วยงานออกใบอนุญาตและใบรับรองต่างๆ สามารถลดการใช้เอกสาร ใบอนุญาตและใบรับรองต่างๆ ทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการบริหารจัดการและการให้บริการผู้ประกอบการค้าแบบครบวงจร
5. ผู้ประกอบการสามารถใช้ข้อมูลเพียงชุดเดียวในการติดต่อหลายส่วนราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ทำให้ลดความซ้ำซ้อนในการจัดทำจัดส่งติดตามและจัดเก็บข้อมูล
6. ผู้ประกอบการสามารถลดต้นทุนและค่าใช้จ่าย ตลอดจนกระบวนการนำเข้าส่งออก และโลจิสติกส์ ทำให้การนำเข้าส่งออกมีความสะดวกรวดเร็วและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางการค้าระหว่างประเทศ
7. ความสะดวกรวดเร็วและการมีต้นทุนต่ำจะช่วยดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้หันมาลงทุนในประเทศมากขึ้น
8. ลดเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทางติดต่อหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนทำให้ช่วยลดการใช้พลังงาน

2.4.4 ภาพรวมการพัฒนาระบบ National Single Window ของประเทศไทย

ระบบ National Single Window เป็นระบบการบริการเชื่อมโยงข้อมูลหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจ (G2G, G2B และ B2B) สำหรับการนำเข้าส่งออกและโลจิสติกส์รองรับการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนและประเทศในภูมิภาคอื่นๆ โดยระบบ National Single Window เป็นระบบอำนวยความสะดวกและบริการแบบอัตโนมัติและกึ่งอัตโนมัติควบคู่ไปกับการปฏิรูปกระบวนการและขั้นตอนการให้บริการและการลดรูปเอกสารโดยอำนวยความสะดวก

ให้ผู้ใช้บริการ (เช่น ผู้ประกอบการนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์) สามารถทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจทางอิเล็กทรอนิกส์แบบปลอดภัยและไร้เอกสารเช่นการจัดเตรียมข้อมูลเพียงครั้งเดียวในการขอใบอนุญาตและใบรับรองทางอิเล็กทรอนิกส์และการปฏิบัติพิธีการศุลกากรใบขนสินค้าและชำระค่าภาษีอากรแบบอัตโนมัติการใช้ข้อมูลร่วมกันกับทุกองค์กรที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตและใบรับรองระหว่างหน่วยงานภาครัฐภายในประเทศและการเชื่อมโยงข้อมูลภาคธุรกิจระหว่างประเทศโดยผู้ใช้บริการทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจสามารถติดตามผลในทุกๆ ขั้นตอนของการดำเนินงานนำเข้าส่งออก และการอนุมัติต่างๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้ (NSW e-Tracking) ทุกวันและตลอดเวลา 24 ชั่วโมง โดยมีรูปแบบของการบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจกับระบบ National Single Window ของประเทศดังนี้

2.1 แผนภาพรูปแบบของการบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจกับระบบ National Single Window ของประเทศ

2.4.5 ขอบเขตการพัฒนา ระบบ National Single Window ของประเทศไทย

ขอบเขตการพัฒนา ระบบ National Single Window ของประเทศไทยสำหรับการนำเข้าการส่งออกและโลจิสติกส์ประกอบด้วยกิจกรรมหลักๆ ดังนี้

1. การจัดตั้งระบบ National Single Window ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐ (G2G) ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า การส่งออก

การออกใบอนุญาต และใบรับรองต่างๆ การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจ (G2B) รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างภาคธุรกิจ (B2B) และ e-Logistics ในอนาคต

2. การจัดตั้งระบบ National Single Window ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงข้อมูลกับทุก Electronic Windows ที่มีอยู่แล้ว ทำให้ภาคธุรกิจสามารถเชื่อมโยงข้อมูลกับทุกหน่วยงานที่อยู่ต่างระบบ Electronic Window ได้โดยอัตโนมัติ

3. การจัดตั้งระบบ National Single Window ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานต่างประเทศ เช่น การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างประเทศสมาชิก ASEAN และ APEC เป็นต้น รวมถึงรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานต่างประเทศของภาคธุรกิจด้วย

4. การพัฒนาปรับปรุงมาตรฐานการเชื่อมโยงข้อมูลของประเทศให้เป็นสากล เพื่อให้ระบบคอมพิวเตอร์ของทุกหน่วยงานสามารถสื่อสารกันเข้าใจเป็นมาตรฐานเดียวกัน

5. การพัฒนาปรับปรุงขั้นตอนการทำงานการติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจให้สั้นลง โดยการสื่อสารกันผ่านระบบ National Single Window แทนการสื่อสารระหว่างบุคคล

6. การพัฒนามาตรฐานความปลอดภัยการให้บริการระบบ National Single Window ตามมาตรฐานสากล เพื่อรักษาความลับและความปลอดภัยของข้อมูลทางการค้าของหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจ และมีกลไกการตรวจสอบตามมาตรฐานสากล

7. การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศของส่วนราชการต่างๆ เพื่อรองรับการการค้าไร้กระดาษทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ

8. การพัฒนาความรู้ความเข้าใจให้บุคลากรทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการพัฒนาความร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศเช่น APEC, ASEAN, WCO และ UN เป็นต้น

2.4.6 ลักษณะงานบริการของระบบ National Single Window ในปัจจุบัน

ระบบ National Single Window ของประเทศทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงข้อมูลแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวของประเทศ โดยเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศโดยผู้ประกอบการค้าจัดทำข้อมูลเพียงครั้งเดียว หรือจัดเตรียมเอกสารเพียงหนึ่งชุดแล้วส่งให้ระบบ National Single Window ทางอิเล็กทรอนิกส์ จากนั้นระบบ National Single Window จะทำหน้าที่ส่งข้อมูลเหล่านั้นให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมถึงธุรกรรมทางการเงิน โดยผู้ใช้บริการไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดทำข้อมูลหลายชุดเพื่อจัดส่งให้หลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเนื่องจากระบบ National Single Window ทำหน้าที่เชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเองโดยอัตโนมัติ สอดคล้องตามรูปแบบการให้บริการแบบ Single window รวมถึงทำหน้าที่เป็น National Gateway สำหรับการเชื่อมโยง

ข้อมูลกับหน่วยงานภายในประเทศสมาชิกอาเซียนและประเทศอื่นๆ นอกภูมิภาคอาเซียน ซึ่งระบบ National Single Window มีบริการหลักๆ ประกอบด้วย

1. การบริการเว็บไซต์ (www.thainsw.net) ระบบ National Single Window ของประเทศประกอบด้วยบริการข้อมูลข่าวสารการนำเข้าส่งออกที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ เช่น กฎหมายและระเบียบการจัดตั้ง National Single Window และ ASEAN Single Window มาตรฐานข้อมูลมาตรฐานการเชื่อมโยงข้อมูลกลุ่มผู้ใช้บริการประกอบด้วยสาธารณชนทั่วไปและผู้รับบริการจากหน่วยงานภาครัฐและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ โดย National Single Window Website ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกทางการค้าภายในประเทศและระหว่างประเทศ เช่น

1.1 นโยบายการพัฒนาระบบ National Single Window และ ASEAN Single Window รวมถึงความร่วมมือระหว่างประเทศอื่นๆ

1.2 บทความเกี่ยวกับระบบ National Single Window ของประเทศไทย และ ASEAN Single Window

1.3 สถิติการใช้บริการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

1.4 รายงานความก้าวหน้าของโครงการนี้และโครงการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า และการส่งออกของ 36 หน่วยงานของรัฐ

1.5 เอกสารการประชุมคณะกรรมการและคณะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ National Single Window ของประเทศในโครงการนี้และโครงการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า และการส่งออกของ 36 หน่วยงานของรัฐ

1.6 เอกสารประกอบสำหรับงานสัมมนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ รวมถึงเอกสารประกอบการบรรยายในต่างประเทศ

1.7 มาตรฐานเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดที่มีการใช้ในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภายในประเทศและระหว่างประเทศ

1.8 รหัสมาตรฐานสากลต่างๆ เช่น รหัสประเทศ รหัสอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา รหัสสถานที่ เป็นต้น

1.9 เอกสารมาตรฐานการเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์แบบปลอดภัย รวมถึงมาตรฐานการใช้ระบบกุญแจคู่และลายมือชื่อแบบดิจิทัล

1.10 แผนงานและเอกสารการพัฒนาโครงการนำร่อง ASEAN Single Window

1.11 กฎหมายและระเบียบของทุกส่วนราชการ รวมถึงความตกลงระหว่างหน่วยงานเกี่ยวกับการเชื่อมโยงข้อมูลแบบการบูรณาการ

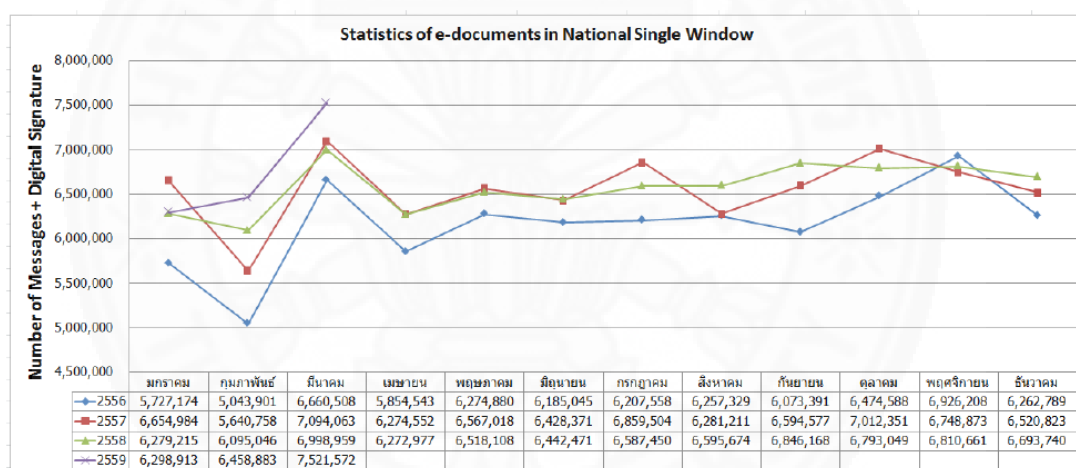

1.12 ความตกลงอาเซียนและพิธีสารอาเซียนสำหรับการจัดตั้ง ASEAN Single Window

1.13 รายงานการประชุมต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN Single Window และการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างประเทศ

1.14 Link สำหรับเชื่อมโยงไปยังระบบ Single Window ของประเทศอาเซียน และประเทศอื่นๆ

2. การบริการระบบเชื่อมโยงข้อมูลแบบปลอดภัยระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจภายในประเทศไทย โดยมีทะเบียนผู้ใช้บริการจำนวนรวมทั้งสิ้นประมาณ 10,000 ทะเบียน ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้ใช้บริการนำเข้าสู่ช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ประมาณ 100,000 ราย โดยมีสถิติการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ตั้งแต่ปี 2556 – มีนาคม 2559 ดังรูป

2.2 แผนภาพสถิติการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ตั้งแต่ปี 2556 – มีนาคม 2559

การบริการติดตามสถานะภาพการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของทุกหน่วยงานแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวผ่านอินเทอร์เน็ต โดยผู้ใช้บริการจากส่วนราชการและผู้ประกอบการสามารถติดตามผลของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานภายในประเทศและระหว่างประเทศแบบเรียลไทม์จากระบบ National Single Window ได้ทุกวันตลอดเวลา 24 ชั่วโมง โดยใช้เลขที่อ้างอิงวันที่ชื่อเอกสารและประเทศที่ต้องการทราบ ระบบงานนี้จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของแต่ละหน่วยงานที่มีการเชื่อมโยงข้อมูลกันทางอิเล็กทรอนิกส์

จากต้นทางจนถึงปลายทางว่าเป็นอย่างไร โดยผู้ใช้งานสามารถรายละเอียดของแต่ละขั้นตอนการส่งข้อมูลได้ เช่น แต่ละหน่วยงานใช้เวลาดำเนินการนานเท่าไรความล่าช้าอยู่ที่ขั้นตอนใด

3. การบริการระบบฐานข้อมูล “National Standard Data Set” หรือมาตรฐานข้อมูลของประเทศแบบเรียลไทม์ ซึ่งเป็นมาตรฐานข้อมูลสอดคล้องตามมาตรฐานขององค์การระหว่างประเทศ (UN WCO และ ASEAN) พร้อมแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานสากลจากแหล่งต่างๆ เช่น มาตรฐานที่จัดทำโดยองค์การสหประชาชาติ และมาตรฐานขององค์การศุลกากรโลก เพื่อให้ผู้ให้บริการของหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจสามารถสืบค้นและนำไปใช้งานได้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

4. การบริการระบบการออกใบอนุญาตและใบรับรองของส่วนราชการที่ไม่มีระบบงานคอมพิวเตอร์ของตนเองและยังไม่พร้อมเชื่อมโยงข้อมูลกับระบบ National Single Window ของประเทศ เช่น กรมศิลปากร กรมทรัพยากรธรณี เป็นต้น โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นคำขอใบอนุญาตและใบรับรองต่างๆ ของส่วนราชการดังกล่าวบนระบบ National Single Window ได้โดยตรงผ่านอินเทอร์เน็ต โดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานออกใบอนุญาตและใบรับรองจะพิจารณาคำขอใบอนุญาตและใบรับรอง การพิจารณาออกใบอนุญาตและใบรับรองบนระบบ National Single Window โดยตรงเช่นเดียวกัน และผู้ประกอบการสามารถติดตามผลการออกใบอนุญาตและใบรับรอง รวมถึงการใช้ใบอนุญาตและใบรับรองต่างๆ สำหรับการตรวจปล่อยสินค้าได้ทุกวันตลอดเวลา 24 ชั่วโมง

5. การบริการ Help Desk and Call Center สำหรับหน่วยงานภาครัฐและผู้ประกอบการค้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก โดยให้บริการรับแจ้งปัญหาการแก้ไขปัญหาและบริการสอบถามข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก และ ASEAN Single Window รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานต่างประเทศโดยระบบ Help Desk and Call Center ให้บริการข้อมูลเพื่อการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภายในประเทศไทยการเชื่อมโยงกับหน่วยงานของอาเซียนและประเทศอื่นๆ นอกภูมิภาคอาเซียน

6. การบริการบันทึกข้อมูลการผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า-ส่งออก Single Window Entry บนระบบ National Single Window เพื่อให้บริการกับผู้นำเข้าผู้ส่งออกรายย่อยที่ไม่มีระบบการจัดทำข้อมูลใบขนสินค้าเข้า – ออก ใบกำกับการขนย้ายสินค้า การแจ้งส่งออกสินค้าไม่ครบตามจำนวน การยกเลิกใบขนสินค้า หรือการยกเลิกใบกำกับการขนย้ายสินค้าส่งให้กรมศุลกากร (อยู่ระหว่างเตรียมความพร้อมเปิดใช้งานจริง)

7. การบริการระบบสร้างคำขอใบแจ้งการนำเข้า ส่งออกสินค้าควบคุมด้วยอิเล็กทรอนิกส์ Single Entry Form ส่งให้กับ 7 หน่วยงาน (กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมประมง

กรมปศุสัตว์ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กรมธุรกิจพลังงาน สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กรมวิชาการเกษตร) เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถยื่นคำขอใบแจ้งการนำเข้า ส่งออกสินค้า ควบคุมผ่านเว็บไซต์ของ National Single Window ได้โดยตรง โดยกรอกข้อมูลเพียงครั้งเดียวแล้วนำ ข้อมูลดังกล่าวไปจัดทำทั้งใบแจ้งการนำเข้า ส่งออกสินค้าควบคุม ใบอนุญาต และใบขนสินค้าได้ พร้อมทั้งสามารถส่งข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาได้ทันที (อยู่ระหว่างการพัฒนาาระบบ)

2.4.7 การดำเนินการในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการระหว่าง หน่วยงานรัฐผ่านระบบ National Single Window ของประเทศ

มีการดำเนินการร่วมกันระหว่างหน่วยงานของรัฐเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาระบบ National Single Window ดังนี้

1. การลงนาม MOU ระหว่างหน่วยงาน ประกอบด้วย

1.1 เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2551 กรมศุลกากรลงนาม MOU ร่วมกับ

- กรมการค้าต่างประเทศ
- กรมโรงงานอุตสาหกรรม
- กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ
- กรมธุรกิจพลังงาน
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
- การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

1.2 เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2552 กรมศุลกากรลงนาม MOU ร่วมกับ

- กรมการขนส่งทางบก
- กรมประมง
- กรมปศุสัตว์
- กรมวิชาการเกษตร
- กรมสรรพสามิต
- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
- กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
- สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย
- สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา
- สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

1.3 เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2553 กรมศุลกากรลงนาม MOU ร่วมกับ

- กรมการอุตสาหกรรมทหาร

- กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์
- สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ
- สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม
- กรมการbinพลเรือน
- กรมเจ้าท่า
- การท่าเรือแห่งประเทศไทย
- บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน)
- หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
- กรมการปกครอง
- กรมป่าไม้
- กรมการค้าภายใน
- การยางแห่งประเทศไทย
- สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
- กรมทรัพยากรธรณี
- กรมศิลปากร
- สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และ

กิจการโทรคมนาคม

1.4 เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2553 กรมศุลกากรลงนาม MOU ร่วมกับธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.)

1.5 เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2554 กรมศุลกากรลงนาม MOU ร่วมกับสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

2. ระบบ National Single Window ของประเทศเริ่มให้บริการอย่างเป็นทางการ ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2554 โดยเชื่อมโยงข้อมูลกับผู้ให้บริการระบบ Electronic Windows ที่มีอยู่แล้ว ในขณะนั้น รวมถึงการเชื่อมโยงกับระบบศุลกากรไร้เอกสารเพื่อให้บริการผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออกทั่วประเทศแบบไร้เอกสารได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการค้าที่ใช้ระบบศุลกากรไร้เอกสารอยู่แล้ว รวมทั้งหน่วยงานภาครัฐที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์กับกรมศุลกากรอยู่ก่อนแล้ว ปัจจุบันระบบ National Single Window ให้บริการเชื่อมโยงข้อมูลซึ่งประกอบด้วย การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐ (G2G), การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจ (G2B) และการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาคธุรกิจและภาคธุรกิจ

(B2B) บางส่วนโดยมีความก้าวหน้าการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานภาครัฐต่างๆ กับระบบ National Single Window ดังนี้

2.1 กรมศุลกากรเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาต ใบรับรอง และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการนำเข้าส่งออกแบบไร้เอกสารกับผู้ประกอบการ เช่น ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก ตัวแทนออกของ ตัวแทนผู้รับขนส่งสินค้า บริษัทเรือ สายการบิน และธนาคารต่างๆ ตั้งแต่ตุลาคม 2554 เป็นต้นมา

2.2 กรมการค้าต่างประเทศประกอบด้วย

- การเชื่อมโยงข้อมูลหนังสือรับรองการส่งออกเพชรที่ยังไม่ได้เจียรระไน ตั้งแต่ตุลาคม 2554

- การเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตส่งออกกาแฟ ตั้งแต่ตุลาคม 2554

- การเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตส่งออกสินค้าไม้และไม้แปรรูป ตั้งแต่เมษายน 2555

- การเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตส่งออกสินค้าถ่านไม้ ตั้งแต่เมษายน 2555

- การเชื่อมโยงข้อมูลใบรับรองมาตรฐานสินค้าแป้งมันสำปะหลัง (งวด) ตั้งแต่พฤศจิกายน 2556

- การเชื่อมโยงข้อมูลการขึ้นทะเบียนผู้นำเข้าสินค้าหอมแดงมันสำปะหลัง และผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังสัมผัสเครื่องใช้ไฟฟ้าและยางรถใหม่ ตั้งแต่กรกฎาคม 2557

2.3 การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเชื่อมโยงข้อมูลใบรับรองและ/หรือ ใบอนุญาต เพื่อการนำเข้าหรือการส่งออกจากเขตประกอบการเสรี ตั้งแต่ตุลาคม 2554

2.4 กรมโรงงานอุตสาหกรรมเชื่อมโยงข้อมูลใบแจ้งข้อเท็จจริงตามแบบวอ./อก.6 สำหรับนำเข้าส่งออกวัตถุดิบอันตราย ตั้งแต่ตุลาคม 2554

2.5 กรมปศุสัตว์ประกอบด้วย

- การเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตการนำสัตว์หรือซากสัตว์เข้าราชอาณาจักรและออกนอกราชอาณาจักร (แบบ ร.6 และแบบ ร.9) ตั้งแต่ตุลาคม 2554

- การเชื่อมโยงข้อมูลใบรับรองสินค้าการเกษตร (Health Certificate) กับ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.) ตั้งแต่สิงหาคม 2555

2.6 กรมสรรพสามิตเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตนำเข้า ส่งออกสุราไฟและบุหรี่ ตั้งแต่ตุลาคม 2554

2.7 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเชื่อมโยงหนังสืออนุมัติสั่งปล่อยสินค้าที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ตั้งแต่ตุลาคม 2554

2.8 กรมประมงประกอบด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลหนังสืออนุญาตให้นำสัตว์น้ำบางชนิดเข้ามาในราชอาณาจักรและใบอนุญาตนำสัตว์หรือซากสัตว์ออกนอกราชอาณาจักร (แบบ ร.9) ตั้งแต่ มกราคม 2555

2.9 สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาเชื่อมโยงข้อมูลใบรับแจ้งการนำเข้าผลิตภัณฑ์สุขภาพ ตั้งแต่ เมษายน 2555

2.10 สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.) เชื่อมโยงข้อมูลใบรับรองสุขอนามัยสัตว์ (Health Certificate) กับกรมปศุสัตว์ ตั้งแต่ สิงหาคม 2555

2.11 กรมศิลปากรเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตส่งออกหรือนำเข้าโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุออกนอกราชอาณาจักร ตั้งแต่ กันยายน 2555

2.12 กรมธุรกิจพลังงานประกอบด้วย

- การเชื่อมโยงข้อมูลหนังสือรับรองให้นำสินค้าเข้าในราชอาณาจักรและใบอนุญาตเป็นผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา 7 ตั้งแต่ ธันวาคม 2555
- การเชื่อมโยงข้อมูลหนังสือรับรองให้จำหน่ายก๊าซปิโตรเลียมออกไปนอกราชอาณาจักร ตั้งแต่ กรกฎาคม 2556

2.13 สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตให้ส่งสินค้า (อ้อยและน้ำตาลทราย) ออกไปนอกราชอาณาจักร (สินค้าทั่วไป) แบบ อ2 ตั้งแต่ เมษายน 2556

2.14 กรมการอุตสาหกรรมทหารประกอบด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตสั่งเข้ามาซึ่งยุทธภัณฑ์ และใบอนุญาตนำเข้ามาซึ่งยุทธภัณฑ์หนังสือกำกับการส่งออกและหนังสือกำกับการส่งผ่านแดน ตั้งแต่ พฤษภาคม 2556

2.15 การยางแห่งประเทศไทยเชื่อมโยงข้อมูลใบรับเงินสงเคราะห์ทางอิเล็กทรอนิกส์ ตั้งแต่ กรกฎาคม 2556

2.16 กรมการขนส่งทางบกเชื่อมโยงข้อมูลใบขนสินค้าขาเข้าเพื่อใช้ในการส่งข้อมูลแบบ 32 ตั้งแต่ สิงหาคม 2556

2.17 กรมป่าไม้เชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตนำเข้าเลื่อยโซยนต์ ตั้งแต่ มกราคม 2557

2.18 การท่าเรือแห่งประเทศไทยเชื่อมโยงข้อมูลบัญชีสินค้าทางเรือ (Manifest) ตั้งแต่ พฤษภาคม 2557

2.19 สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) เชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตนำเข้าส่งออกเครื่องวิทยุโทรคมนาคมและอุปกรณ์ ตั้งแต่ กรกฎาคม 2557

2.20 กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์เชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตนำเข้า ส่งออก นำผ่าน เชื้อโรคและพิษจากสัตว์ ตั้งแต่สิงหาคม 2557

2.21 สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์เชื่อมโยงข้อมูลใบรับรองการยกเว้น อากาศตามมาตรา 12 ตั้งแต่กันยายน 2557

2.22 กรมการค้าภายในเชื่อมโยงข้อมูลหนังสืออนุญาตให้นำเครื่องซังตวงวัด ออกจากด่านศุลกากร (ขว.2) ตั้งแต่กันยายน 2557

2.23 สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตนำเข้า ส่งออกวัสดุ นิวเคลียร์พิเศษวัสดุพลอยได้หรือวัสดุต้นกำลัง ตั้งแต่กันยายน 2557

2.24 กรมทรัพยากรธรณีเชื่อมโยงข้อมูลหนังสือแจ้งการนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่นเข้ามาในราชอาณาจักรและ หนังสือรับแจ้งการส่งหรือนำซากดึกดำบรรพ์หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลง เป็นรูปลักษณะอื่นซึ่งไม่ใช่ซากดึกดำบรรพ์ที่พบในราชอาณาจักรออกนอกราชอาณาจักร ตั้งแต่ กันยายน 2557

2.25 กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช เชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาต นำเข้า นำออกสัตว์ป่า สัตว์สงวนสัตว์คุ้มครองตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และตามบัญชีท้ายอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศว่าด้วยชนิดสัตว์ป่าและพืชป่า (CITES) ตั้งแต่ตุลาคม 2557

2.26 หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยเชื่อมโยงข้อมูล ใบรับรองมาตรฐานสินค้า มส.24 (ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังและปลาป่น) ตั้งแต่ตุลาคม 2557

2.27 กรมการปกครองเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ตั้งแต่มีนาคม 2558

2.28 กรมวิชาการเกษตรเชื่อมโยงข้อมูลใบผ่านด่านสินค้าทางพาราเพื่อการ นำเข้า - ส่งออก ตั้งแต่มีนาคม 2558 และเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตนำเข้า-ส่งออกสินค้าพืชอนุรักษ์ (ต้นกล้วยไม้, ต้นกล้วยไม้) ตั้งแต่เมษายน 2558 เชื่อมโยงข้อมูลนำเข้าพืช ตั้งแต่ตุลาคม 2558 เชื่อมโยงระบบใบแจ้งนำเข้า สินค้าวัตถุอันตรายและปุ๋ย ตั้งแต่ธันวาคม 2558

2.29 กรมเจ้าท่าเชื่อมโยงข้อมูลบัญชีสินค้าทางเรือ (Manifest), ข้อมูลรายงาน บัญชีสินค้าทางเรือสำหรับบริษัทเรือหรือตัวแทนเรือ (SAOPER) และข้อมูลรายงานเรือเข้า (VSED) ข้อมูลบัญชีสินค้าทางเรือ (MMAN) ตั้งแต่พฤษภาคม 2558

2.30 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตนำเข้าเข้ามาในราชอาณาจักร (แบบแร่ 27), ใบอนุญาตส่งออกนอกราชอาณาจักร (แบบแร่ 28) ตั้งแต่มิถุนายน 2558

2.31 กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติเชื่อมโยงข้อมูลการอนุมัติยกเว้นอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 70 แห่ง พ.ร.บ.ปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 เปิดให้บริการอย่างเป็นทางการตั้งแต่สิงหาคม 2558 โดยมี 6 บริษัทนำร่องที่ทำเรือแหลมฉบัง

2.32 กรมควบคุมโรคเชื่อมโยงข้อมูลคำขอใบรับรองแหล่งผลิตแหล่งกำเนิดอาหารปลอดภัย ตั้งแต่ตุลาคม 2558

2.3.3 สำนักมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) เชื่อมโยงข้อมูลหนังสือหลักฐานการแจ้งข้อมูลนำเข้าผลิตภัณฑ์ผ่านระบบ National Single Window ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2558

2.34 สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทยซึ่งพัฒนาระบบอนุญาตการบิน และสามารถเชื่อมโยงกับระบบ National Single Window ได้แล้ว ปัจจุบันรอความพร้อมของหน่วยงานผู้รับข้อมูลการอนุญาตการบินได้แก่บริษัททำอากาศยานไทยจำกัด (มหาชน) บริษัทวิทยุการบินแห่งประเทศไทยจำกัด และกรมควบคุมการปฏิบัติทางอากาศ

2.35 บริษัททำอากาศยานไทยจำกัด (มหาชน) ซึ่งพัฒนาระบบใบอนุญาตส่งหรือพาว์ดักอันตรายหรือสัตว์ไปกับอากาศยานและสามารถเชื่อมโยงกับระบบ National Single Window ได้แล้ว ปัจจุบันมีการลงนาม (MOU) กับสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตส่งหรือพาว์ดักอันตรายหรือสัตว์ไปกับอากาศยานเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2559 และอยู่ระหว่างการแก้ไขปัญหาด้านเทคนิคเพื่อเปิดใช้งานอย่างเป็นทางการ

2.36 สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยซึ่งพัฒนาระบบใบรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า (Electronic Certificates of Origin : e-C/O) สำหรับส่งไปต่างประเทศและสามารถเชื่อมโยงกับระบบ National Single Window ได้แล้ว ปัจจุบันสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการเจรจากับสำนักงานเศรษฐกิจและวัฒนธรรมไทเป และอยู่ระหว่างการประสานงานเพื่อหารือและกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานด้านเทคนิคและการลงนามความเข้าใจร่วม (MOU) ในการส่งข้อมูลระหว่างกัน

3. สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) สนับสนุนการติดตั้งเครือข่ายภาครัฐ (Government Information Network: GIN) สำหรับเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐกับระบบ National Single Window

ดังนั้น การเชื่อมโยงข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐในการออกใบอนุญาต ใบรับรอง และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการระบายนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ ทั้ง 36 หน่วยงานมีระบบพร้อมรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window แล้ว โดยมีเพียง 3 หน่วยงาน

อยู่ระหว่างเตรียมความพร้อมเปิดใช้งานอย่างเป็นทางการเนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรับ-ส่งข้อมูล ประเทศปลายทาง ยังไม่พร้อมรองรับการเชื่อมโยงข้อมูล ได้แก่ สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย บริษัทท่าอากาศยานไทยจำกัด (มหาชน) และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

นอกจากนี้ หน่วยงานที่มีอำนาจในการควบคุมสินค้า ก่อนการนำเข้า - ส่งออก ที่ต้องใช้พิกัดและรหัสสถิติในการออกใบอนุญาตและใบรับรองนั้น หน่วยงานจำนวน 23 หน่วยงานมีระบบพร้อมรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window และมี 15 หน่วยงานที่เชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาต ใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับใช้ในการปฏิบัติพิธีการศุลกากรแบบไร้เอกสารอย่างเป็นทางการแล้ว ได้แก่ กรมการอุตสาหกรรมทหาร กรมทรัพยากรธรณี กรมป่าไม้ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กสทช. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กรมการค้าต่างประเทศ กรมวิชาการเกษตร กรมการค้าภายใน กรมสรรพสามิต และการยางแห่งประเทศไทยโดยมีจำนวนพิกัดและรหัสสถิติที่เชื่อมโยงข้อมูลแล้ว คิดเป็น 45.13% ของจำนวนพิกัดและรหัสสถิติทั้งหมดที่แต่ละหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาต ใบรับรอง จะต้องควบคุมก่อนการนำเข้า - ส่งออก (ข้อมูล ณ วันที่ 18 เมษายน 2559)

2.5 การพัฒนาระบบ National Single Window เพื่อรองรับการเชื่อมโยงในระดับภูมิภาค ASEAN (ASEAN Single Window)

ASEAN Single Window เป็นการเชื่อมโยงข้อมูลทางการค้าระหว่าง National Single Window ของ 10 ประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งมีส่วนสำคัญที่ทำให้อาเซียนก้าวไปสู่การเป็นตลาดเดียว และฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Production Base) ตามพิมพ์เขียวเพื่อการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Blueprint) โดยเฉพาะการส่งเสริมการเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการข้ามพรมแดนอย่างเสรีและการค้าไร้เอกสารแบบปลอดภัยทั้งนี้การจัดตั้ง ASEAN Single Window ถือเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินการเพื่อรองรับ AEC

การดำเนินการ ASEAN Single Window เริ่มต้นจากรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนได้ลงนามใน ASEAN Agreement เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2548 สำหรับการจัดตั้งและพัฒนา ASEAN Single Window โดยมีสาระสำคัญที่บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทยต้องจัดตั้ง National Single Window ให้แล้วเสร็จในปี 2551 ส่วนกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนามต้องจัดตั้ง National Single Window แล้วเสร็จในปี 2555 และสืบเนื่องจากข้อบัญญัติใน ASEAN Single Window Agreement จึงได้มีการจัดทำพิธีสารเพื่อการจัดตั้งและพัฒนา ASEAN Single Window โดยรัฐมนตรีคลัง

อาเซียนเป็นผู้ลงนามเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 โดยมีเนื้อความในพิธีสารที่เกี่ยวกับการกำหนด ผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาและบริหารจัดการ ASEAN Single Window เอกสารที่ใช้เพื่อการเชื่อมโยง ข้อมูลผ่าน ASEAN Single Window และข้อมูลทางเทคนิคสำหรับการแลกเปลี่ยนเอกสารผ่าน ASEAN Single Window เป็นต้น

อาเซียนมีการจัดตั้งคณะกรรมการและคณะทำงานสำหรับการพัฒนา ASEAN Single Window ทั้งที่เกี่ยวข้องกับการบริหารโครงการการพัฒนาทางเทคนิคและกฎระเบียบโดยคณะกรรมการ/ คณะทำงานหลักคือ คณะกรรมการกำกับการพัฒนา ASEAN Single Window คณะทำงานด้านเทคนิค สำหรับการพัฒนา ASEAN Single Window และคณะทำงานด้านกฎหมายสำหรับ ASEAN Single Window

อาเซียนได้ริเริ่มการออกแบบและพัฒนา ASEAN Single Window โดยอธิบดีศุลกากร อาเซียนได้ลงนามใน MOU เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2554 เพื่อการพัฒนาโครงการนำร่อง ASW โดยที่ บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ไทย สิงคโปร์ และเวียดนามเข้าร่วมโครงการฯ ส่วนกัมพูชา ลาว และเมียนมาร์เข้าร่วมในฐานะผู้สังเกตการณ์สำหรับการจัดทำโครงการนำร่องดังกล่าวแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่ 1. การวิเคราะห์และออกแบบระบบ 2. การจัดการระบบและ 3. การประเมินระบบ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำคัญในการดำเนินการแต่ละระยะดังนี้

ระยะที่ 1 ได้มีการจัดจ้างบริษัทเพื่อการวิเคราะห์และออกแบบระบบ ASEAN Single Window ทั้งในเรื่องเอกสารที่ใช้แลกเปลี่ยนคือใบขนสินค้าอาเซียน (ACDD) และใบรับรองแหล่งกำเนิด สินค้าอาเซียน (ATIGA Form D) คุณลักษณะของซอฟต์แวร์ฮาร์ดแวร์ เครือข่ายความมั่นคงปลอดภัย ทีมบริหารโครงการและการประเมินมูลค่าการลงทุนสำหรับการใช้งานจริง ASEAN Single Window

ระยะที่ 2 ได้มีการจัดจ้างบริษัทเพื่อการจัดการระบบสำหรับการนำร่องเชื่อมโยงข้อมูล ผ่าน ASEAN Single Window โดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่

- Scaled-down เป็นการจัดการระบบที่เป็นไปตามการออกแบบในระยะที่ 1 ไม่ทั้งหมด เช่น ระบบเครือข่ายที่ใช้ไม่ตรงกับการออกแบบ แต่วัตถุประสงค์หลักในขั้นตอนนี้เพื่อการทดสอบ เครือข่าย National Single Window ของประเทศสมาชิกว่าสามารถสื่อสารกันและรับส่งเอกสารกัน ได้โดยเอกสารที่ได้ทดสอบแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศสมาชิกในช่วงปี 2555-2556 คือ ACDD และ ATIGA Form D

- Full-fledged เป็นการจัดการระบบที่ใกล้เคียงกับการออกแบบในระยะที่ 1 มากที่สุด เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อการเปลี่ยนผ่านไปสู่การใช้งานจริง ASEAN Single Window โดยอาเซียนได้ ผู้พัฒนาระบบดังกล่าวคือ บริษัท Axway,Pte. จำกัด จากประเทศสิงคโปร์ ซึ่งบริษัทฯ ได้พัฒนาระบบ คอมพิวเตอร์ให้พร้อมสำหรับการทดสอบเชื่อมโยงข้อมูล ATIGA FORM D ระหว่างประเทศสมาชิก

อาเซียนแล้ว โดยเริ่มทดสอบตั้งแต่ปลายเดือนสิงหาคม 2558 สำหรับประเทศสมาชิกที่จะเข้าร่วมทดสอบ ได้แก่ มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

ระยะที่ 3 การประเมินระบบ ASEAN Single Window ได้เริ่มดำเนินการแล้วตั้งแต่ พฤศจิกายน 2558 โดยจัดทำไปพร้อมๆ กับการทดสอบแลกเปลี่ยนข้อมูล ATIGA Form D ในระยะที่ 2 โดยคาดว่าจะแล้วเสร็จภายในเดือนเมษายน 2559 ซึ่งการประเมินจะครอบคลุมทั้งทางด้านเทคนิค และความคุ้มค่าในการลงทุนเพื่อใช้งานจริง

สำหรับการใช้งานจริง ASEAN Single Window ในการเชื่อมโยงข้อมูล ATIGA FORM เริ่มขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2559 โดยในระหว่างการใช้งานจริง 12 เดือนแรกผู้ให้ทุน (ACTI) จะสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงระบบเพิ่มเติม อาจรวมถึงการพัฒนาเอกสารเพื่อการแลกเปลี่ยนระหว่างภาคธุรกิจด้วยกัน (B2B) และระหว่างภาคธุรกิจกับหน่วยงานภาครัฐ (B2G) เช่น เอกสารยืนยันการจอร์วางเรือ เอกสารยืนยันการรับบรรทุก และเอกสารรับรองสุขอนามัยพืชและสัตว์ เป็นต้น โดยหลังจากนั้นประเทศสมาชิกอาเซียนต้องออกทุนในการพัฒนาและใช้งาน ASEAN Single Window ร่วมกันต่อไป

การพัฒนาโครงการนำร่อง ASEAN Single Window นั้น สมาชิก ASEAN แต่ละประเทศ อยู่ระหว่างการจัดทำ National Single Window ให้รองรับการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ ASEAN Single Window ในส่วนของประเทศไทยกรมศุลกากรได้จัดตั้ง National Single Window เพื่อบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างประเทศไว้ ณ จุดเดียวเรียบร้อยแล้ว

บทที่ 3

กรณีศึกษาการนำระบบ National Single Window ไปใช้ในต่างประเทศ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.1 กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับระบบ National Single Window

ระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวนั้นมีอยู่หลายระดับด้วยกัน ซึ่งการจะพัฒนาระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว จะต้องเริ่มต้นจากในระดับประเทศก่อน โดยจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและสอดคล้องกับประเทศอื่นๆ ตามมาตรฐานสากลเพื่อที่จะให้มีการพัฒนาระบบดังกล่าวไปสู่ระดับภูมิภาค (Regional Single Window) ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงระบบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเดียวกัน สำหรับประเทศไทยนั้นอยู่ในภูมิภาคอาเซียน ก็จะต้องมีการเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคอาเซียนด้วยกันนั่นก็คือ ระบบ ASEAN Single Window ที่ในปัจจุบันได้จัดทำความตกลงสำหรับ ASW Pilot Project โดยมีประเทศสมาชิกอาเซียน 7 ประเทศเข้าร่วมโครงการนำร่องในฐานะ Participant ได้แก่ บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม และอีก 3 ประเทศในฐานะ Observer ได้แก่ กัมพูชา ลาว และเมียนมาร์ เมื่อการพัฒนาในระดับภูมิภาคประสบความสำเร็จแล้ว ก็จะทำให้เกิดการพัฒนาระบบดังกล่าวไปสู่ระดับสากล (International Single Window) โดยการนำระบบระดับภูมิภาคมาเชื่อมโยงกันทั้งหมด เพื่อให้การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การพัฒนาระบบของแต่ละประเทศให้สอดคล้องและเป็นไปในมาตรฐานสากลเดียวกันเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากที่จะทำให้การใช้งานระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวสำเร็จตรงตามวัตถุประสงค์เป็นระบบการเชื่อมต่อแบบไร้เอกสารอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากว่าหากแต่ละประเทศดำเนินการพัฒนาระบบไปในแนวทางที่ไม่สอดคล้องกัน ไม่มีมาตรฐานที่เป็นสากลแล้ว การเชื่อมโยงระบบระหว่างประเทศย่อมเกิดขึ้นได้ยาก หรือแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะนำระบบที่มีความแตกต่างกันและมีลักษณะเฉพาะของตัวเองมาเชื่อมโยงให้เป็นระบบเดียว ซึ่งไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อเฉพาะการเชื่อมโยงในระดับภูมิภาคเท่านั้นแต่ยังกระทบไปถึงระดับสากล ด้วยเหตุนี้ UN/CEFACT ซึ่งตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวจึงได้กำหนดแนวทางและมาตรฐานสากลเกี่ยวกับระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวขึ้นทั้งในระดับประเทศ (National Single Window) ระดับภูมิภาค (Regional Single Window) และระดับสากล (International Single Window) เพื่อให้แต่ละประเทศนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาระบบของตน เพื่อให้เกิดความสอดคล้องและเป็นไปใน

แนวทางเดียวกันตามมาตรฐานสากล โดยแนวทางที่สำคัญอันเกี่ยวข้องในระดับ National Single Window มีดังนี้

3.1.1 แนวทางตาม Recommendation No.33

UN/CEFACT ได้กำหนดค่านิยมระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวใน Recommendation No.33 ไว้ว่า¹

“ระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว คือ ระบบการอำนวยความสะดวกในการรับส่งข้อมูลที่มีมาตรฐานเดียวกันในรูปแบบของอิเล็กทรอนิกส์และเอกสารที่เป็นกระดาษแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในทางการค้าและการขนส่ง โดยทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องสามารถส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียวเข้าสู่ระบบเพื่อดำเนินการทางการค้าทุกขั้นตอน ถ้าเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การส่งข้อมูลเข้าสู่ระบบเพียงครั้งเดียวก็เพียงพอ”

นอกจากนี้ Recommendation No.33 ยังได้กำหนดรูปแบบของระบบดังกล่าวไว้ โดยแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบหลักๆ คือ²

1. รูปแบบที่มีจุดศูนย์กลางรับส่งข้อมูลเพียงแห่งเดียว (A Single Authority) ซึ่งทำหน้าที่รับส่งข้อมูลต่างๆ ทั้งในรูปแบบเอกสารที่เป็นกระดาษและอิเล็กทรอนิกส์ แล้วทำหน้าที่ส่งข้อมูลเหล่านั้นไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งบริหารจัดการและควบคุมให้การรับส่งข้อมูลเป็นไปอย่างราบรื่น เช่น รูปแบบของประเทศสวีเดน ซึ่งมีกรมศุลกากรเป็นหน่วยงานหลัก เป็นต้น

2. รูปแบบที่มีระบบการรับส่งข้อมูลโดยอัตโนมัติเพียงแห่งเดียวโดยภาครัฐหรือภาครัฐกิจเอกชน (A Single Automated System for the Collection and Dissemination of Information (either Public or Private)) ซึ่งทำหน้าที่ดูแลตั้งแต่การรวบรวมข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การใช้ข้อมูลและการส่งข้อมูลทางการค้าระหว่างประเทศ เช่น รูปแบบของสหรัฐอเมริกาซึ่งสร้างโปรแกรมขึ้นมาเพื่อให้ภาครัฐกิจเอกชนสามารถส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียวเข้าสู่ระบบ โดยระบบจะดำเนินการส่งข้อมูลต่อไปให้แก่หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีระบบการทำงาน 3 รูปแบบ คือ

2.1 ระบบที่อาศัยการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดโดยหน่วยงานเพียงแห่งเดียว (Integrated System) ระบบนี้จะมีการประมวลผลข้อมูลเองทั้งหมดเอง

¹ สิริญา อรรถนารถ, “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกทางการค้าอิเล็กทรอนิกส์ ศึกษากรณีการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554), น.19.

² เฟิงอ้วง, น.20.

2.2 ระบบที่มีการเชื่อมโยงกันจากหลายหน่วยงาน (Interfaced System (Decentralised)) ระบบนี้จะมีการส่งข้อมูลไปประมวลผลยังหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบข้อมูล

2.3 ระบบผสม (A Combination of Integrated System and Interfaced System)

3. รูปแบบที่มีระบบการรับส่งข้อมูลโดยอัตโนมัติเชื่อมโยงกันจากหลายหน่วยงาน (An Automated Information Transaction System) ทำให้ภาคธุรกิจเอกชนสามารถส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ไปยังหลายหน่วยงานได้โดยการส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียว หน่วยงานเหล่านี้จะทำการประมวลผลข้อมูลจากที่ส่งไป แล้วอนุมัติจากการส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียว ดังนั้น เมื่อระบบดังกล่าวทำการประมวลผลแล้ว การอนุมัติจึงสามารถทำการส่งทางอิเล็กทรอนิกส์จากหน่วยงานของรัฐไปยังเครือข่ายของภาคธุรกิจเอกชนได้โดยตรง ระบบนี้ใช้กันในหลายประเทศ เช่น ประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น ซึ่งค่าธรรมเนียม ภาษีต่างๆ จะได้รับการคำนวณและหักจากบัญชีของผู้ประกอบการค้าโดยตรง ข้อพิจารณาในการใช้ระบบนี้ คือ ต้องมีการเตรียมข้อมูลที่ใช้ในการระบุตัวตนสำหรับการทำธุรกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ล่วงหน้า

สำหรับแนวทางสำหรับการพัฒนาระบบ National Single Window นั้น ได้มีการกำหนดไว้หลายประการ ดังนี้³

1. เปิดโอกาสให้ภาคธุรกิจเอกชนร้องขอหรือชี้แจงความต้องการในการพัฒนาระบบเพื่อให้มีการประสานประโยชน์ระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน
2. ตั้งคณะทำงานจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อรับผิดชอบในการบริหารจัดการและดำเนินการต่างๆ รวมทั้งจัดหาผู้เชี่ยวชาญในด้านเทคโนโลยีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและจำเป็นในการพัฒนาระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวด้วย
3. ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนาระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว
4. วิเคราะห์และประมวลผลด้านการลงทุน รวมถึงอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน เพื่อให้สามารถคาดคะเนการลงทุนที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเตรียมตัวรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงจากการวางแผนล่วงหน้าได้
5. คัดเลือกหน่วยงานที่จะเป็นผู้นำในการทำหน้าที่และรับผิดชอบดำเนินการพัฒนาระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว

---

³ เฟิงอ้วง, น.24.

6. ร่างแผนในการพัฒนาระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว
 อย่างเป็นรูปธรรม

7. สร้างระบบเทคโนโลยีในการพัฒนาและดำเนินการระบบการให้บริการแบบ
 เบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียวขึ้นมาโดยเฉพาะ เช่น ระบบที่กำหนดให้รูปแบบของข้อมูล
 มีมาตรฐานเดียวกัน (Data Harmonization) และระบบในการรับส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information
 Exchange System) เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น แม้ว่า UN/CEFACT จะได้กำหนดแนวทางในการพัฒนาระบบ
 ไว้ก็ตาม แต่ประเทศต่างๆ ก็ยังต้องศึกษาว่าประเทศของตนมีปัจจัยพื้นฐาน ความต้องการ เงื่อนไขเฉพาะ
 อย่างไรบ้าง เพื่อที่จะนำแนวทางที่มีการกำหนดไว้มาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของประเทศของตน
 โดยจะต้องมีการตั้งหน่วยงาน ที่มีหน้าที่ในการรับผิดชอบการพัฒนาาระบบดังกล่าวโดยเฉพาะ และยัง
 ต้องมีการควบคุมตรวจสอบการดำเนินงานของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เป็นการพัฒนา
 ระบบเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

3.1.2 แนวทางตาม Recommendation No.35

ในการพัฒนาระบบดังกล่าวมีกระบวนการหลายขั้นตอนและค่อนข้างซับซ้อน
 ต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน เนื่องจากจะมี
 การเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิธีการรับส่งข้อมูลทางการค้าระหว่างกัน ซึ่งต้องใช้มาตรการต่างๆ
 มากมายเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาทางกฎหมายตามมาได้
 ดังนั้น เพื่อรองรับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าว จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความพร้อมทางด้าน
 กฎหมายโดยกำหนดให้มีกระบวนการแก้ไขกฎหมาย หรือออกกฎหมายเฉพาะขึ้นใหม่ที่สอดคล้องและ
 เป็นไปแนวทางตามมาตรฐานสากล โดย Recommendation No.35 ได้กำหนดข้อพิจารณาทางกฎหมาย
 ไว้หลายประการ ได้แก่⁴

1. มีโครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายที่รองรับการนำระบบดังกล่าวมาใช้หรือไม่
2. มีการคัดเลือกองค์กรที่เหมาะสมสำหรับการสร้างและพัฒนาระบบดังกล่าว
 หรือไม่
3. มีการสำรวจ การรับรอง การดำเนินการที่น่าเชื่อถือหรือไม่
4. มีการกำหนดว่าบุคคลใดบ้างที่มีอำนาจในการเข้าถึงและเรียกข้อมูลในระบบ
 และจะสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้อย่างไร เมื่อไร กับหน่วยงานใดบ้าง ทั้งในประเทศและระหว่าง
 ประเทศ

⁴ เฟิงอ้วง, น.27.

5. มีระบบการคุ้มครองข้อมูลหรือไม่ ถ้ามี ระบบดังกล่าวสามารถทำให้การรับส่งข้อมูลมีความแม่นยำ และแน่นอนได้หรือไม่ ใครเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการดังกล่าว

6. มีการกำหนดประเด็นเกี่ยวกับความรับผิดชอบที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้ารับบริการผ่านระบบดังกล่าวหรือไม่

7. มีการกำหนดเรื่องการใกล้เคียงหรือไม่

8. มีกระบวนการในการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การทดลองใช้ระบบดังกล่าวหรือไม่

9. มีการกำหนดประเด็นเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และกรรมสิทธิ์ในฐานข้อมูลหรือไม่

10. มีความเป็นไปได้หรือไม่ที่จะเกิดประเด็นปัญหาในเรื่องการแข่งขันเกิดขึ้น นอกจากนี้ Recommendation No.35 ได้กำหนดแนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบเพื่อให้สามารถสร้างระบบกฎหมายพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาระบบขึ้นมา โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้⁵

1. ในเรื่องการป้องกันความปลอดภัยของข้อมูล (Data Protection) ซึ่งต้องคำนึงถึงการเข้าถึงข้อมูล ความสมบูรณ์และถูกต้องของข้อมูล ดังนั้น จึงต้องมีการดำเนินการออกหรือแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับการเข้าถึงและนำข้อมูลภายในระบบไปใช้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการนำข้อมูลไปใช้ในทางมิชอบนั่นเอง อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์ที่ออกมาจะต้องสอดคล้องกับกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันความปลอดภัยของข้อมูลที่มีอยู่แล้วด้วย

2. ในเรื่องผู้ที่มีอำนาจในการเข้าถึงและนำข้อมูลไปใช้ระหว่างหน่วยงานต่างๆ ของรัฐ (Authority to Access and Share Data between Government Agencies) ควรมีการดำเนินการออกหรือแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าหน่วยงานใดมีหน้าที่ในการรับหรือส่งข้อมูล รวมทั้งการใช้ข้อมูล เช่น การดึงข้อมูลเอาไว้ การรักษาความลับของข้อมูล การนำข้อมูลไปใช้ซ้ำและการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน ซึ่งควรกำหนดกฎเกณฑ์การเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวสำหรับผู้ที่มีอำนาจเข้าใช้ระบบและเข้าถึงข้อมูลภายในประเทศและระหว่างประเทศต่อไป

3. ในเรื่องการระบุตัวตน การพิสูจน์เอกลักษณ์ และการอนุญาตในการเข้าใช้ระบบและเข้าถึงข้อมูล (Identification, Authentication and Authorization) เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือในการคุ้มครองความปลอดภัย คุณภาพและความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลในระบบ ควรกำหนดในเรื่องการระบุตัวตน การพิสูจน์เอกลักษณ์ การอนุญาตในการเข้าใช้ระบบ และเข้าถึงข้อมูล

⁵ เฟิงอ้วง, น.28.

4. ในเรื่องคุณภาพของข้อมูล (Data Quality Issues) ควรกำหนดให้มีการรับผิดชอบในการส่งข้อมูลเข้าสู่ระบบ รวมทั้งการดำเนินการในระบบด้วยว่าจะให้ใครเป็นผู้รับผิดชอบควบคุมการดำเนินการ

5. ในเรื่องความรับผิด ทั้งในด้านหน้าที่และความรับผิดชอบ (Liability Issues (Obligations and Responsibility)) การนำข้อมูลที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์หรือผิดพลาดไปใช้อาจก่อให้เกิดความเสียหายได้ ซึ่งโดยระบบเองมีความเป็นไปได้มากที่จะมีการใช้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์หรือผิดพลาด จึงควรกำหนดให้มีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิด และสิทธิในการเรียกค่าเสียหายของผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดดังกล่าว รวมทั้งการจำกัดความรับผิดสำหรับบางกรณีด้วย

6. ในเรื่องอนุญาโตตุลาการและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท (Arbitration and Dispute Resolution) เนื่องจากการดำเนินคดีตามกฎหมายมักต้องใช้ค่าใช้จ่ายและระยะเวลาอันยาวนาน จึงควรมีการกำหนดวิธีการแก้ไขข้อพิพาททางอื่นเพื่อเป็นทางเลือกให้แก่คู่กรณีด้วย โดยให้สิทธิคู่กรณีสามารถตกลงกันในสัญญาได้ สำหรับกรณีพิพาทในทางแพ่ง แต่ในทางอาญาย่อมต้องมีบทลงโทษ

7. ในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาและกรรมสิทธิ์ของผู้ที่เป็นเจ้าของระบบฐานข้อมูล (Intellectual Property Rights and Database Ownership) ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนมักจะมีข้อมูลที่ตนเป็นเจ้าของซึ่งมีผลประโยชน์สำหรับตนเองรวมทั้งสิทธิประโยชน์ในเรื่องของทรัพย์สินทางปัญญาด้วย การส่งข้อมูลเหล่านั้นเข้าสู่ระบบจึงต้องมีการคุ้มครองถึงสิทธิดังกล่าวด้วย ทั้งยังต้องคำนึงถึงการนำข้อมูลที่มีสิทธิในทางทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่นมาใช้ในระบบอีกด้วย เช่น มีระบบการรับรองความเป็นเจ้าของซึ่งสิทธิเหล่านั้นกรณีที่มีการนำไปใช้ต่อหรือมีการนำไปพัฒนาต่อไป หรือการรับรองว่าการที่บุคคลภายนอกนำข้อมูลไปใช้ต่อไม่เป็นการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา เป็นต้น

3.1.3 ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ จุดเดียวของอาเซียน (Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window)

ประเทศสมาชิกอาเซียนได้มีการจัดทำความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน (Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window) และได้ร่วมกันลงนามในความตกลงดังกล่าวเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2548 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย เพื่อวางกรอบความร่วมมือในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการระหว่างประเทศ โดยกำหนดให้ประเทศภาคีสมาชิกจะต้องดำเนินการผลักดันให้มีระบบ National Single Window เกิดขึ้นภายในประเทศของตน เพื่อให้สามารถดำเนินการธุรกรรมต่างๆ ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงข้อมูลในระบบอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องอย่างครบวงจร ณ จุดเดียว ซึ่งกำหนดให้ประเทศบรูไน ประเทศอินโดนีเซีย

ประเทศมาเลเซีย ประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศไทยดำเนินการจัดให้มีระบบ National Single Window ภายในปี ค.ศ. 2008 และสำหรับประเทศกัมพูชา ประเทศลาว ประเทศเมียนมาร์ และประเทศเวียดนาม ต้องดำเนินการจัดตั้งระบบดังกล่าวภายในปี ค.ศ. 2012 โดยมีสาระสำคัญของความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกฯ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกฯ ได้แก่
  - 1.1 เพื่อให้มี Legal framework สำหรับการจัดตั้งระบบ National Single Window
  - 1.2 เพื่อให้เป็นไปตามพันธกรณีที่ ASEAN กำหนด
  - 1.3 เพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในภูมิภาค ASEAN ในการจัดตั้งและดำเนินการพัฒนา ASEAN Single Window ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
2. หลักการในการพัฒนาระบบ ASEAN Single Window และ National Single Window ต้องมีความสอดคล้องกับหลักการดังต่อไปนี้
  - 2.1 ความสอดคล้อง (Consistency)
  - 2.2 ความเรียบง่าย (Simplicity)
  - 2.3 ความโปร่งใส (Transparency)
  - 2.4 ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency)
3. หน้าที่ของประเทศสมาชิก ประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติดังนี้
  - 3.1 พัฒนาระบบ National Single Window ขึ้นในประเทศของตนตามกรอบระยะเวลาที่กำหนด
  - 3.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเทศต้องให้การสนับสนุนข้อมูลในการพัฒนาระบบ National Single Window
  - 3.3 มีการใช้เทคโนโลยีและการสื่อสารที่เป็นมาตรฐานสากล
  - 3.4 ในการพัฒนาระบบ National Single Window ต้องดำเนินการโดยได้รับความร่วมมือจากภาคอุตสาหกรรมและภาคธุรกิจเอกชน

3.1.4 พิธีสารว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN Protocol to Establish and Implement the ASEAN Single Window)

ภายหลังจากที่มีการทำความตกลงฯ แล้ว ต่อมาได้มีการจัดทำพิธีสารว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียนขึ้น โดยประเทศสมาชิกอาเซียนได้ร่วมกันลงนามเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 ณ เมืองเสียมเรียบ ประเทศกัมพูชา

พิธีสารดังกล่าวจัดทำขึ้นเพื่อจัดให้มีโครงสร้างทางกฎหมายและทางเทคนิค (Legal and Technical Framework) ในการจัดทำระบบ ASEAN Single Window และ National Single Window ให้เป็นมาตรฐานและแนวปฏิบัติที่เป็นสากลในระหว่างประเทศสมาชิก เพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในภูมิภาคอาเซียนในการพัฒนาไปสู่ระบบ ASEAN Single Window อย่างมีประสิทธิภาพ

3.1.5 พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (Protocol on the Legal Framework to Implement the ASEAN Single Window)

พิธีสารฯ ฉบับดังกล่าวนี้ ประเทศสมาชิกได้ร่วมกันลงนามเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2558 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกรอบทางกฎหมายเพื่อการดำเนินการ การติดต่อสื่อสาร และการประมวลผลทางอิเล็กทรอนิกส์ของธุรกรรมระหว่างระบบ National Single Window ที่ทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อม ASEAN Single Window โดยคำนึงถึงมาตรฐานสากลและการปฏิบัติที่ดีที่เกี่ยวข้องที่ความตกลงระหว่างประเทศ และอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกทางการค้า และการทำให้เทคนิคและการปฏิบัติทางศุลกากรมีความทันสมัยแนะนำไว้⁶ โดยกรอบทางกฎหมายภายใต้พิธีสารฯ นี้จะเป็นไปตามมาตรฐานสากลและหลักปฏิบัติที่ดี ซึ่งเป็นไปตามข้อ 6 ของความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน และข้อ 5 ของพิธีสารว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน ดังนั้น จะเห็นได้ว่าพิธีสารฯ ดังกล่าวเป็นกรอบทางกฎหมายที่กำหนดเป็นแนวทางให้แก่ประเทศสมาชิกดำเนินการออกกฎหมายภายในของตนเพื่อนำมาบังคับใช้กับระบบ ASEAN Single Window ต่อไป

3.2 กรณีศึกษาจากต่างประเทศ

ในปัจจุบันมีหลายๆ ประเทศได้เริ่มพัฒนาระบบ National Single Window ขึ้นในระดับประเทศ เพื่อเชื่อมโยงไปสู่ระดับภูมิภาค เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ช่วยอำนวยความสะดวกทางการค้าในการแลกเปลี่ยนข้อมูลต่างๆ ระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ในบทนี้ จะทำการศึกษาการดำเนินการพัฒนาระบบ National Single Window ของต่างประเทศ โดยมุ่งเน้นไปยังประเด็นทางกฎหมาย เนื่องจากการนำเทคโนโลยี มาใช้เพื่อให้สามารถรับส่งข้อมูลและเอกสารผ่าน

---

⁶ ข้อ 3 พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

ระบบกลางทางอิเล็กทรอนิกส์นั้น จะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบภายในของแต่ละประเทศ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานสากลที่จะใช้ในการรองรับการค้าระหว่างประเทศผ่านระบบ National Single Window ต่อไป โดยทำการศึกษาดังนี้

3.2.1 ประเทศอินโดนีเซีย

ประเทศอินโดนีเซียมีการจัดตั้งระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อกับจุดเดียว (National Single Window) ของประเทศ คือ Indonesia National Single Window (INSW) เริ่มใช้งานครั้งแรกในรูปแบบ EDI (Electronic Data Interchange) เมื่อปี ค.ศ. 2007 และเริ่มเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการเมื่อปี ค.ศ. 2010 เพื่อเป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกทางการค้าในการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันกับประเทศอื่นๆ โดยมีจุดประสงค์ในการเป็นระบบสำหรับให้บริการสาธารณะในการส่งผ่านและประมวลผลข้อมูลที่มีมาตรฐานผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ พัฒนาการให้บริการเกี่ยวกับการจัดการการนำเข้า ส่งออก นำผ่านสินค้าให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ซึ่งระบบ INSW ได้สร้างขั้นตอนรวบรวมให้หน่วยงานต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐ ภาคธุรกิจ และภาคเอกชนสามารถดำเนินการส่งข้อมูลระหว่างกันในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์โดยการส่งข้อมูลการประมวลผลในลักษณะบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการอนุญาต อนุมัติในการตรวจปล่อยสินค้าของศุลกากรสามารถกระทำได้ในครั้งเดียว และมีกระทรวงการคลังโดยความร่วมมือกับกระทรวงการต่างประเทศเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบระบบ

ในการออกกฎหมายเพื่อรองรับการอำนวยความสะดวกในการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวนั้น รัฐบาลประเทศอินโดนีเซียมีแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายภายในประเทศเพื่อรองรับ INSW โดยการออกกฎหมายในรูปแบบของพระราชกฤษฎีกา ข้อบังคับ และหนังสือเวียนในนามของแต่ละกระทรวงหรือหน่วยงานที่มีอำนาจควบคุมดูแลเรื่องนั้นเป็นหลัก เพื่อใช้รองรับการดำเนินการสำหรับ INSW ได้แก่

3.2.1.1 Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 10 of 2008 แก้ไขเพิ่มเติมโดย Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 35 of 2012

เป็นข้อบังคับที่กำหนดเกี่ยวกับการใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ในกรอบของระบบ INSW โดยกำหนดสาระสำคัญ ดังนี้

(1) นิยามระบบอิเล็กทรอนิกส์ ระบบ INSW และศัพท์เทคนิคเกี่ยวกับระบบ INSW

(2) วัตถุประสงค์ของข้อบังคับเพื่อเป็นการกำกับดูแลการใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ในการจัดการเอกสารทางศุลกากร ใบอนุญาต และเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก และ/หรือนำเข้าผ่านระบบ INSW โดยมีเป้าหมายในการกำหนดความชัดเจนทางกฎหมายในการจัดการข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ใบอนุญาต และเอกสารอื่น ๆ เกี่ยวกับการส่งออกและ/หรือนำเข้าผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ การป้องกันการนำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ในทางมิชอบ และการกำหนดแนวทางในการพัฒนาและบังคับใช้ระบบ INSW

(3) กำหนดให้ระบบ INSW เป็นระบบจัดการเกี่ยวกับเอกสารทางศุลกากร และการออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออกผ่านระบบ INSW โดยให้มีการพัฒนาและบังคับใช้ระบบตามคำแนะนำของกระทรวงการคลัง

(4) กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้บริการกับผู้ให้บริการ

(5) หน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ให้บริการระบบ

(6) การทดสอบความพร้อมในการให้บริการของระบบ รวมทั้งการดำเนินการในกรณีเกิดความขัดข้องในการใช้งานระบบ

3.2.1.2 Decree of the Minister of Finance No.1049/KMK.01/2006

เป็นพระราชกฤษฎีกากำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับท่าเรือที่จะใช้เป็นสถานที่ต้นแบบในการทำ National Single Window โดยวางกรอบกว้างๆ ไว้ 4 เรื่อง ดังนี้

(1) สถานที่ที่ใช้เป็นท่าเรือต้นแบบคือ ท่าเรือ Batan และท่าเรือ TanjungPriok seaport กรุงเทพมหานคร

(2) ระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในกระบวนการปล่อยสินค้าแต่ละประเภท (Customs Clearance and Port Clearance)

(3) โครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีที่ใช้เป็นต้นแบบ

(4) ผู้อนุมัติค่าใช้จ่าย

3.2.1.3 Regulation of the Minister of Trade No. 28/M-DAG/PER/6/2009

ได้กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออกโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (INATRADE) โดยกำหนดสาระสำคัญหลักๆ ดังนี้

(1) กำหนดเกี่ยวกับระบบและโดเมนเนมที่ใช้กับใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออก และผู้มีอำนาจที่ออกใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออก

- ส่งออก
- (2) กำหนดวิธีการขั้นตอนกระบวนการในการยื่นขอใบอนุญาตให้บริการนำเข้า
- นำเข้าส่งออก
- (3) กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาและผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตให้บริการ
- ผู้ยื่นขอ
- (4) กำหนดเงื่อนไขกรณีการปฏิเสธไม่ออกใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออกแก่
- (5) กำหนดวิธีการยื่นขอใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออก กรณีไม่สามารถดำเนินการโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ (INATRADE)
- (6) กำหนดวิธีการ ขั้นตอนกรณีการต่ออายุใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออก

3.2.1.4 Decree of the Minister of Communication and Information Technology No.44/PER/M.KOMINFO/10/2009

ได้วางกรอบหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินการโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์เพื่อใช้ใน Indonesia National Single Window ภายใต้ Department of Communication and Information โดยกำหนดสาระสำคัญดังนี้

- (1) วางหลักการเกี่ยวกับระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ยื่นเอกสารทางศุลกากรและใบอนุญาตนำเข้าส่งออกของ The Department of Communication and Information
- (2) กำหนดวิธีปฏิบัติที่ใช้ในการยื่นเอกสารทางศุลกากร และใบอนุญาตนำเข้าส่งออก

3.2.1.5 Regulation of the State Minister for Environmental Affairs Number 02 of 2010

กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการนำระบบอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการจดทะเบียนเป็นวัตถุดิบอันตรายและเป็นพิษ สำหรับใช้ใน Indonesia National Single Window ภายใต้ Ministry of Environmental Affairs โดยกำหนดสาระสำคัญดังนี้

- (1) วางหลักการเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนเป็นวัตถุดิบอันตรายและเป็นพิษโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ในการยื่นเอกสารทางศุลกากรเกี่ยวข้องกับใบอนุญาตการนำเข้าส่งออกวัตถุดิบอันตรายและเป็นพิษ
- (2) กำหนดเงื่อนไขกรณีการขึ้นทะเบียนเป็นวัตถุดิบอันตรายและเป็นพิษโดยใช้วิธีแบบ manual

(3) กำหนดวิธีการ ขั้นตอน และเอกสารประกอบในการยื่นขอขึ้นทะเบียนเป็นวัตถุดิบอันตรายและเป็นพิษ

(4) กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาและผู้มีอำนาจออกทะเบียนเป็นวัตถุดิบอันตรายและเป็นพิษ (Certificate of Registration of B3)

3.2.1.6 Regulation of the Minister of Trade No. 40/M-DAG/PER/10/2010

กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับประเภทของใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออก มาตรฐาน และระดับการให้บริการโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (INATRADE) ได้แก่

(1) กำหนดประเภทของใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออกที่กำหนดตามข้อบังคับให้สามารถดำเนินการผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ (INATRADE) ได้

(2) กำหนดมาตรฐานและระดับการให้บริการที่จะใช้กับใบอนุญาตให้บริการนำเข้าส่งออกแต่ละประเภท

3.2.1.7 Circular of the Director General of Customs and Excise No. SE-2/BC/2010

ได้กำหนดข้อยกเว้นในการแสดงเอกสารต้นฉบับที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์ให้สามารถใช้สิ่งพิมพ์ออก (Printout) แทนเอกสารต้นฉบับที่อยู่ในรูปอิเล็กทรอนิกส์ได้ในกรณีการนำเข้าสินค้าต้องห้ามบางประเภท

3.2.2 ประเทศสิงคโปร์

TradeNet เป็นระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว (National Single Window) ของประเทศสิงคโปร์ เปิดให้บริการเมื่อวันที่ 1 มกราคม ปี ค.ศ. 1989 เป็นระบบที่อนุญาตให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของทั้งหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนแลกเปลี่ยนข้อมูลทางการค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยการนำเข้า ส่งออก นำผ่านสินค้าใดๆ กับประเทศสิงคโปร์ จะต้องกระทำผ่านระบบ TradeNet ซึ่งจัดให้มีการรวบรวมการประมวลผลข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการนำเข้า นำออก และนำผ่านในทางการค้าและโลจิสติกส์ โดยมีกรมศุลกากรสิงคโปร์และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมตรวจสอบการเคลื่อนย้ายสินค้า และบังคับใช้กฎระเบียบเกี่ยวกับสุขอนามัย ความปลอดภัย และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ระบบ TradeNet ช่วยลดต้นทุนและเวลาในการเตรียมการการส่งข้อมูล และประมวลผลข้อมูลการค้า ทำให้การนำเข้า ส่งออก นำผ่านสินค้าเป็นไปด้วยความรวดเร็ว และมีระบบเก็บค่าธรรมเนียมและภาษีต่างๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์

ในการออกกฎหมายเพื่อรองรับการอำนวยความสะดวกในการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวนั้น รัฐบาลประเทศสิงคโปร์หรือหน่วยงานของรัฐที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตมีได้ดำเนินการออกกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการออกใบอนุญาตและดำเนินการต่างๆ ผ่านระบบ National Single Window หรือ TradeNet เป็นการเฉพาะ แต่ประเทศสิงคโปร์มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และการอำนวยความสะดวกทางการค้าผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

3.2.2.1 Electronic Transaction Act 2010

มีการกล่าวถึงวัตถุประสงค์ที่สำคัญของพระราชบัญญัติไว้ในมาตรา 3 คือ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ อำนวยความสะดวกทางค้าอิเล็กทรอนิกส์ ส่งเสริมและพัฒนากฎหมายเพื่อสร้างความปลอดภัยในการใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ แทนเอกสารในรูปแบบของกระดาษ และสร้างกฎเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานในการรับรองและจัดเก็บข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานอื่นๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการให้บริการระบบอิเล็กทรอนิกส์ มีการกล่าวถึงการยอมรับผลของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ในประเด็นความเท่าเทียมกันระหว่างเอกสารในรูปแบบกระดาษและแบบอิเล็กทรอนิกส์ว่า ห้ามปฏิเสธผลทางกฎหมายของข้อมูลใด เพียงเพราะว่าเป็นข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในมาตรา 6 ในประเด็นการกำหนดให้ทำเป็นหนังสือ มาตรา 7 ได้กำหนดให้กรณีที่ได้ในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้แล้ว ให้ถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว ได้ทำเป็นหนังสือแล้ว สำหรับการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ได้กำหนดเรื่องเวลาและสถานที่ในการรับและรับการสื่อสารใน มาตรา 13 และการรับส่งข้อมูลกับหน่วยงานของรัฐ ในมาตรา 25(1) ได้กำหนดให้หน่วยงานต่างๆ ของรัฐสามารถ (ก) รับข้อมูลที่เป็นเอกสาร หรือข้อมูลในรูปแบบอื่นนอกจากเอกสาร (ข) เรียกให้ส่งข้อมูล หรือดึงข้อมูลนั้นเก็บไว้ (ค) เรียกเอกสารต่างๆ ข้อมูลที่บันทึกต่างๆ หรือข้อมูลอื่นๆ ตามที่กำหนด หรือดึงข้อมูลต้นฉบับไว้ (ง) ยินยอม อนุญาต หรืออนุมัติ (จ) กำหนดวิธีการและรูปแบบเกี่ยวกับการชำระค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ไม่ขัดต่อกฎหมายซึ่งได้กำหนดในเรื่องดังกล่าวไว้แล้ว ซึ่งวิธีการดังกล่าวอาจกำหนดให้กระทำโดยการบันทึกทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือแบบฟอร์มทางอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้⁷

3.2.2.2 Customs Act

กฎหมายศุลกากรได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับพิธีการศุลกากรในการนำวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ต่างหากจากที่กำหนดไว้ใน Electronic Transaction Act 2010 เพื่อให้มีความเฉพาะในการใช้บังคับกับการปฏิบัติพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีการกำหนดนิยาม

⁷ สิริธัญญา อรัญนารถ, *อ้างแล้ว* *เชิงอรรถที่ 1*, น.66.

ของเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ไว้ในมาตรา 3(1) ว่า ให้เป็นไปตามมาตรา 86(1) ซึ่งมาตรา 86 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติพิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

(1) อธิบดีอาจจัดตั้งและดำเนินการทำให้บริการผ่านระบบคอมพิวเตอร์ และกำหนดหลักเกณฑ์สำหรับรายการสินค้า (Manifest) การออก (Return) บัญชีรายการ (List) รายการค่าใช้จ่าย (Statement) การแจ้งสินค้าเพื่อให้เจ้าหน้าที่ประเมินภาษี (Declaration) คำแนะนำ (Direction) ประกาศ (Notice) ใบอนุญาต (Permit) ใบเสร็จ (Receipt) หรือเอกสารอื่นใดที่กำหนดให้มี หรือออกให้ ตามกฎหมายนี้ ให้สามารถจัดทำส่งหรือยอมรับโดยผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งในกฎหมายนี้จะเรียกว่า (Electronic notice)

(2) ภายใต้กฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน (13) ผู้ใช้บริการที่ลงทะเบียนแล้ว (registered user) อาจจะทำหรือส่งเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ถือว่าเป็นของอธิบดีได้

...

(13) รัฐมนตรีอาจออกกฎ

(ก) กำหนดเงื่อนไขในการสมัครเข้าใช้บริการผ่านระบบคอมพิวเตอร์ รวมถึงวิธีการในการมอบหมายรหัสที่รับรองว่าเป็นของแท้

(ข) กำหนดเรื่องการยื่นเอกสารต่างๆ ตามที่ระบุไว้ ซึ่งอาจส่งผ่านระบบบริการคอมพิวเตอร์รวมถึงรูปแบบและวิธีการในการส่งผ่านข้อมูลเหล่านั้น

(ค) เพื่อตรวจสอบความผิดพลาดในเอกสารอิเล็กทรอนิกส์หรือการแก้ไขเอกสารอิเล็กทรอนิกส์

(ง) กำหนดกระบวนการเพื่อการใช้บริการคอมพิวเตอร์ รวมถึงกระบวนการในกรณีที่ไม่อาจให้บริการได้เนื่องจากบริการเสียหาย หรือบริการถูกรบกวน

(จ) เพื่อแต่งตั้งให้ผู้เก็บรักษาข้อมูลอิสระมีหน้าที่รักษาข้อมูลทั้งหมดของเอกสารอิเล็กทรอนิกส์และธุรกรรมที่กระทำผ่านทางผู้ให้บริการข้อมูล (data service provider) ระหว่างอธิบดีกับผู้ให้บริการที่ลงทะเบียนภายในระยะเวลาที่กำหนด รวมถึงหน้าที่รักษารายงานฐานข้อมูลด้วย

(ฉ) เพื่อให้ผู้เก็บรักษาข้อมูลจัดทำสำเนาของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเอกสารอิเล็กทรอนิกส์หรือสำเนาของเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับอธิบดีหรือผู้ให้บริการที่ลงทะเบียนเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอ

(ช) เพื่อมาตรฐานความปลอดภัย ความลับ ความสมบูรณ์ของข้อมูลและการจัดการบริการทางคอมพิวเตอร์ และเพื่อตรวจสอบการจัดการและกิจกรรมของผู้ให้บริการข้อมูลโดยผู้มีอำนาจหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งอาจถูกกำหนดขึ้น และ

(ข) กฎเกณฑ์ใดๆ เพื่อให้บริการทางคอมพิวเตอร์ที่ดีขึ้น⁸

นอกจากนี้ มีการกำหนดเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสารสนเทศในประเด็นความปลอดภัยและความลับของข้อมูลสารสนเทศในมาตรา 89 ว่า ห้ามมิให้กระทำการใดๆ อันได้แก่เปิดเผย เผยแพร่ต่อสาธารณชน หรือเปิดเผยต่อบุคคลใดๆ ในข้อมูลหรือเอกสารต่างๆ ที่รับส่งภายในระบบ หากมิได้เป็นตามวัตถุประสงค์ที่พระราชบัญญัติกำหนดไว้ หรือมิได้รับความยินยอมจากบุคคลซึ่งมีอำนาจควบคุม บริหารจัดการ รับผิดชอบดูแลข้อมูลนั้นเป็นหนังสือ

3.2.2.3 Regulation of Imports and Export Act

มีการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์ในมาตรา 8 ซึ่งมีเนื้อหาเดียวกับมาตรา 86 แห่ง Customs Act

3.2.2.4 Goods and Services Tax Act

มีการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์ในมาตรา 42 ซึ่งมีเนื้อหาเดียวกับมาตรา 86 แห่ง Customs Act

นอกจากนี้มีการกำหนดการใช้ข้อมูลสารสนเทศในประเด็นความปลอดภัยและความลับของข้อมูลสารสนเทศในมาตรา 6 ว่าบุคคลที่มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือถูกว่าจ้างให้ปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องดำเนินการจัดการเอกสารและข้อมูลต่างๆ อย่างเป็นความลับ และห้ามบุคคลที่ครอบครองหรือควบคุมดูแลเกี่ยวกับเอกสารหรือข้อมูลต่างๆ เผยแพร่ต่อสาธารณชนหรือพยายามเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งข้อมูลหรือสิ่งอื่นใดที่บันทึกอยู่ในเอกสารต่างๆ หรือยินยอม อนุญาตให้บุคคลใดๆ สามารถเข้าถึง คัดลอกข้อมูลหรือสิ่งอื่นใดที่บันทึกอยู่ในเอกสารต่างๆ โดยเป็นการขัดต่อวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติหรือกระทำโดยมิได้รับมอบอำนาจอย่างชัดแจ้งจากประธานาธิบดี

---

⁸ พงษ์พัฒน์ ธารพงษ์พันธ์, “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการนำวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในพิธีการศุลกากร,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557), น.99-101.

บทที่ 4

ปัญหาและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำระบบ National Single Window มาใช้บังคับในประเทศไทย

4.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window

ตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 บัญญัติว่า “ผู้ใดหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักสยามก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดีหรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของ โดยมิได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอมหรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำอย่างใดแก่ของเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใดๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของ โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้นๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดีสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ” และมาตรา 40 วรรคแรก ได้บัญญัติว่า “ก่อนที่จะนำของใดๆ ไปจากอารักขาของศุลกากร ผู้นำของเข้าต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินประกันไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด” เป็นการกำหนดถึงสินค้าต้องจำกัด คือ สินค้าที่มีกฎหมายกำหนดว่าหากจะมีการนำเข้า – ส่งออก หรือผ่านราชอาณาจักรจะต้องได้รับอนุญาตหรือปฏิบัติให้ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนั้นๆ เช่น ต้องมีใบอนุญาตการนำเข้าและส่งออก ต้องปฏิบัติตามประกาศอันเกี่ยวกับฉลากหรือใบรับรองการวิเคราะห์ หรือเอกสารกำกับสินค้านั้นๆ เป็นต้น ผู้นำของต้องจำกัดเข้ามาหรือส่งออก หรือส่งผ่านราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาตหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดไว้ให้ครบถ้วน จะมีความผิดตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนั้น ๆ และเป็นความผิดตามกฎหมายศุลกากรด้วย

4.1.1 กฎหมายภายในของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ทั้งหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาตและหน่วยงานอื่นๆ จำนวน 36 หน่วยงาน มีกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ดังต่อไปนี้

1. กรมการค้าต่างประเทศ

- พระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522

- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเพชรที่ยังไม่ได้เจียรระไน พ.ศ. 2546

- ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักฐานและเอกสารประกอบการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งเพชรที่ยังไม่ได้เจียรระไน พ.ศ. 2546

- ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง การขอและการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสำหรับแบ่งมันสำปะหลังที่ส่งออกไปสหภาพยุโรป สำหรับปี 2559 พ.ศ. 2558

- ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการอนุญาตให้ส่งผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังออกไปนอกราชอาณาจักร สำหรับปี 2559 พ.ศ. 2558

- ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอนุญาตให้ส่งกาแฟออกไปนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2551

- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้ไม้เป็นสินค้าที่ต้องขออนุญาตในการส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2555

- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การส่งถ่านไม้ออกไปนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2549

- ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยเอกสารหรือหลักฐานประกอบการขออนุญาตส่งถ่านไม้ออกไปนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2549

- ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียนเป็น ผู้นำเข้าการรายงานและตรวจสอบการนำยางรถใหม่เข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2555

- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้ส้มเป็นสินค้าที่ต้องมีหนังสือรับรองและต้องปฏิบัติตามมาตรการจัดระเบียบในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2555

- ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียนเป็น ผู้นำเข้าการรายงานและตรวจสอบการนำส้มเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2556

- ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียนเป็น ผู้นำเข้าการรายงานและตรวจสอบการนำเครื่องในสุกรเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2556

- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้เครื่องในสุกรเป็นสินค้าที่ต้องมีหนังสือรับรองและต้องปฏิบัติตามมาตรการจัดระเบียบในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2555

- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้ตัวถังของรถยนต์นั่งที่ใช้แล้ว และโครงรถจักรยานยนต์ที่ใช้แล้ว เป็นสินค้าที่ต้องห้ามในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2555

- ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยการออกหนังสือรับรองการนำปลาพู่่นาชนิดคريبเหลืองเข้ามาในราชอาณาจักร (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2537

- ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยหนังสือรับรองที่ต้องแสดงต่อพนักงานศุลกากรในการส่งอาหารทะเลและผลิตภัณฑ์ออกไปนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2531

2. กรมการค้าภายใน

- พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. 2542

- พระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542

- พระราชบัญญัติควบคุมโภคภัณฑ์ พ.ศ. 2495

- พระราชบัญญัติการค้าข้าว พ.ศ. 2489

3. กรมการปกครอง

- พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

4. กรมการอุตสาหกรรมทหาร

- พระราชบัญญัติโรงงานผลิตอาวุธของเอกชน พ.ศ. 2550

- พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530

- พระราชบัญญัติควบคุมการส่งออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์ และสิ่งที่ใช้ในการสงคราม พ.ศ. 2495

- พระราชกฤษฎีกาควบคุมการส่งออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์ และสิ่งที่ใช้ในการสงคราม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2552

- พระราชกฤษฎีกาควบคุมการส่งออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์ และสิ่งที่ใช้ในการสงคราม พ.ศ. 2535

- กฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2546) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530

- กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530
- กฎกระทรวง (พ.ศ.2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530
- ประกาศกระทรวงกลาโหม เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ.2530 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2547
- ประกาศกระทรวงกลาโหม เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ.2530 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543
- ประกาศกระทรวงกลาโหม เรื่อง กำหนดชนิดยุทธภัณฑ์ที่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530 (ฉบับที่ 2)
- ประกาศกระทรวงกลาโหม เรื่อง กำหนดยุทธภัณฑ์ที่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530

5. กรมเจ้าท่า

- พระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521
- พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456
- พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ พ.ศ. 2549
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2531) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2531) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2527) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2524) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521

- กฎกระทรวง ฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456
- ประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง หลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้ผู้ประกอบการขนส่งทางทะเลเช่าและใช้เรืออื่นที่มีใช้เรือไทยในการขนส่งทางทะเลโดยได้รับสิทธิและประโยชน์เช่นเดียวกับเรือไทย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2547
- ประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง กำหนดเส้นทางเดินเรือที่ผู้สั่งหรือนำเข้ามาจากต่างประเทศต้องบรรทุกของนั้นโดยเรือไทย สำหรับกรณีที่ว่าราชการ องค์การของรัฐ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจเป็นผู้สั่งหรือนำเข้า พ.ศ. 2538
- ประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการสั่งหรือนำเข้ามาจากต่างประเทศซึ่งของที่กำหนดให้บรรทุกโดยเรือไทย ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2527
- ประกาศกระทรวงคมนาคม เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการสั่งหรือนำเข้ามาจากต่างประเทศซึ่งของที่กำหนดให้บรรทุกโดยเรือไทย พ.ศ. 2524
- ประกาศกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ที่ 238/2548 เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการยกเว้นให้เรือกลที่เป็นเรือเดินทะเลและเป็นเรือไทยที่เดินระหว่างเมืองท่าภายในประเทศซึ่งขนถ่ายน้ำมันปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม พ.ศ. 2548
- ประกาศกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ที่ 237/2548 เรื่อง ยกเว้นให้เรือกลที่เป็นเรือเดินทะเลและเป็นเรือไทยที่เดินระหว่างเมืองท่าภายในประเทศซึ่งขนถ่ายน้ำมันปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรา 191 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456
- ประกาศกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ที่ 198/2547 เรื่อง กำหนดประเภทเรือที่ต้องแจ้งต่อเจ้าท่า พ.ศ. 2547
- ประกาศกรมเจ้าท่า ที่ 353/2529 เรื่อง การกำหนดชั้นของสิ่งของและสิ่งของที่อาจทำให้เกิดอันตรายได้ พ.ศ. 2529
- ประกาศกรมเจ้าท่า ที่ 280/2542 เรื่อง ยกเว้นเรือและกำหนดประเภทการขนถ่ายสิ่งของที่อาจทำให้เกิดอันตรายได้ ที่ไม่ต้องขออนุญาตต่อเจ้าท่า พ.ศ. 2542
- ประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมพาณิชยนาวี เรื่อง การคิดค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับของที่มีหลักฐานแสดงราคา ซี.ไอ.เอฟ. แต่ไม่ปรากฏจำนวนเงินค่าระวางในหลักฐานนั้นหรือเอกสารอื่นที่ใช้เป็นหลักฐานได้ พ.ศ. 2532

6. กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ

- พระราชบัญญัติปิโตรเลียม (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2550
- พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514

7. กรมทรัพยากรธรณี

- พระราชบัญญัติคุ้มครองซากดึกดำบรรพ์ พ.ศ. 2551
- ประกาศกรมทรัพยากรธรณี เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการ การนำซากดึกดำบรรพ์หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพ หรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่นเข้ามาในราชอาณาจักร และการส่งหรือนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่น ซึ่งไม่ใช่ซากดึกดำบรรพ์ที่พบในราชอาณาจักรออกนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2551

8. กรมธุรกิจพลังงาน

- พระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522
- พระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2543
- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้น้ำมันเชื้อเพลิงเป็นสินค้าที่มีมาตรการจัดระเบียบ ในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2552
- ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการพิจารณาเห็นชอบให้นำน้ำมันเชื้อเพลิงเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2552
- ประกาศกรมธุรกิจพลังงาน เรื่อง กำหนดเงื่อนไขในการจำหน่ายก๊าซปิโตรเลียมเหลวไปนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2551

9. กรมประมง

- พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490
- พระราชกฤษฎีกาห้ามมิให้นำสัตว์น้ำบางชนิดเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2547
- ประกาศกรมประมง เรื่อง เอกสารหลักฐานอื่นเพื่อใช้ประกอบการขออนุญาตให้นำสัตว์น้ำบางชนิดเข้ามาในราชอาณาจักร ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553
- ประกาศกรมประมง เรื่อง งดออกหนังสืออนุญาตให้นำสัตว์น้ำบางชนิดเข้ามาในราชอาณาจักร ประเภทกุ้งทะเล พ.ศ. 2553
- ประกาศกรมประมง เรื่อง กำหนดชนิดของโรคที่ต้องมีหนังสือรับรองการปลอดเชื้อ SPF เพิ่มเติม พ.ศ. 2553
- ประกาศกรมประมง เรื่อง ขออนุญาตนำลูกกุ้งทะเลเข้ามาในราชอาณาจักร ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2553

- ประกาศกรมประมง เรื่อง การอนุญาตให้นำปลาตระกูลคาร์พเข้ามาในราชอาณาจักรภายใต้ระบบการกักกันโรค พ.ศ. 2547

10. กรมปศุสัตว์

- พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2499
- พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542
- พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2525
- พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542
- กฎกระทรวงกำหนดสัตว์ชนิดอื่นตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2546
- กฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2545
- กฎกระทรวงว่าด้วยการนำเข้า นำออก หรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งสัตว์หรือซากสัตว์ พ.ศ. 2544
- กฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2545
- ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2548
- ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง แต่งตั้งสัตวแพทย์ ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2499 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551
- ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง แต่งตั้งสารวัตรตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2499 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551
- ระเบียบกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ว่าด้วยการยึด การทำลาย หรือการส่งกลับซึ่งสัตว์ หรือซากสัตว์โดยไม่มีค่าชดเชย พ.ศ. 2531

11. กรมป่าไม้

- พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. 2545
- พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. 2535
- พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484
- กฎกระทรวง กำหนดลักษณะเลื่อยโซ่ยนต์และส่วนประกอบของเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. 2555

- กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้มี ผลิต หรือนำเข้าเลื่อยโซ่ยนต์ และการเปลี่ยนแปลงเลื่อยโซ่ยนต์ให้มีกำลังเครื่องจักรกลเพิ่มขึ้น รวมทั้งคุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555

- กฎกระทรวง กำหนดลักษณะเลื่อยโซ่ยนต์และส่วนประกอบของเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ. 2551

- กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้มี ผลิต หรือนำเข้าเลื่อยโซ่ยนต์ และการเปลี่ยนแปลงเลื่อยโซ่ยนต์ให้มีกำลังเครื่องจักรกลเพิ่มขึ้น รวมทั้งคุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาต พ.ศ. 2551

12. กรมโรงงานอุตสาหกรรม

- พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

- ประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการแจ้งการออกใบรับแจ้ง การขอต่ออายุและการต่ออายุใบรับแจ้ง การดำเนินการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายชนิดที่ 2 ในความรับผิดชอบ ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม พ.ศ. 2556

- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. 2556

- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การแจ้งข้อเท็จจริงของผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้มีไว้ในครอบครอง ซึ่งวัตถุอันตรายที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมมีหน้าที่รับผิดชอบ พ.ศ. 2547

13. กรมวิชาการเกษตร

- พระราชบัญญัติปุ๋ย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2550

- พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542

- พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542

- พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ. 2518

- พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. 2507

- พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

14. กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์

- พระราชบัญญัติเชื้อโรคและพิษจากสัตว์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544

- พระราชบัญญัติเชื้อโรคและพิษจากสัตว์ พ.ศ. 2525

15. กรมศิลปากร

- พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535
- กฎกระทรวงฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2550) ออกตามความในพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504
- กฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504
- ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การนำโบราณวัตถุที่มีแหล่งกำเนิดในต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ. 2547

16. กรมศุลกากร

- พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469
- พระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2555
- ประกาศกรมศุลกากรที่ 108/2558 เรื่อง การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า – ส่งออกด้วยระบบเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว
- ประกาศกรมศุลกากรที่ 230/2558 เรื่อง การผ่านพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับศุลกากร
- ประกาศกรมศุลกากรที่ 100/2555 เรื่อง กระบวนการศุลกากร ณ ท่าอากาศยานดอนเมือง
- ประกาศกรมศุลกากรที่ 79/2554 เรื่อง พิธีการศุลกากร ณ เขตปลอดอากรท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ
- ประกาศกรมศุลกากร ที่ 40/2554 เรื่อง ผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจที่ได้รับอนุญาต (Authorized Economic Operators: AEOs) สำหรับผู้ส่งออก

17. กรมสรรพสามิต

- พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493
- พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509
- กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยกเว้นหรือคืนภาษีหรือลดอัตราภาษีสำหรับสินค้าที่ส่งออกนอกราชอาณาจักรหรือนำเข้าไปในเขตปลอดอากร และการขอรับคืนหรือยกเว้นภาษีสำหรับสินค้าที่ผู้ประกอบการมีสิทธิได้รับคืนหรือยกเว้นภาษี พ.ศ. 2547

- ประกาศกรมสรรพสามิตเรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขอ อนุญาต การออกใบอนุญาต และเงื่อนไขว่าด้วยการนำเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้น หรือยาสูบเข้ามาในหรือส่งออกป็นอกราชอาณาจักร

18. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

- พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510

- กฎกระทรวง ฉบับที่ 24 (พ.ศ. 2516) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่

พ.ศ. 2510

19. กรมควบคุมโรค

- พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558

20. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช

- พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

- กฎกระทรวง กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตและใบรับรอง พ.ศ. 2550

- กฎกระทรวง กำหนดให้สัตว์ป่าบางชนิดเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง พ.ศ. 2546

- กฎกระทรวง กำหนดชนิดของสัตว์ป่าคุ้มครองให้เป็นสัตว์ป่าชนิดที่ เพาะพันธุ์ได้ พ.ศ. 2546

- กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติสงวน และคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

- กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในพระราชบัญญัติการ ส่งออกป็นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ. 2522

- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดชนิด สัตว์ป่าและซากของสัตว์ป่าที่ห้ามนำเข้าหรือส่งออก พ.ศ. 2548

- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง แต่งตั้ง พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และพระราชบัญญัติสงวนและ คุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

- มติคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2533 และ พ.ศ. 2534 เรื่อง ห้ามส่งงูมีชีวิตและ หนังกูที่ยังไม่แปรรูปออกนอกราชอาณาจักร

- ระเบียบปฏิบัติและขั้นตอนการขออนุญาตนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า และผลิตภัณฑ์จากซากสัตว์ป่า

- อนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้ สูญพันธุ์ พ.ศ. 2516

21. กรมการขนส่งทางบก

- พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525

- ระเบียบกรมขนส่งทางบกว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับนายทะเบียนและภาษีรถยนต์ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. 2531

- ระเบียบกรมขนส่งทางบกว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับนายทะเบียนและภาษีรถยนต์ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2541

22. การทำเรือแห่งประเทศไทย

- พระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2494

- กฎกระทรวง (พ.ศ. 2500) กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2512) และฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติ การทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2494

23. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

- พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522

- ประกาศการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยที่ 63/2551 เรื่อง แบบคำขอแบบใบรับรอง แบบรายงาน และหนังสือรับรองการขอรับสิทธิประโยชน์ พ.ศ. 2551

- ประกาศการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยที่ 96/2551 เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีสรรพสามิต สำหรับของเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าหรือเพื่อพาณิชย์กรรมในเขตประกอบการเสรี พ.ศ. 2551

- ประกาศคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีสรรพสามิตสำหรับของที่เป็นเครื่องจักร อุปกรณ์เครื่องมือและเครื่องใช้ และวัตถุดิบ รวมทั้งส่วนประกอบของสิ่งดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตสินค้าหรือเพื่อพาณิชย์กรรม พ.ศ. 2551

- ประกาศคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและแบบในการอนุญาตให้นำของในเขตประกอบการเสรีออกจากเขตประกอบการเสรี พ.ศ. 2551

24. บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน)

- พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497

25. สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

- ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง การลดอัตราอากรและยกเว้นอากรศุลกากร ตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530
- ประกาศสถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ที่ 1/2550 เรื่อง ระเบียบวิธีปฏิบัติ สำหรับการขออนุมัติรับรองสูตรการผลิตและการขออนุมัติรับรองการลดอัตราอากรและการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับของที่นำมาใช้ในการผลิตหรือประกอบในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ตาม ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง การลดอัตราอากรและการยกเว้นอากรศุลกากรตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530 ข้อ 3(15) ลงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2549
- ประกาศกรมศุลกากรที่ 117/2549 เรื่อง หลักเกณฑ์และพิธีการสำหรับการลดอัตราอากรและยกเว้นอากรศุลกากรตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530

26. สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

- พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 แก้ไขโดย พ.ร.บ. พ.ศ. 2505 พ.ศ. 2518 และ พ.ศ. 2530
- กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503
- ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดอัตราเงินสงเคราะห์ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรต้องชำระเงินสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530
- ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร ต้องเสียเงินสงเคราะห์เพื่อสมทบกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530
- ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง กำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์ (ฉบับที่ 6)
- ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง กำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์ (ฉบับที่ 5)
- ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง กำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์ (ฉบับที่ 4)

- ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง กำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์ (ฉบับที่ 3)

- ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง กำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์ (ฉบับที่ 2)

- ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง กำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์

- ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง เจ้าพนักงานสงเคราะห์ผู้มีหน้าที่รับชำระเงินสงเคราะห์

27. สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

- พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498

- ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเรื่อง การนำเข้าเครื่องวิทยุคมนาคม

- ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเรื่อง การนำออกเครื่องวิทยุคมนาคม

28. สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย

- พระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. 2527

- ประกาศสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย เรื่อง กำหนดให้ใช้เอกสารการชำระเงินด้วยวิธีอื่นนอกจากเอกสารเลตเตอร์ออฟเครดิต เพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตส่งน้ำตาลทรายออกนอกราชอาณาจักร

- ระเบียบคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายว่าด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการอนุญาตให้ส่งออกน้ำตาลทราย พ.ศ. 2550

29. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

- พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520

30. สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

- พระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551

- พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2551

- พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544

- พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

- พระราชบัญญัติคณะกรรมการอาหารแห่งชาติ พ.ศ. 2551

- พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2543
- พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2535
- พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2528
- พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518
- พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2535
- พระราชบัญญัติยา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2530
- พระราชบัญญัติยา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2527
- พระราชบัญญัติยา (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2522
- พระราชบัญญัติยา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2518
- พระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510
- พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522
- พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522
- ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 304) พ.ศ. 2550 เรื่อง การห้ามผลิต นำเข้า หรือจำหน่ายอาหารที่มีการบรรจุสิ่งอื่นหรือวัตถุอื่นที่มีไขมันในภาชนะบรรจุอาหาร
- ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 303) พ.ศ. 2550 เรื่อง อาหารที่มียาสัตว์ตกค้าง
- ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 300) พ.ศ. 2549 เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522
- ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 268) พ.ศ. 2546 เรื่อง มาตรฐานอาหารที่มีการปนเปื้อนสารเคมีบางชนิด
- ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 264) พ.ศ. 2545 เรื่อง กำหนดอาหารที่ห้ามผลิต นำเข้า หรือจำหน่าย
- ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 98) พ.ศ. 2529 เรื่อง มาตรฐานอาหารที่มีสารปนเปื้อน

31. สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ

- พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2508
- พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504

32. สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

- พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมรถยนต์ที่ใช้เครื่องยนต์

แบบจุดระเบิดด้วยประกายไฟต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. 2555

- พระราชกฤษฎีกา กำหนดให้ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมรถยนต์ขนาดเล็กที่ใช้เครื่องยนต์แบบจุดระเบิดด้วยการอัดต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พ.ศ. 2555

- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 4354 (พ.ศ. 2554) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมรถยนต์ขนาดเล็กที่ใช้เครื่องยนต์แบบจุดระเบิดด้วยการอัด เฉพาะด้านความปลอดภัย: สารมลพิษจากเครื่องยนต์ ระดับที่ 7

- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 4353 (พ.ศ. 2554) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมรถยนต์ที่ใช้เครื่องยนต์แบบจุดระเบิดด้วยประกายไฟ เฉพาะด้านความปลอดภัย: สารมลพิษจากเครื่องยนต์ ระดับที่ 8

- ประกาศสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดแบบคำขอรับใบอนุญาต คำขอย้ายสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต คำขอโอนใบอนุญาต และแบบใบอนุญาตให้ย้ายสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต แบบใบอนุญาตให้ออนใบอนุญาต

- ประกาศสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดแบบคำขอรับใบอนุญาตและแบบใบอนุญาต การแสดงเครื่องหมายมาตรฐานกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม การทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน และการนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักร

33. สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

- พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551
- กฎกระทรวง เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับ

ใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ พ.ศ. 2553

34. หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
  - พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าขาออก พ.ศ.2503
35. สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย
  - พระราชกำหนดการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558
36. สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
  - พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530

4.1.2 กฎหมายภายในของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการขอรับและออกใบอนุญาต

ในการนำเข้า ส่งออก นำผ่านสินค้า

จากที่ได้กล่าวไปข้างต้นกฎหมายจะเห็นได้ว่ากฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานนั้นมีจำนวนหลายฉบับด้วยกัน ในกรณีนี้จะขอศึกษากฎหมายที่น่าสนใจในบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต โดยแยกตามหน่วยงานและชนิดสินค้า ดังนี้

1. กรมปศุสัตว์

1.1 อาหารสัตว์

1.1.1. พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558

- มาตรา 15 ผู้ใดประสงค์จะผลิตเพื่อขาย หรือนำเข้าเพื่อขายอาหารสัตว์ควบคุมเฉพาะตามมาตรา 6 (1) ให้ยื่นคำขออนุญาต และเมื่อผู้อนุญาตออกใบอนุญาตให้แล้ว จึงจะผลิตเพื่อขาย หรือนำเข้าเพื่อขายอาหารสัตว์ควบคุมเฉพาะนั้นได้

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการผลิตเพื่อขายหรือนำเข้าเพื่อขายอาหารสัตว์ควบคุมเฉพาะที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (1) ด้วย

1.1.2 กฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2553

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตผลิตอาหารสัตว์หรือใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้ยื่นคำขออนุญาตผลิตอาหารสัตว์หรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ต่อผู้อนุญาต แล้วแต่กรณีพร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอนั้น

- ข้อ 3 เมื่อได้รับคำขอพร้อมด้วยหลักฐานถูกต้องและครบถ้วนตามข้อ 2 ให้ผู้อนุญาตตรวจพิจารณาและออกใบอนุญาตผลิตอาหารสัตว์หรือใบอนุญาตนำเข้าซึ่ง

อาหารสัตว์ แล้วแต่กรณี หรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลและแจ้งสิทธิอุทธรณ์ให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำขอ

- ข้อ 7 บรรดาคำขอ และใบอนุญาตตามกฎหมายกระทรวงนี้ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

- ข้อ 8 การยื่นคำขอตามกฎหมายกระทรวงนี้ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ ในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดแห่งท้องที่ที่สถานที่ผลิตอาหารสัตว์หรือสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์นั้นตั้งอยู่

สำหรับอาหารสัตว์น้ำที่รัฐมนตรีประกาศเป็นอาหารสัตว์ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ หรือสถาบันวิจัยอาหารสัตว์น้ำจืด สำนักวิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด กรมประมง ในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดหรือสำนักงานประมงจังหวัดแห่งท้องที่ที่สถานที่ผลิตอาหารสัตว์หรือสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์นั้นตั้งอยู่

การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง อาจแจ้งผ่านระบบสัญญาณคอมพิวเตอร์เข้ากับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมปศุสัตว์ หรือแจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับก็ได้

- ข้อ 9 ผู้รับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ผู้ใดประสงค์จะนำเข้าหรือส่งอาหารสัตว์เข้ามาในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขอแจ้งการนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ทุกครั้งต่อผู้อนุญาต พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอนั้น

- ข้อ 10 เมื่อได้รับคำขอพร้อมด้วยหลักฐานถูกต้องและครบถ้วนตามข้อ 9 ให้ผู้อนุญาตตรวจพิจารณาและออกหนังสืออนุญาต หรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลและแจ้งสิทธิอุทธรณ์ ให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำขอ

1.1.3 ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2548

- ข้อ 1 ให้ใช้แบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ เอกสารหลักฐานประกอบคำขออนุญาตตามแบบท้ายประกาศนี้

- ข้อ 2 คำขออนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้ใช้แบบ น.ส. 1

- ข้อ 3 คำขอต่ออายุใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้ใช้แบบ น.ส. 2

- ข้อ 4 คำขอใบแทนใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้ใช้แบบ น.ส. 3

- ข้อ 5 คำขอแจ้งการนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์เข้ามาในราชอาณาจักร

ให้ใช้แบบ น.ส. 4

- ข้อ 6 ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้ใช้แบบ บ.น.ส. 1

1.2 สัตว์หรือซากสัตว์

1.2.1 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558

- มาตรา 31 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและควบคุมโรคระบาด ผู้ใดนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งสัตว์หรือซากสัตว์ ต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายทุกครั้งให้นำเข้าส่งออกหรือนำผ่านราชอาณาจักร

การขออนุญาต การออกใบอนุญาต และวิธีการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านราชอาณาจักรให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

1.2.2 ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การขออนุญาต การออกใบอนุญาต วิธีการนำเข้า ส่งออกหรือนำผ่านราชอาณาจักรซึ่งสัตว์หรือซากสัตว์ พ.ศ. 2558

- ข้อ 3 ผู้ใดประสงค์จะนำสัตว์หรือซากสัตว์เข้าในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขอพร้อมเอกสารประกอบคำขอต่อสัตวแพทย์ประจำท่าเข้านั้นผ่านทางระบบออกใบอนุญาตอิเล็กทรอนิกส์ของกรมปศุสัตว์ โดยให้ยื่นคำขอก่อนที่จะนำสัตว์หรือซากสัตว์เข้ามาในราชอาณาจักร ไม่น้อยกว่าเจ็ดวันทำการ ทั้งนี้ ให้เอกสารประกอบคำขอ ประกอบด้วย...

- ข้อ 12 ผู้ใดประสงค์จะส่งสัตว์หรือซากสัตว์ออกนอก ราชอาณาจักรให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(1) ให้ยื่นคำขอและเอกสารประกอบคำขอต่อสัตวแพทย์ประจำ ท่าออกผ่านทางระบบออกใบอนุญาตอิเล็กทรอนิกส์ของกรมปศุสัตว์ โดยให้เอกสารประกอบ คำขอ ประกอบด้วย ...

- ข้อ 16 ผู้ใดประสงค์จะนำสัตว์หรือซากสัตว์ผ่านราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(1) ให้ยื่นคำขอและเอกสารประกอบคำขอต่อสัตวแพทย์ ประจำท่าเข้าผ่านทางระบบออกใบอนุญาตอิเล็กทรอนิกส์ของกรมปศุสัตว์ ก่อนกำหนดวันที่สัตว์หรือ ซากสัตว์จะมาถึงยังท่าเข้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันทำการ โดยให้เอกสารประกอบคำขอ ประกอบด้วย

- ข้อ 19 คำขอ ใบแจ้งอนุมัติ ใบอนุญาต หนังสือมอบอำนาจ ให้เป็นไปตามแบบที่กรมปศุสัตว์กำหนด

2. กรมทรัพยากรธรณี

2.1 ซากดึกดำบรรพ์

2.1.1 พระราชบัญญัติคุ้มครองซากดึกดำบรรพ์ พ.ศ. 2551

- มาตรา 33 ผู้ใดนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่นเข้ามาในราชอาณาจักร ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้อธิบดีทราบ การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

- มาตรา 34 ผู้ใดส่งหรือนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่น ซึ่งไม่ใช่ซากดึกดำบรรพ์ที่พบในราชอาณาจักร ออกนอกราชอาณาจักรต้องแจ้งเป็นหนังสือให้อธิบดีทราบ การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

- มาตรา 35 ห้ามมิให้ผู้ใดส่งหรือนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่น ซึ่งเป็นซากดึกดำบรรพ์ที่พบในราชอาณาจักร ออกนอกราชอาณาจักร เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี การขอรับใบอนุญาต การอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

2.1.2 ประกาศกรมทรัพยากรธรณี เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการ การนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพ หรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่นเข้ามาในราชอาณาจักร และการนำส่งหรือนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่น ซึ่งไม่ใช่ซาก ดึกดำบรรพ์ที่พบในราชอาณาจักรออกนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2551

- ข้อ 1 ผู้ใดนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่นเข้ามาในราชอาณาจักร ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้อธิบดีกรมทรัพยากรธรณีทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่นเข้ามาในราชอาณาจักร ตามแบบ ทธ.จ.1 ท้ายประกาศนี้

- ข้อ 4 ผู้ใดประสงค์จะส่งหรือนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็นรูปลักษณะอื่น ซึ่งไม่ใช่ซากดึกดำบรรพ์ที่พบในราชอาณาจักร ออกนอกราชอาณาจักร ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้อธิบดีกรมทรัพยากรธรณีทราบไม่น้อยกว่า 30 วัน ก่อนวันนำส่ง หรือนำซากดึกดำบรรพ์ หรือซากดึกดำบรรพ์ที่ได้ถูกแปรสภาพหรือเปลี่ยนแปลงเป็น

รูปลักษณะอื่นซึ่งไม่ใช่ชาดิกดาบรพที่พบในราชอาณาจักรนอกราชอาณาจักร ตามแบบ ทธ.จ.3
ท้ายประกาศนี้

- ข้อ 6 การยื่นแบบการแจ้งตามข้อ 1 และข้อ 4 ให้ยื่นที่กรม
ทรัพยากรธรณีหรือพิพิธภัณฑ์ชาดิกดาบรพธรณีวิทยาและธรรมชาติวิทยา หรือสถานที่ที่อธิบดี
กรมทรัพยากรธรณีกำหนด

3. กรมศิลปากร

3.1 วัตถุโบราณ

3.1.1 พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุและ
พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

- มาตรา 22 ห้ามมิให้ผู้ใดส่งหรือนำโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุ
ไม่ว่าโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุนั้นจะเป็นโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ได้ขึ้นทะเบียนแล้วหรือไม่ ออก
นอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี

การขอรับใบอนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ศิลปวัตถุที่มีอายุไม่เกินห้าปีและ
ไม่ได้ขึ้นทะเบียน และการนำโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุผ่านราชอาณาจักร

3.1.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะส่งหรือนำโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุออกนอก
ราชอาณาจักรหรือประสงค์จะส่งหรือนำโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุออกนอกราชอาณาจักรเป็นการ
ชั่วคราว ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบ ศก.6 หรือแบบ ศก. 7 ท้ายกฎกระทรวงนี้ แล้วแต่กรณี
พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว

- ข้อ 3 ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามข้อ 2 ผู้ขอรับใบอนุญาต
ต้องนำโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่จะส่งหรือนำออกนอกราชอาณาจักรนั้นมาแสดง ณ สถานที่ที่ยื่นคำ
ขอรับใบอนุญาตเพื่อทำการตรวจพิสูจน์ด้วย

- ข้อ 4 การยื่นคำขอรับใบอนุญาตส่งหรือนำ โบราณวัตถุหรือ
ศิลปวัตถุออกนอกราชอาณาจักร ให้ยื่น ณ สำนักพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ กรมศิลปากร เว้นแต่กรณี
ที่โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่จะส่งหรือนำออกนอกราชอาณาจักรอยู่ในเขตจังหวัดที่อธิบดีกรมศิลปากร
ได้มอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัด แห่งจังหวัดนั้นกระทำแทน จะยื่น ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ

จังหวัดนั้นก็ได้หากในจังหวัดดังกล่าวไม่มีพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ให้ยื่น ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ในจังหวัดใกล้เคียงตามที่อธิบดีกรมศิลปากรประกาศกำหนด

- ข้อ 5 การยื่นคำขอรับใบอนุญาตส่งหรือนำโบราณวัตถุหรือ ศิลวัตถุออกนอกราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ให้ยื่น ณ สำนักพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ กรมศิลปากร

4. กรมป่าไม้

4.1 เลื่อยโซยนต์

4.1.1 พระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545

- มาตรา 4 ห้ามมิให้ผู้ใดมี ผลิต หรือนำเข้าเลื่อยโซยนต์ เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตจาก นายทะเบียนเลื่อยโซยนต์ ...

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

4.1.2 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขออนุญาต และการออกใบอนุญาตให้มี ผลิต หรือนำเข้าเลื่อยโซยนต์ และการเปลี่ยนแปลงเลื่อยโซยนต์ให้มีกำลัง เครื่องจักรกลเพิ่มขึ้น รวมทั้งคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้รับใบอนุญาต พ.ศ. 2551

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตมีเลื่อยโซยนต์ ให้ยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตให้มีเลื่อยโซยนต์ต่อนายทะเบียนเลื่อยโซยนต์ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำ ขอรับใบอนุญาตให้มีเลื่อยโซยนต์ ...

แบบคำขอรับใบอนุญาตให้มีเลื่อยโซยนต์ให้เป็นไปตามที่อธิบดี กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

- ข้อ 23 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตนำเข้าเลื่อยโซยนต์ ให้ยื่น คำขอรับใบอนุญาตให้นำเข้าเลื่อยโซยนต์ต่อนายทะเบียนเลื่อยโซยนต์ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุ ไว้ในแบบคำขอรับใบอนุญาตให้นำเข้าเลื่อยโซยนต์ ...

แบบคำขอรับใบอนุญาตให้มีเลื่อยโซยนต์ให้เป็นไปตามที่อธิบดี กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

5. กรมสรรพสามิต

5.1 สุรา

5.1.1 พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493

- มาตรา 6 ห้ามมิให้ผู้ใดนำสุราเกินกว่าหนึ่งลิตรเข้ามาใน ราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิต

การนำสุราเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้าหรือมิใช่เพื่อการค้า อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันให้นำเข้ามาได้ตามจำนวนและทางด่านศุลกากรที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา โดยไม่ต้องขอรับใบอนุญาต ...

5.1.2 ประกาศกรมสรรพสามิต เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขว่าด้วยการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตให้นำสุราเข้ามาในราชอาณาจักร

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะนำสุราที่ผลิตในต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อการค้า นอกจากนำเข้ามาเพื่อขายในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทร้านค้าปลอดอากร ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ปฏิบัติดังนี้

2.1 กรณีนำเข้าสุราแช่ประเภทไวน์

2.1.1 ต้องยื่นคำขออนุญาตก่อนนำสุราเข้ามาในราชอาณาจักรต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตตามแบบที่อธิบดีกำหนด ณ กรมสรรพสามิตหรือสำนักงานสรรพสามิตจังหวัด แล้วแต่กรณี พร้อมด้วยหลักฐานต่างๆ ดังนี้ ...

2.4 กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตให้สุราเข้ามาในราชอาณาจักรประสงค์จะส่งสุราที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าดังกล่าวออกไปยังประเทศอื่น ให้ขออนุมัติเป็นหนังสือต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่ที่ออกใบอนุญาตให้นำสุราเข้ามาในราชอาณาจักรพร้อมเอกสารดังต่อไปนี้ ...

5.2 บุหรี่

5.2.1 พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509

- มาตรา 27 ห้ามมิให้ผู้ใดนำเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้น หรือยาสูบเข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี

การขออนุญาต การออกใบอนุญาตและเงื่อนไขว่าด้วยการนำสิ่งของตามมาตรานี้เข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักร ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การขออนุญาตนำสิ่งของตามมาตรานี้เข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อเป็นตัวอย่างสินค้า หรือมิใช่เพื่อการค้าตามจำนวนอันสมควร จะขอเมื่อสิ่งของนั้นมาถึงด่านศุลกากรแล้วก็ได้

เฉพาะยาเส้นหรือยาสูบให้ปิดแสตมป์ยาสูบตามพระราชบัญญัตินี้ ก่อนที่จะรับมอบไปจากเจ้าพนักงานศุลกากร เว้นแต่อธิบดีจะอนุญาตให้ปิดภายหลังตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

5.2.2 ประกาศกรมสรรพสามิต เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขออนุญาต การออกใบอนุญาต และเงื่อนไขว่าด้วยการนำเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้น หรือยาสูบ เข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักร

- ข้อ 2 ผู้ที่ประสงค์จะเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้น หรือยาสูบ หรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักร ซึ่งเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้น หรือยาสูบที่ผลิตในราชอาณาจักร ต้องยื่นคำขออนุญาตตามแบบที่อธิบดีกำหนดและต้องรับได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงาน ผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายก่อนนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือก่อนส่งออกไปนอกราชอาณาจักร

- ข้อ 3 ผู้ที่ประสงค์จะนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยาเส้นหรือยาสูบที่ผลิตในต่างประเทศ ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในแต่ละกรณี ดังต่อไปนี้

3.1 กรณีนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อการค้า นอกจากนำเข้ามาเพื่อขายในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทร้านค้าปลอดอากรตามกฎหมายศุลกากร จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้ ...

3.1.3 ผู้ขออนุญาตต้องเสนอตัวอย่างซองหรือฉลากยาเส้นหรือยาสูบที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักรต่อเจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี ...

3.1.5 ให้ยื่นคำขออนุญาตตามแบบที่กรมสรรพสามิต กำหนดต่อเจ้าหน้าที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี ณ กรมสรรพสามิต ...

3.2 กรณีนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทร้านค้าปลอดอากรตามกฎหมายศุลกากร จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้ ...

3.2.3 ให้ยื่นคำขออนุญาต ตามแบบที่กรมสรรพสามิต กำหนดต่อเจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี ณ กรมสรรพสามิต ...

3.3 กรณีนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายศุลกากร โดยมีใช้เพื่อการค้าหรือเป็นตัวอย่างสินค้าและไม่ประสงค์จะรับมอบไปจากเจ้าพนักงานศุลกากรเพื่อขนส่งผ่านด่านศุลกากร จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้ ...

3.3.2 ให้ยื่นคำขออนุญาต ตามแบบที่กรมสรรพสามิต กำหนดต่อเจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี ณ กรมสรรพสามิต ...

3.4 กรณีนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อส่งออกไปยังประเทศอื่น

3.4.1 ให้ยื่นคำขออนุญาต ตามแบบที่กรมสรรพสามิต กำหนดต่อเจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี ณ กรมสรรพสามิต ...

3.4.2 ก่อนที่จะส่งออกยาเส้นหรือยาสูบที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้ามาในราชอาณาจักรต่อไปยังประเทศ ให้ยื่นคำขออนุญาต ตามแบบที่กรมสรรพสามิตกำหนดต่อเจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี ณ กรมสรรพสามิต ...

- ข้อ 5 ผู้ได้รับอนุญาตตามข้อ 4 จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ ...

5.4 ในกรณีที่ได้รับอนุญาตให้ส่งเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้นหรือยาสูบออกไปนอกราชอาณาจักร ผู้ได้รับอนุญาตจะต้องส่งออกไปภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในใบอนุญาต และเมื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ให้ผู้ได้รับอนุญาตดำเนินการดังนี้

5.4.1 กรณีการส่งออกโดยใช้ระบบพิธีการศุลกากรส่งออกทางอิเล็กทรอนิกส์แบบไร้เอกสาร (e-Export) ให้นำหนังสือรับรองการส่งออกของผู้ได้รับอนุญาต ส่งออกตามแบบที่อธิบดีกำหนดส่งให้เจ้าพนักงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดี ณ กรมสรรพสามิต ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร เพื่อแสดงว่าเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้น หรือยาสูบ ได้ถูกส่งออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว

5.2.3 ประกาศกรมสรรพสามิต เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการขออนุญาต การออกใบอนุญาต และเงื่อนไขว่าด้วยการนำเมล็ดพันธุ์ยาสูบ ต้นยาสูบ ใบยา ยาอัด ยาเส้นหรือยาสูบ เข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักร (ฉบับที่ 5)

- ข้อ 2 การใช้แบบสำหรับการส่งออกโดยใช้ระบบพิธีการศุลกากรส่งออกทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-Export) และระบบพิธีการทางศุลกากร ให้ใช้แบบท้ายประกาศ ...

6. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

6.1 สัตว์ป่าหรือซากของสัตว์ป่า

6.1.1 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

- มาตรา 23 ภายใต้บังคับมาตรา 24 ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่าหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี

ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว เว้นแต่เป็นการนำเข้าหรือส่งออก ซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ได้มาจากการเพาะพันธุ์ตามมาตรา 18 (1) หรือได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า และโดยได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

- มาตรา 24 การนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองให้นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าต้องได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองจากอธิบดี

การขอรับใบอนุญาตหรือใบรับรอง และการออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

6.2.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

- ข้อ 1 การยื่นคำขอรับใบอนุญาตเพื่อดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ให้ใช้แบบ สป.4 ทำยกกฎกระทรวงนี้

(1) นำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าหรือซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ...

ผู้ใดประสงค์จะยื่นคำขอรับใบอนุญาตเพื่อดำเนินกิจการตามวรรคหนึ่งให้ยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ดังต่อไปนี้

(1) กองการอนุญาต กรมป่าไม้ ...

- ข้อ 6 ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาต จะนำสัตว์ป่าหรือซากของสัตว์ป่าเคลื่อนที่เข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรตามที่ได้รับอนุญาต ให้ผู้รับอนุญาตนำสัตว์ป่าหรือซากของสัตว์ป่านั้นเคลื่อนที่ผ่านด่านตรวจสัตว์ตามที่อธิบดีกำหนดไว้ในใบอนุญาต โดยให้แจ้งเป็นหนังสือตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านตรวจสัตว์ป่านั้น

6.2.3 กฎกระทรวงการขอใบอนุญาตหรือใบรับรอง และการออกใบอนุญาตหรือใบรับรองให้นำเข้า ให้ส่งออกหรือให้นำผ่านซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า พ.ศ. 2558

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะยื่นคำขอรับใบอนุญาตหรือใบรับรองเพื่อดำเนินการดังต่อไปนี้ ให้ใช้คำขอตามแบบ สป.4 ตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(1) นำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(2) นำผ่านซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว

(3) นำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ได้มาจากการเพาะพันธุ์ตามมาตรา 18 (1) หรือได้มาโดยถูกต้องตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า

(4) นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่ความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่ากำหนดให้ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองให้นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะยื่นคำขอรับใบอนุญาตหรือใบรับรองตามข้อ 1 ให้ยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่ ดังต่อไปนี้

(1) กรณีที่สัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า มีใช้สัตว์น้ำ

(ก) ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ให้ยื่นที่กองคุ้มครองพันธุ์สัตว์ป่า และพืชป่าตามอนุสัญญา กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

(ข) ในท้องที่จังหวัดอื่น ให้ยื่นที่สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์แห่งท้องที่ที่ประสงค์จะนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า แล้วแต่กรณี

(2) กรณีที่สัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า เป็นสัตว์น้ำ

(ก) ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ให้ยื่นที่กองบริหารจัดการด้านการประมง กรมประมง

(ข) ในท้องที่จังหวัดอื่น ให้ยื่นที่สำนักงานประมงจังหวัดที่ประสงค์จะนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า แล้วแต่กรณี

(3) สถานที่และวิธีการรับแจ้งอื่นที่อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชหรืออธิบดีกรมประมงกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน

7. กรมวิชาการเกษตร

7.1 พืช

7.1.1 พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. 2507

- มาตรา 8 ห้ามมิให้บุคคลนำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งต้องห้าม เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี และมีใบรับรองปลอดศัตรูพืชของเจ้าหน้าที่ของประเทศที่ส่งสิ่งต้องห้ามนั้น หรือหนังสือสำคัญอย่างอื่นอันเป็นที่เชื่อถือได้สำหรับประเทศที่ไม่มีการออกใบรับรองปลอดศัตรูพืชกำกับมาด้วย และในกรณีนำเข้านี้ อธิบดีจะอนุญาตได้เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทดลองหรือวิจัยเท่านั้น

- มาตรา 9 ห้ามมิให้บุคคลใดนำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งกักัด เว้นแต่จะมีใบรับรองปลอดศัตรูพืชของเจ้าหน้าที่ของประเทศซึ่งส่งสิ่งกักัดนั้นออก หรือหนังสือสำคัญอย่างอื่นอันเป็นที่เชื่อถือได้สำหรับประเทศที่ไม่มีการออกใบรับรองปลอดศัตรูพืชกำกับมาด้วย

- มาตรา 11 ผู้ใดนำเข้าหรือนำผ่านสิ่งซึ่งไม่ต้องห้าม ให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนดในกระทรวง

- มาตรา 14 ห้ามมิให้ผู้ใดนำพืช สิ่งต้องห้าม สิ่งกักัดออกไปจากด่านตรวจพืช สถานกักพืช หรือยานพาหนะในกรณีนำผ่านราชอาณาจักร หรือจากที่ใดซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้สั่งยึดหรือกักไว้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่

7.2 เมล็ดพันธุ์ควบคุม

7.2.1 พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ. 2518

- มาตรา 14 ห้ามมิให้ผู้ใดรวบรวม ขาย นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และต้องเก็บเมล็ดพันธุ์ควบคุมไว้ในสถานที่เก็บเมล็ดพันธุ์ควบคุมตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

บทบัญญัติมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ปลูกเมล็ดพันธุ์ควบคุมซึ่งขายเมล็ดพันธุ์ควบคุมที่ตนปลูกเองให้แก่ผู้รับใบอนุญาตรวบรวมเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า หรือผู้รับใบอนุญาตส่งออกซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า หรือผู้ปลูกเมล็ดพันธุ์รายอื่นเพื่อใช้เพาะปลูกเองโดยมิได้มีการโฆษณา

7.2.2 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์ควบคุม พ.ศ. 2549

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตรวบรวม ขาย นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่อธิบดีกรมวิชาการเกษตรประกาศกำหนด พร้อมด้วยเอกสารหลักฐานที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว

- ข้อ 3 ใบอนุญาตรวบรวม ขาย นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า ให้ใช้ตามแบบที่อธิบดีกรมวิชาการเกษตรประกาศกำหนด

7.2.3 คำแนะนำสำหรับผู้นำเข้าและผู้ส่งออกซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้าตามพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ.2518 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

- ข้อ 1 ยื่นคำขอรับใบอนุญาต (พ.พ.1) ณ กลุ่มควบคุมพันธุ์พืช สำนักควบคุมพืชและวัสดุการเกษตร...

- ข้อ 4 ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมเพื่อการค้า จะมีอายุหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่ออกใบอนุญาตนั้น ผู้ที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตให้ยื่นคำขอตามแบบ พ.พ.10 ก่อนที่ใบอนุญาตสิ้นอายุไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน (ผู้ยื่นคำขอ พ.พ.10 สามารถส่งทางไปรษณีย์ได้) หากประสงค์จะเลิกกิจการต้องแจ้งให้ทราบด้วย ผู้รับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งเมล็ดพันธุ์ควบคุมผู้ใดต่ออายุใบอนุญาตฯภายหลังที่ใบอนุญาตสิ้นอายุแล้ว ต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกิน 100 บาท ตลอดเวลาที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ

7.3 พืชอนุรักษ์และซากของพืชอนุรักษ์

7.3.1 พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ. 2518

- มาตรา 29 ตรี ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านพืชอนุรักษ์และซากของพืชอนุรักษ์ เว้นแต่ได้รับหนังสืออนุญาตจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

การขออนุญาต การออกหนังสืออนุญาต และการปฏิบัติในการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านพืชอนุรักษ์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

หนังสืออนุญาตนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านพิธีชออนุรักษ์ ให้ใช้ได้
ไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ออกหนังสืออนุญาต

7.3.2 ประกาศกรมวิชาการเกษตร เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
การนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านพิธีชออนุรักษ์ และซากของพิธีชออนุรักษ์ตามพระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ. 2518
พ.ศ. 2547

- ข้อ 2 การขออนุญาตนำเข้าพิธีชออนุรักษ์ และซากของพิธีชออนุรักษ์

2.1 การขออนุญาตนำเข้าพิธีชออนุรักษ์ และซากของพิธีชออนุรักษ์
ตามวงศ์และชนิดที่ระบุไว้ในบัญชีที่ 1 ที่ไม่ได้มาจากการขยายพันธุ์เทียม

2.1.1 ผู้นำเข้าจะต้องขอหนังสืออนุญาตนำเข้าพิธีชอ
อนุรักษ์หรือซากของพิธีชออนุรักษ์เป็นการล่วงหน้า โดยยื่นแบบคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ
กองคุ้มครองพันธุ์พืช กรมวิชาการเกษตร พนักงานเจ้าหน้าที่จึงออกหนังสืออนุญาตนำเข้าโดยลงลายมือชื่อ
กำกับในช่อง 13 ของแบบหนังสืออนุญาต

หนังสืออนุญาตนำเข้าพิธีชออนุรักษ์ หรือซากของ
พิธีชออนุรักษ์ตามวรรคหนึ่งนั้นจะออกให้ได้เฉพาะการนำเข้าซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาทาง
วิทยาศาสตร์เท่านั้น โดยผู้ยื่นแบบคำขอจะต้องแนบเอกสารแสดงวัตถุประสงค์ในการนำเข้า และ
สำหรับกรณีการขออนุญาตนำเข้าพิธีชออนุรักษ์จะต้องแนบเอกสารแสดงสถานที่ปลูกและวิธีการปลูก
หนังสืออนุญาตนำเข้าจะออกให้ได้ต่อเมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการพิธีชออนุรักษ์ที่กรมวิชาการเกษตร
แต่งตั้งขึ้นได้ให้ความเห็นชอบว่าพิธีชออนุรักษ์ดังกล่าวสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสถานที่ปลูกและมีได้เป็น
การเสียหายต่อการดำรงชีวิตของชนิดพันธุ์ที่เกี่ยวข้องด้วย

2.1.2 ผู้นำเข้าที่ได้รับหนังสืออนุญาตนำเข้าพิธีชออนุรักษ์
หรือซากของพิธีชออนุรักษ์เป็นการล่วงหน้าแล้วให้ยื่นหนังสืออนุญาตนำเข้าพร้อมหนังสืออนุญาตส่งออก
จากประเทศต้นทางต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ด่านตรวจพืช กรมวิชาการเกษตร

พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องทำการตรวจพิธีชออนุรักษ์
หรือซากของพิธีชออนุรักษ์ที่นำเข้านั้นว่าถูกต้องตรงกับที่แสดงไว้ในหนังสืออนุญาตส่งออกจากประเทศ
ต้นทาง แล้วจึงลงลายมือชื่อกำกับในช่อง 14 ของแบบหนังสืออนุญาตหนังสืออนุญาตจึงจะสมบูรณ์

2.2 การขออนุญาตนำเข้าพิธีชออนุรักษ์ และซากของพิธีชออนุรักษ์
ตามวงศ์และชนิดที่ระบุไว้ในบัญชีที่ 1 ที่ได้มาจากการขยายพันธุ์เทียมหรือการขออนุญาตนำเข้า
พิธีชออนุรักษ์และซากของพิธีชออนุรักษ์ตามวงศ์และชนิดที่ระบุไว้ในบัญชีที่ 2 นั้น ให้ผู้นำเข้ายื่นแบบคำขอ
พร้อมหนังสืออนุญาตส่งออกจากประเทศต้นทาง ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ด่านตรวจพืช กรมวิชาการเกษตร

พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องทำการตรวจพีชอนุรักษ์ หรือ ซากของพีชที่นำเข้านั้นว่าถูกต้องตรงกับที่แสดงไว้ในหนังสืออนุญาตส่งออกจากประเทศต้นทาง แล้ว จึงจะออกหนังสืออนุญาตนำเข้าโดยลงลายมือชื่อกำกับในช่องที่ 13 และ 14 ของแบบหนังสืออนุญาต

2.3 การขออนุญาตนำเข้าพีชอนุรักษ์และซากของพีชอนุรักษ์ ตามวงศ์และชนิดที่ระบุไว้ในบัญชีที่ 3 นั้น ให้ผู้นำเข้านั้นแนบบคำขอพร้อมหนังสืออนุญาตส่งออกจาก ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ด่านตรวจพีชกรมวิชาการเกษตร

พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องทำการตรวจพีชอนุรักษ์หรือ ซากของพีชอนุรักษ์ที่นำเข้านั้นว่าถูกต้องตรงกับที่แสดงไว้ในหนังสืออนุญาตส่งออกจากประเทศที่เป็น แหล่งกำเนิด แล้วจึงออกหนังสืออนุญาตนำเข้าโดยลงลายมือชื่อกำกับในช่องที่ 13 และ 14 ของแบบ หนังสืออนุญาต

2.4 ในกรณีผู้นำเข้า ตามข้อ 2.2 หรือ ข้อ 2.3 ประสงค์จะ ขอหนังสืออนุญาตนำเข้าพีชอนุรักษ์หรือซากพีชอนุรักษ์เป็นการล่วงหน้า เพื่อนำไปเป็นหลักฐาน ในการขอหนังสืออนุญาตส่งออกจากประเทศต้นทาง ให้ยื่นแบบคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองคุ้มครองพันธุ์พืช กรมวิชาการเกษตร หรือด่านตรวจพีชที่อธิบดีกำหนด พนักงานเจ้าหน้าที่จึงออก หนังสืออนุญาตนำเข้าโดยลงลายมือชื่อกำกับในช่อง 13 ของแบบหนังสืออนุญาต

ผู้นำเข้าพีชอนุรักษ์หรือซากของพีชอนุรักษ์ที่ได้รับ หนังสืออนุญาตนำเข้าพีชอนุรักษ์เป็นการล่วงหน้าตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ยื่นหนังสืออนุญาตนำเข้า พร้อมหนังสืออนุญาตส่งออกจากประเทศต้นทางหรือจากประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดแล้วแต่กรณี ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ด่านตรวจพีช กรมวิชาการเกษตร

พนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องทำการตรวจพีชอนุรักษ์หรือ ซากของพีชอนุรักษ์ที่นำเข้านั้นว่าถูกต้องตรงกับที่แสดงไว้ในหนังสืออนุญาตส่งออกจากประเทศต้นทาง หรือจากประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดแล้วแต่กรณี แล้วจึงลงลายมือชื่อกำกับในช่องที่ 14 ของแบบ หนังสืออนุญาต หนังสืออนุญาตจึงจะสมบูรณ์

- ข้อ 6 แบบคำขออนุญาตนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และหนังสือ อนุญาตให้เป็นไปตามแบบ พ.พ. 13 และ พ.พ. 14 ท้ายประกาศนี้

7.4 ยาง

7.4.1 พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. 2542

- มาตรา 18 ผู้ใดจะนำเข้ามาในหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร ซึ่งต้นยาง ดอก เมล็ด หรือตาของต้นยาง หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางที่อาจใช้เพาะพันธุ์ได้ต้อง ได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

- มาตรา 19 ผู้นำเข้าและผู้ส่งออกซึ่งต้นยาง ดอก เมล็ด หรือตาของต้นยางหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นยางที่อาจใช้เพาะพันธุ์ได้ ต้องนำเข้าหรือส่งออกทางด่านศุลกากรที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

7.4.2 กฎกระทรวงฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช 2481

- ข้อ 10 ผู้ค้ายางผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ส่งยางออก ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตให้เป็นผู้ส่งยาง ออกนอกราชอาณาจักรตามแบบยาง 9 ท้ายกฎกระทรวงนี้ ต่อเจ้าพนักงานประจำท้องที่ซึ่งออกใบอนุญาตค้ายาง พร้อมด้วยค่าธรรมเนียม เมื่อเจ้าพนักงานประจำท้องที่ตรวจถูกต้องแล้ว ให้ออกใบอนุญาตให้เป็นผู้ส่งยางออก นอกราชอาณาจักรตามแบบยาง 10 ท้ายกฎกระทรวงนี้

ใบอนุญาตให้เป็นผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรฉบับหนึ่ง ให้ออกสำหรับการอนุญาตให้เป็นผู้ส่งยางออกทางด่านศุลกากรด้านหนึ่ง

8. กรมการปกครอง

8.1 อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

8.1.1 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

- มาตรา 7 ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซื่อ มี ใช้ สั่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

- มาตรา 16 ในการนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ให้ผู้นำเข้าแจ้งเป็นหนังสือและส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แก่พนักงานศุลกากร ณ ด่านที่แรกมาถึงจากนอกราชอาณาจักร เว้นแต่ ในกรณีซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดให้มอบแก่พนักงานศุลกากร ณ ด่านอื่น

เมื่อพนักงานศุลกากรได้รับหนังสือแจ้งและรับมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังนายทะเบียนท้องที่ที่ใกล้ที่สุด

แต่ถ้าผ่านเข้ามาในท้องที่ที่ไม่มีด่านศุลกากร ให้ผู้นำเข้าแจ้งเป็นหนังสือและส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนไว้แก่นายทะเบียนท้องที่ หรือผู้ทำการแทนนายทะเบียนท้องที่ที่ใกล้ที่สุดโดยไม่ชักช้า

- มาตรา 17 ภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนแก่พนักงานศุลกากรหรือนายทะเบียนท้องที่ตามมาตรา 16 ในกรณีที่ผู้นำเข้า

ยังไม่ได้รับอนุญาต ให้ผู้นำเข้ายื่นคำขอรับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นต่อ นายทะเบียนท้องที่ที่ตนมีถิ่นที่อยู่

ถ้านายทะเบียนอนุญาตให้นำเข้าซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ให้ผู้นำเข้าขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันรับแจ้งความการอนุญาตนั้นเป็นหนังสือ

ถ้านายทะเบียนไม่อนุญาตให้ส่งเป็นหนังสือ ให้ผู้นำเข้าส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นภายในกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันและไม่เกินหกเดือน นับแต่วันที่ผู้นำเข้าได้รับคำสั่ง ในกรณีที่ไม่สามารถแจ้งคำสั่งให้ผู้นำเข้าทราบได้ ให้ นายทะเบียนโฆษณาคำสั่งนั้นทางหนังสือพิมพ์และปิดประกาศในที่เปิดเผยเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เมื่อพ้นกำหนดให้ถือว่าผู้นำเข้าได้ทราบคำสั่งนั้นแล้ว

- มาตรา 24 ห้ามมิให้ผู้ใด ทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ สิ่ง นำเข้า มี หรือจำหน่าย ซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนสำหรับการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

- มาตรา 30 ผู้รับอนุญาตให้ส่งอาวุธปืน หรือเครื่องกระสุนปืน ต้องนำใบอนุญาตนั้นไปแสดงต่ออธิบดีกรมศุลกากรหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมาย เพื่อการนี้ก่อนส่ง

- มาตรา 31 เมื่ออาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนตามใบอนุญาตให้ส่งเข้ามาถึงแล้ว ถ้าไม่มีผู้รับไปจากกรมศุลกากรภายในกำหนดสี่เดือนนับแต่วันเข้ามาถึง ให้เจ้าพนักงานศุลกากรแจ้งเป็นหนังสือแก่ผู้รับใบอนุญาต แต่ถ้าส่งหนังสือนั้นไม่ได้ ก็ให้แจ้งแก่เจ้าของ ยานพาหนะหรือผู้ขนส่งที่นำเข้าให้ส่งกลับออกนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับหนังสือนั้น มิฉะนั้นให้อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืนนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

9. กรมการอุตสาหกรรมทหาร

9.1 ยุทธภัณฑ์

9.1.1 พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530

- มาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดส่งเข้ามา นำเข้ามา ผลิต หรือมีซึ่ง ยุทธภัณฑ์ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากปลัดกระทรวงกลาโหม

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง จะกำหนดเงื่อนไขไว้ในใบอนุญาตก็ได้

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

9.1.2 กฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. 2530

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตสั่งเข้ามา นำเข้ามา ผลิต หรือมี ซึ่งยุทธภัณฑ์ให้ยื่นคำขอพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ย.ภ.1 ท้ายกฎกระทรวงนี้ต่อ ปลัดกระทรวงกลาโหม

- ข้อ 2 ใบอนุญาตสั่งเข้ามาซึ่งยุทธภัณฑ์ ให้ใช้แบบ ย.ภ.2 ท้าย กฎกระทรวงนี้

- ข้อ 3 ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งยุทธภัณฑ์ ให้ใช้แบบ ย.ภ.3 ท้าย กฎกระทรวงนี้

10. กรมการค้าภายใน

10.1 เครื่องชั่งตวงวัด

10.1.1 พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. 2542

- มาตรา 17 ผู้ใดจะประกอบธุรกิจในการผลิต นำเข้า ขาย ซ่อมเครื่องชั่งตวงวัดหรือให้บริการชั่งตวงหรือวัด ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง และต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานกลางหรือสำนักงานสาขาตามแบบที่กำหนดใน กฎกระทรวง

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่งและตรวจสอบ ว่าถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหนังสือรับรองการประกอบ ธุรกิจตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงให้แก่ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

11. สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ

11.1 เครื่องวิทยุคมนาคม

11.1.1 พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498

- มาตรา 6 ห้ามมิให้ผู้ใด ทำมิใช่ผู้นำเข้า นำออก หรือคำสั่ง เครื่องวิทยุคมนาคมเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ในกรณีที่เห็นสมควร รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง กำหนดให้เครื่องวิทยุคมนาคมบางลักษณะหรือเครื่องวิทยุคมนาคมที่ไซในกิจการบางประเภทได้รับ ยกเว้นไม่ต้องได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งทั้งหมดหรือเฉพาะแต่บางกรณีได้

11.1.2 ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเรื่อง การนำเข้าเครื่องวิทยุคมนาคม

- ข้อ 9 ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตยื่นแบบคำขอที่มี รายละเอียดถูกต้องครบถ้วนและแนบเอกสารหลักฐานหรือข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้ในการอนุญาตต่อ

คณะกรรมการ ๓ สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เลขที่ 87 ถนนพหลโยธิน ซอย 8 (สายลม) แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

- ข้อ 12 ผู้ที่ประสงค์จะนำเข้าเครื่องวิทยุคมนาคมเพื่อการสำรองจำหน่ายจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่สำนักงานกำหนดพร้อมทั้งเอกสาร ดังต่อไปนี้

(1) เอกสารหลักฐานเกี่ยวกับผู้ขออนุญาต

(ก) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนหรือสำเนาบัตรอื่นที่กฎหมายบัญญัติให้ใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้ (กรณีเป็นบุคคลธรรมดาหรือกรณีเป็นร้านค้า)

(ข) สำเนาทะเบียนพาณิชย์ (กรณีเป็นร้านค้า)

(ค) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าเครื่องวิทยุคมนาคม (กรณีเป็นนิติบุคคล) ซึ่งหน่วยงานผู้รับผิดชอบการจดทะเบียนได้รับรองและออกให้ไม่เกินกำหนดระยะเวลาสามเดือนพร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง

(2) เอกสารแสดงรายละเอียดข้อมูลทางเทคนิคของเครื่องวิทยุคมนาคม เช่น เอกสารชี้แจงรายการสินค้า (Catalog) หรือข้อกำหนดทางวิชาการ (Technical Specification) เป็นต้น

(3) ใบกำกับสินค้านำเข้าเครื่องวิทยุคมนาคม (Proforma Invoice) หรือใบสั่งซื้อเครื่องวิทยุคมนาคม

(4) เอกสารอื่นใดที่จำเป็นแก่การพิจารณาออกใบอนุญาตตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเห็นสมควร (ถ้ามี)

12. สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

12.1 เครื่องมือแพทย์

12.1.1 พระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2551

- มาตรา 17 ผู้จดทะเบียนสถานประกอบการที่ประสงค์จะผลิตหรือนำเข้าเครื่องมือแพทย์ตามมาตรา 6 (1) ให้ยื่นคำขออนุญาต และเมื่อผู้อนุญาตออกใบอนุญาตให้แล้วจึงจะผลิตหรือนำเข้าเครื่องมือแพทย์นั้นได้

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้รับอนุญาตตามวรรคหนึ่งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการผลิตหรือนำเข้าเครื่องมือแพทย์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (1) ด้วย

12.1.2 กฎกระทรวงการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตนำเข้า
เครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2555

- ข้อ 1 ผู้จดทะเบียนสถานประกอบการนำเข้าเครื่องมือแพทย์
ผู้ใดประสงค์จะนำเข้าเครื่องมือแพทย์ตามมาตรา 6 (1) ให้ยื่นคำขออนุญาตนำเข้าเครื่องมือแพทย์ต่อ
ผู้อนุญาต พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1) ใบจดทะเบียนสถานประกอบการนำเข้าเครื่องมือแพทย์
หรือสำเนา

(2) ฉลากและเอกสารกำกับเครื่องมือแพทย์

(3) เอกสารหรือหลักฐานอื่นตามที่กำหนดในแบบคำขอ

- ข้อ 7 การยื่นคำขอตามกฎหมายกระทรวงนี้ ยกเว้นการยื่นคำขอต่อ
อายุใบอนุญาตที่ยื่นผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักงานคณะกรรมการ
อาหารและยา กระทรวงสาธารณสุขสำหรับในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดแห่ง
ท้องที่ที่สถานประกอบการหรือสถานที่นำเข้าของ ผู้ขออนุญาตนั้นตั้งอยู่ หรือ ณ สำนักงาน
คณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุขหรือด้วยวิธีการอื่นใดตามที่เลขาธิการกำหนดโดย
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

12.1.3 ประกาศสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เรื่อง กำหนด
แบบตามกฎกระทรวงการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตนำเข้าเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2555

- ข้อ 1 การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตนำเข้าเครื่องมือ
แพทย์ ให้ใช้แบบท้ายประกาศ ดังต่อไปนี้

(1) คำขออนุญาตนำเข้าเครื่องมือแพทย์ ตามแบบ น.พ. 1

(2) ใบอนุญาตนำเข้าเครื่องมือแพทย์ ตามแบบ บ.น.พ. 1...

12.2 วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท

12.2.1 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518

- มาตรา 13 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งวัตถุ
ออกฤทธิ์ในประเภท 1

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่ง
ได้รับมอบหมายจากกระทรวงสาธารณสุข เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

- มาตรา 13 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออกซึ่ง
วัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 เว้นแต่การผลิตเพื่อส่งออกและการส่งออกซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2
บางชนิด ที่รัฐมนตรีประกาศระบุชื่อตามมาตรา 6 (4 ทวิ) โดยได้รับใบอนุญาต

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคหนึ่งและวรรคสองไม่ใช้บังคับแก่กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากกระทรวงสาธารณสุข เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

- มาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออกซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 3 หรือประเภท 4 หรือนำผ่านซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ทุกประเภท เว้นแต่ได้รับใบอนุญาต

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

12.2.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 3 หรือประเภท 4 ให้ยื่นคำขอตามแบบ น.จ.1 ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ น.จ.1

- ข้อ 3 ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 3 หรือประเภท 4 ให้ใช้แบบ น.จ.2 ท้ายกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 9 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ สำหรับกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ กองควบคุมวัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข สำหรับจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดแห่งจังหวัดนั้น

12.3 ยา

12.3.1 พระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510

- มาตรา 12 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย หรือนำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยาแผนปัจจุบัน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

- มาตรา 46 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต ขาย หรือนำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งยาแผนโบราณ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

12.3.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2525) ออกตามความในพระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตนำหรือสั่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขอพร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ น.ย. 1 ท้ายกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 3 ใบอนุญาตนำหรือสั่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร ให้ใช้แบบ น.ย. 3 ท้ายกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 12 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ กองควบคุมยา สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ในจังหวัดอื่นให้ยื่น ณ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนั้นๆ หรือ ณ กองควบคุมยา สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

12.3.3 กฎกระทรวงการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตผลิต ขายนำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยาแผนโบราณ พ.ศ. 2555

- ข้อ 3 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตผลิต ขายนำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งยาแผนโบราณให้ยื่นคำขอพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ย.บ.1 ท้ายกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 4 ใบอนุญาตผลิต ขายนำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งยาแผนโบราณ ให้เป็นไปตามแบบ ย.บ.2 ท้ายกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 20 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข สำหรับในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดแห่งท้องที่ที่สถานประกอบการนั้นตั้งอยู่ เว้นแต่คำขออนุญาตผลิต หรือนำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งยาแผนโบราณจะยื่น ณ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุขก็ได้

12.4 เครื่องสำอาง

12.4.1 พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2558

- มาตรา 14 ผู้ใดประสงค์จะผลิตเพื่อขาย นำเข้าเพื่อขาย หรือรับจ้างผลิตเครื่องสำอาง ต้องจัดแจ้งรายละเอียดของเครื่องสำอางต่อผู้รับจดทะเบียน และเมื่อผู้รับจดทะเบียนออกใบรับจดทะเบียนให้แล้วจึงจะผลิตหรือนำเข้าเครื่องสำอางนั้นได้

การจัดแจ้งและการออกใบรับจดทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ผู้จัดแจ้งตามวรรคหนึ่งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการผลิต นำเข้า หรือการรับจ้างผลิตเครื่องสำอางที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (5) (6) (7) และ (8)

12.4.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2517

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตนำเข้าเพื่อขายซึ่งเครื่องสำอางที่ต้องขอรับใบอนุญาต ให้

(1) ยื่นคำขอตามแบบ ส. 2 ทำยกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานครบถ้วนตามที่ระบุไว้ในแบบ ส. 2 ...

- ข้อ 4 ใบอนุญาตผลิตเพื่อขายซึ่งเครื่องสำอาง ให้ใช้แบบ ส. 3 ทำยกฎกระทรวงนี้

ใบอนุญาตนำเข้าเพื่อขายซึ่งเครื่องสำอาง ให้ใช้แบบ ส. 4 ทำยกฎกระทรวงนี้

12.4.3 กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2535

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะนำเข้าตัวอย่างเครื่องสำอางควบคุมพิเศษเพื่อการศึกษาวิเคราะห์ทางวิชาการ ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนตามแบบ สอพ.1 ทำยกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะผลิตหรือนำเข้าตัวอย่างเครื่องสำอางควบคุมพิเศษ เพื่อการขอขึ้นทะเบียนต้องแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนตามแบบ สอพ.2 ทำยกฎกระทรวงนี้

12.5 อาหาร

12.5.1 พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522

- มาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้าซึ่งอาหารเพื่อจำหน่ายเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

12.5.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารเพื่อจำหน่าย ให้ยื่นคำขอตามแบบ อ.6 ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ อ.6

- ข้อ 8 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ให้ยื่น ณ กองควบคุมอาหาร สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข และสำหรับในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักงานสาธารณสุขแห่งจังหวัดนั้นๆ ได้ด้วย

12.6 วัตถุอันตราย

12.6.1 พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

- มาตรา 21 ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 1 ต้องปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบที่ออกตามมาตรา 20 (1) (1/1) (2) และ (3)

- มาตรา 22 ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา 36 ห้ามผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 2 เว้นแต่จะได้แจ้งความประสงค์จะดำเนินการดังกล่าวให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อน

เมื่อได้มีประกาศระบุวัตถุใดเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ 2 ให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้มีไว้ในครอบครอง แจ้งการดำเนินการของตนที่กระทำอยู่ในขณะนั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในเวลาที่กำหนดในประกาศดังกล่าว

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้แจ้ง โดยใบรับแจ้งให้ใช้ได้ตามระยะเวลาที่กำหนดในใบรับแจ้งระยะเวลาที่กำหนดต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ออกใบรับแจ้ง

การแจ้ง การออกใบรับแจ้ง การขอต่ออายุ และการต่ออายุใบรับแจ้ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่หน่วยงานผู้รับผิดชอบกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 2 ต้องปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบที่ออกตามมาตรา 20 (1) (1/1) (2) และ (3) ด้วย

- มาตรา 23 ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา 36 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยในกฎกระทรวงดังกล่าวให้กำหนดกรณีที่ยังอนุญาตได้และกรณีที่จะอนุญาตไม่ได้ไว้ให้ชัดเจนเท่าที่จะกระทำได้ เว้นแต่กรณีจำเป็นที่ไม่อาจคาดหมายได้ล่วงหน้าและให้กำหนดระยะเวลาสำหรับการพิจารณาอนุญาตให้ชัดเจนด้วย

ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ต้องปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบที่ออกตามมาตรา 20 (1) (1/1) (2) และ (3) นั้นด้วย

- มาตรา 43 ห้ามผู้ใดผลิต นำเข้า หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 4 เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากหน่วยงานผู้รับผิดชอบเฉพาะกรณีเพื่อใช้เป็นสารมาตรฐานในการวิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการ การขออนุญาต การอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบกำหนดโดยความเห็นของคณะกรรมการโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมได้ประกาศระบุดังกล่าวเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ 4 ให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้มีไว้ในครอบครองปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ และให้นำมาตรา 41 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

- มาตรา 45 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 1 วัตถุอันตรายชนิดที่ 2 หรือวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ดังต่อไปนี้

- (1) วัตถุอันตรายปลอม
- (2) วัตถุอันตรายผิดมาตรฐาน
- (3) วัตถุอันตรายเสื่อมคุณภาพ
- (4) วัตถุอันตรายที่ต้องขึ้นทะเบียนแต่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้
- (5) วัตถุอันตรายที่ถูกสั่งเพิกถอนทะเบียน

การมีไว้ในครอบครองตามวรรคหนึ่งไม่หมายความรวมถึงการครอบครองขณะจะทำลาย หรือการส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือการครอบครองเพื่อการอย่างอื่นตามหน้าที่ที่กำหนดในกฎหมาย

12.6.2 ประกาศกระทรวงสาธารณสุขเรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการผลิต การนำเข้า การส่งออก และการมีไว้ในครอบครองเพื่อใช้รับจ้าง ซึ่งวัตถุอันตรายที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาธิบดีชอบ พ.ศ. 2555

- ข้อ 6 ให้ผู้นำเข้าวัตถุดิบรายชนิดที่ 1 ชนิดที่ 2 หรือชนิดที่ 3 แจ้างปริมาณวัตถุดิบรายที่นำเข้าและให้ผ่านการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ด่านอาหารและยาของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

- ข้อ 8 ให้ผู้ส่งออกวัตถุดิบรายชนิดที่ 2 หรือชนิดที่ 3 แจ้างปริมาณวัตถุดิบรายที่ส่งออกในรอบหนึ่งปีปฏิทินให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในวันที่ 31 มกราคมของปีถัดไป ตามแบบ วอ./สธ 14 ท้ายประกาศนี้ โดยวิธีการแจ้างอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

8.1 แจ้าง ณ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา หรือแจ้างทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับก็ได้และให้ถือวันที่ไปรษณีย์ประทับตราลงทะเบียนเป็นวันแจ้าง

8.2 แจ้างผ่านระบบเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

12.6.3 ประกาศสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการขออนุญาตผลิต นำเข้า หรือส่งออกวัตถุดิบรายชนิดที่ 3 ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พ.ศ. 2557

- ข้อ 2 ประกาศนี้ใช้เฉพาะผู้ประสงค์จะขออนุญาตผลิต นำเข้า หรือส่งออกวัตถุดิบราย ชนิดที่ 3 ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา โดยมีคุณสมบัติตามหมวด 2

- ข้อ 9 ผู้ประกอบการที่ได้รับสิทธิใช้ระบบ ต้องตรวจสอบและรับรองความถูกต้องในคำขออนุญาตและต้องรับผิดชอบทางอาญากรณีตรวจพบว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นเท็จรวมทั้งต้องรับผิดชอบทางแพ่งหากข้อมูลที่เป็นเท็จนั้นก่อให้เกิดความเสียหาย

- ข้อ 10 การแก้ไขข้อมูลที่ผิดพลาดในใบอนุญาตที่ออกให้เมื่อยื่นผ่านระบบ จะต้องยื่นขอแก้ไขที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาเท่านั้น

- ข้อ 11 การให้บริการนี้ให้ถือว่ามีผลสมบูรณ์โดยไม่ต้องส่งเอกสารประกอบในการขออนุญาตต่อสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ยกเว้นสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยามีเหตุสงสัยและขอเรียกดู

12.6.4 ประกาศสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการขอต่ออายุใบอนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุดิบรายชนิดที่ 3 ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พ.ศ. 2556

- ข้อ 2 ประกาศนี้ใช้เฉพาะกับผู้ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุดิบรายชนิดที่ 3 ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

- ข้อ 9 ผู้ประกอบการที่ได้รับสิทธิใช้ระบบ ต้องตรวจสอบและรับรองความถูกต้องในใบอนุญาตและรายการต่ออายุใบอนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 และต้องรับผิดชอบทางอาญากรณีตรวจพบว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นเท็จรวมทั้งต้องรับผิดชอบทางแพ่งหากข้อมูลที่เป็นเท็จนั้นก่อให้เกิดความเสียหาย

- ข้อ 10 การแก้ไขข้อมูลที่ผิดพลาดหลังพิมพ์รายการต่ออายุใบอนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา จะต้องยื่นขอแก้ไขที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาเท่านั้น

- ข้อ 11 การให้บริการนี้ให้ถือว่ามิได้มีผลสมบูรณ์โดยไม่ต้องส่งเอกสารประกอบในการต่ออายุใบอนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ต่อสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ยกเว้นสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา มีเหตุสงสัยและขอเรียกดู

12.7 ยาเสพติด

12.7.1 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

- มาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เว้นแต่รัฐมนตรีได้อนุญาตเฉพาะในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

- มาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 2 เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาตเฉพาะในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

- มาตรา 20 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

- มาตรา 26 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 4 หรือในประเภท 5 เว้นแต่รัฐมนตรีจะได้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการเป็นรายๆ ไป

การมียาเสพติดให้โทษในประเภท 4 หรือในประเภท 5 ไว้ในครอบครองมีปริมาณตั้งแต่สิบกิโลกรัมขึ้นไป ให้ถือว่ามียาเสพติดให้โทษในประเภท 4 หรือในประเภท 5 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

การขออนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

12.7.2 กฎกระทรวงฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตผลิต จำหน่าย นำเข้าหรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 ให้ยื่นคำขอตามแบบ ย.ส. 12 ทำยกกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ย.ส. 12

- ข้อ 2 ใบอนุญาตผลิต จำหน่าย นำเข้าหรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 ให้ใช้แบบ ย.ส. 13 ทำยกกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 3 ผู้รับอนุญาตนำเข้าหรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตนำเข้าหรือส่งออกแต่ละครั้งซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 ให้ยื่นคำขอทุกครั้งที่จะมีการนำเข้าหรือส่งออก โดยให้ยื่นคำขอตามแบบ ย.ส. 14 ทำยกกฎกระทรวงนี้

- ข้อ 4 ใบอนุญาตนำเข้าหรือส่งออกแต่ละครั้งซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 ให้ใช้แบบ ย.ส. 15 หรือแบบ ย.ส. 16 ทำยกกฎกระทรวงนี้ แล้วแต่กรณี

- ข้อ 6 ผู้รับอนุญาตผลิต จำหน่าย นำเข้าหรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 ผู้ใดประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอตามแบบ ย.ส. 19 ทำยกกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ย.ส. 19

- ข้อ 8 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ให้ยื่น ณ กองควบคุมวัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข เว้นแต่การขออนุญาตจำหน่ายที่ขอจำหน่ายในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักงานสาธารณสุขแห่งจังหวัดนั้น

12.7.3 กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตผลิต จำหน่าย นำเข้าส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 4 หรือในประเภท 5 ให้ยื่นคำขอตามแบบ ย.ส. 21 ทำยกกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบ ย.ส. 21

- ข้อ 2 ใบอนุญาตผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 4 หรือในประเภท 5 ให้เป็นไปตามแบบ ย.ส. 22 ท้ายกฎกระทรวงนี้

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการเป็นราย ๆ ไป

- ข้อ 6 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ให้ยื่น ณ กองควบคุมวัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข

12.7.4 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการขออนุญาตและการอนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 พ.ศ. 2548

- ข้อ 2 ในการขออนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ ในประเภท 1 ให้หน่วยงานตามข้อ 1 แจงความจำเป็นหนังสือโดยระบุเหตุผลและความจำเป็นและใ้แนบเอกสารหลักฐานสำหรับกรณีดังต่อไปนี้

(1) การขออนุญาตผลิตหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยทางการแพทย์หรือวิทยาศาสตร์ให้แนบโครงการศึกษาวิจัยซึ่งระบุชื่อ จำนวนหรือปริมาณ และรายละเอียดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 รวมทั้งกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตหรือการมีไว้ในครอบครอง ภายใต้โครงการศึกษาวิจัยดังกล่าว ...

- ข้อ 3 ผู้รับอนุญาตผลิต นำเข้าหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ที่ประสงค์จะขออนุญาตจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ให้แจ้งความจำเป็นหนังสือโดยระบุเหตุผลและความจำเป็นในการขออนุญาต พร้อมทั้งแนบเอกสารหลักฐานแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ จำนวนหรือปริมาณยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ที่จะจำหน่ายรวมทั้งชื่อและที่ตั้งของสถานที่ทำการของผู้รับมอบยาเสพติดให้โทษดังกล่าว ทั้งนี้ให้จำหน่ายแกหน่วยงานที่ได้รับอนุญาตตามข้อ 1 เท่านั้น

- ข้อ 4 ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขพิจารณาแล้วอนุญาตให้ผู้ขออนุญาตนำเข้าหรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ให้เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาออกใบอนุญาตเฉพาะคราวเพื่อนำเข้าหรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ดังกล่าว ตามแบบที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยากำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

- ข้อ 10 การยื่นขออนุญาตตามกฎกระทรวงนี้ให้ยื่น ณ กองควบคุมวัตถุเสพติดสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข

12.7.5 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอรับ ใบอนุญาต การออกใบอนุญาต การขอรับใบแทนใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติด ให้โทษในประเภท 2 เกินปริมาณที่กำหนดไว้ตามมาตรา 8 (5) พ.ศ. 2551

- ข้อ 2 ผู้รับอนุญาตจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติด ให้โทษในประเภท 2 ที่ประสงค์จะขออนุญาตจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษใน ประเภท 2 เกินปริมาณที่กำหนดไว้ตามมาตรา 8 (5) ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ โดยระบุ เหตุผลและความจำเป็นในการขออนุญาตพร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอ ดังกล่าวต่อเลขาธิการ

- ข้อ 7 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ให้ยื่น ณ กองควบคุม วัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข

12.7.6 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการขออนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออกจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษใน ประเภท 3 พ.ศ. 2553

- ข้อ 2 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 3 ให้ยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตต่อผู้อนุญาต พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1) สำเนาทะเบียนบ้าน

(2) รูปถ่ายของผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้ดำเนินกิจการ

ขนาด 3x4 เซนติเมตร จำนวน 2 รูป...

- ข้อ 8 การยื่นคำขอตามกฎกระทรวงนี้ ให้ยื่น ณ กองควบคุม วัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข เว้นแต่การขออนุญาต จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายที่ขอในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดแห่งจังหวัดนั้น

13. คณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย

13.1 อ้อยและน้ำตาลทราย

13.1.1 พระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. 2527

- มาตรา 47 ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้าน้ำตาลทราย เว้นแต่จะได้รับ อนุญาตจากคณะกรรมการ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ กำหนด

- มาตรา 48 ผู้ใดจะส่งออกน้ำตาลทรายต้องได้รับอนุญาตจาก คณะกรรมการ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

13.1.2 ประกาศคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายฉบับที่ 1 พ.ศ. 2531 เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการอนุญาตให้ส่งออกน้ำตาลทราย

- ข้อ 4 ในการส่งออกน้ำตาลทรายโควตา ข. ให้ อนท. หรือ บริษัทส่งออกที่ อนท. มอบหมายยื่นคำขออนุญาตส่งออกน้ำตาลทรายโควตา ข. ต่อคณะกรรมการ น้ำตาลทรายโดยแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพและปริมาณน้ำตาลทรายโควตา ข. ที่ประสงค์จะ ส่งออกตามสัญญาซื้อขายกับผู้ซื้อในต่างประเทศ และยื่นสำเนาภาพถ่ายเอกสารสัญญาซื้อขาย ดังกล่าวที่ได้รับรองความถูกต้องแล้ว และเอกสารอื่นตามที่คณะกรรมการน้ำตาลทรายกำหนด

- ข้อ 5 ให้คณะกรรมการน้ำตาลทรายพิจารณาคำขออนุญาต และเอกสารหลักฐานตามข้อ 4 เมื่อเห็นว่าครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้ออกหนังสืออนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอ พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งการอนุญาตไปยังกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เพื่อดำเนินการ ต่อไป

ในการอนุญาต คณะกรรมการน้ำตาลทรายจะกำหนดเงื่อนไขใดๆ ไว้ด้วยก็ได้

- ข้อ 9 ให้บริษัทส่งออกที่ได้รับมอบหมายตามข้อ 8 ยื่นคำขออนุญาตส่งออกน้ำตาลทรายโควตา ค. ต่อคณะกรรมการน้ำตาลทราย โดยมีหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) รายละเอียดเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ และปริมาณ น้ำตาลทรายโควตา ค. ของโรงงานที่ประสงค์จะส่งออกตามสัญญาซื้อขายกับผู้ซื้อในต่างประเทศ พร้อมทั้งสำเนาภาพถ่ายเอกสารสัญญาซื้อขายดังกล่าวที่ได้รับรองความถูกต้องแล้ว

(2) รายละเอียดเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ และปริมาณ น้ำตาลทรายที่ผลิตได้จริงและที่คงเหลือของโรงงาน

(3) หนังสือรับรองของโรงงานว่าได้ปฏิบัติถูกต้องครบถ้วน ตามข้อ 7 (2) แล้ว

(4) หนังสือของโรงงานแสดงการส่งมอบ หรือรับรองว่าจะส่งมอบน้ำตาลทรายโควตา ข. ทั้งหมดของแต่ละฤดูการผลิตให้แก่ อนท. เพื่อการส่งออก พร้อมทั้ง หนังสือของ อนท. แสดงการรับมอบน้ำตาลทรายโควตา ข. หรือแสดงว่าโรงงานรับรองว่าจะส่งมอบ น้ำตาลทรายดังกล่าวข้างต้น แล้วแต่กรณี

(5) เอกสารอื่นตามที่ กอน. หรือคณะกรรมการน้ำตาลทราย กำหนด

- ข้อ 10 ให้คณะกรรมการน้ำตาลทรายพิจารณาคำขออนุญาตและเอกสารหลักฐานตามข้อ 9 เมื่อเห็นว่าครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้ออกหนังสืออนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอพร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งการอนุญาตไปยังกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ เพื่อดำเนินการต่อไป

ในการอนุญาต คณะกรรมการน้ำตาลทรายจะกำหนดเงื่อนไขใดๆไว้ด้วยก็ได้

13.1.3 ระเบียบคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการอนุญาตให้ส่งออกน้ำตาลทราย พ.ศ. 2550

- ข้อ 6 ในการส่งออกน้ำตาลทรายโควตา ข. ให้บริษัท อ้อยและน้ำตาลไทย จำกัด หรือบริษัทส่งออกที่บริษัท อ้อยและน้ำตาลไทย จำกัด มอบหมาย ยื่นคำขอรับหนังสืออนุญาตส่งออกน้ำตาลทรายโควตา ข. ต่อคณะกรรมการน้ำตาลทรายตามแบบ กน.9 โดยแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพและปริมาณน้ำตาลทรายโควตา ข. ที่ประสงค์จะส่งออกตามสัญญาซื้อขายกับผู้ซื้อในต่างประเทศ และยื่นสำเนาภาพถ่ายเอกสารสัญญาซื้อขายดังกล่าวที่ได้รับรองความถูกต้องแล้ว และเอกสารอื่นตามที่คณะกรรมการน้ำตาลทรายกำหนด

- ข้อ 7 ให้คณะกรรมการน้ำตาลทรายพิจารณาคำขอรับหนังสืออนุญาต และเอกสารหลักฐานตามข้อ 6 เมื่อครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้ออกหนังสืออนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอตามแบบ กน.10 พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งการอนุญาตไปยังกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์เพื่อดำเนินการต่อไป

- ข้อ 10 โรงงานใดตามข้อ 9 ประสงค์จะมอบหมายให้บริษัทส่งออกใดเป็นผู้ส่งออกน้ำตาลทรายโควตา ค. ของตน ให้แจ้งการมอบหมายเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการน้ำตาลทราย

- ข้อ 12 ให้คณะกรรมการน้ำตาลทรายพิจารณาคำขอรับหนังสืออนุญาตและเอกสารหลักฐานตามข้อ 11 เมื่อครบถ้วนถูกต้องแล้วให้ออกหนังสืออนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอตามแบบ กน.10 พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งการอนุญาตไปยังกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

14. สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

14.1 สินค้าเกษตร

14.1.1 พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551

- มาตรา 20 ในกรณีที่มีกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานบังคับ

สำหรับสินค้าเกษตรใด ห้ามผู้ใดเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าซึ่งสินค้านั้น เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า แล้วแต่กรณี ซึ่งสินค้านั้นจากสำนักงาน

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ...

14.1.2 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ พ.ศ. 2553

- ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับซึ่งสินค้านั้น ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ณ สำนักงานหรือสถานที่อื่นตามที่ผู้อำนวยการกำหนดโดยประกาศราชกิจจานุเบกษา ตามแบบคำขอ พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐานตามที่ระบุในแบบคำขอนั้น

กรณีผู้ประสงค์จะยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง โดยผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้อำนวยการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

- ข้อ 4 ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ส่งออกหรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับซึ่งสินค้านั้น ต้องแจ้งการส่งออกหรือนำเข้าซึ่งสินค้านั้นเป็นหนังสือต่อสำนักงานหรือสถานที่อื่นตามที่ผู้อำนวยการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาทุกครั้งก่อนวันที่ส่งออกหรือนำเข้า แล้วแต่กรณี

กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ส่งออกหรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับประสงค์จะแจ้งการส่งออกหรือนำเข้าซึ่งสินค้านั้นตามวรรคหนึ่ง โดยผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้อำนวยการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

- ข้อ 5 แบบคำขอรับใบอนุญาตตามข้อ 1 แบบใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ และแบบหนังสือแจ้งการส่งออกหรือนำเข้าตามข้อ 4 ให้เป็นไปตามที่ผู้อำนวยการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

14.1.3 ประกาศสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ เรื่อง กำหนดแบบคำขอรับใบอนุญาต แบบใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าแบบหนังสือแจ้งการส่งออกหรือนำเข้า และแบบใบรับแจ้งการส่งออกหรือนำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ

- ข้อ 2 ให้ใช้แบบคำขอรับใบอนุญาต แบบใบอนุญาต และแบบใบรับแจ้งการส่งออกหรือนำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามที่กำหนดไว้ท้ายประกาศนี้ ดังนี้

- (1) แบบคำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.1
- (2) แบบใบอนุญาตเป็นผู้ผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.2
- (3) แบบคำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ส่งออกสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.3
- (4) แบบใบอนุญาตเป็นผู้ส่งออกสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.4
- (5) แบบคำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.5
- (6) แบบใบอนุญาตเป็นผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.6
- (7) แบบหนังสือแจ้งการส่งออกสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.7
- (8) แบบใบรับแจ้งการส่งออกสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.7-1
- (9) แบบหนังสือแจ้งการนำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.8
- (10) แบบใบรับแจ้งการนำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ตามแบบ มกษ.8-1

14.1.4 ประกาศสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ เรื่อง กำหนดสถานที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรและสถานที่แจ้งการส่งออก หรือนำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ

- ข้อ 1 ให้ผู้ที่ประสงค์จะยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ณ สำนักงานเกษตรและสหกรณ์ จังหวัด และด่านระหว่างประเทศ ตามตารางที่ 1 หรือตารางที่ 2 แนบท้ายประกาศนี้

- ข้อ 2 ให้ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ
แจ้งการส่งออก หรือนำเข้า ณ ด่านระหว่างประเทศ ตามตารางที่ 2 แนบท้ายประกาศนี้

15. กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

15.1 ยาง

15.1.1 พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503

- มาตรา 56 บุคคลใดส่งยางออกนอกราชอาณาจักรต้องเสีย
เงินสงเคราะห์ตามหลักเกณฑ์วิธีการ เงื่อนไข และอัตราเงินสงเคราะห์ที่รัฐมนตรีประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาสำหรับการกำหนดอัตราเงินสงเคราะห์จะต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีก่อน ...

15.1.2 ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์
วิธีการและเงื่อนไข ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรต้องเสียเงินสงเคราะห์เพื่อสมทบกองทุน
สงเคราะห์การทำสวนยาง ตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. 2503 ซึ่งแก้ไข
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2530

- ข้อ 1 ผู้ใดจะส่งยางออกนอกราชอาณาจักร จะต้องปฏิบัติ
ตามข้อบังคับสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางว่าด้วยวิธีการรับชำระเงินสงเคราะห์จาก
ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร พ.ศ. 2531 และให้ยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์ตามแบบ ก.ส.ย. 1
ท้ายประกาศนี้ ...

15.1.3 ประกาศสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เรื่อง
กำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรยื่นคำขอชำระเงินสงเคราะห์

อาศัยประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ฯ ... สำนักงาน
กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง จึงออกประกาศกำหนดท้องที่ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร
ยื่นคำขอรับชำระเงินสงเคราะห์ได้เฉพาะสถานที่ดังต่อไปนี้

1. สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางกรุงเทพมหานคร
2. สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางจังหวัดระยอง
3. สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางจังหวัดจันทบุรี ...

จากการศึกษากฎหมายข้างต้นจะเห็นได้ว่ากฎหมายส่วนใหญ่ได้กำหนด
หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตต้องทำเป็นเอกสาร
ในรูปแบบของกระดาษตามแบบ โดยกำหนดสถานที่ในการยื่นเอกสารไว้ ทั้งนี้ ในบางหน่วยงานมีการ
กำหนดให้การยื่นเอกสารสามารถทำการส่งด้วยวิธีการพิเศษได้คือ การส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน
หรือมีการกำหนดให้มีการดำเนินการผ่านทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานนั้นๆ เอง

4.2 ข้อพิจารณา ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557

4.2.1 ความเป็นมาของ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557

เนื่องจากการจัดทำความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน (Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window) เพื่อวางกรอบความร่วมมือในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการระหว่างประเทศ โดยกำหนดให้ประเทศสมาชิกจะต้องดำเนินการผลักดันให้มีระบบ National Single Window เกิดขึ้นภายในประเทศของตน เพื่อให้สามารถดำเนินธุรกรรมต่างๆ ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงข้อมูลในระบบอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานของรัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องอย่างครบวงจร ณ จุดเดียว ดังนั้น ประเทศไทยจึงได้ดำเนินการจัดตั้งระบบ National Single Window ขึ้น เพื่อดำเนินการให้สอดคล้องกับความตกลงดังกล่าวข้างต้น อย่างไรก็ตาม การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลภายใต้ระบบ National Single Window จำเป็นต้องมีกฎหมายทางกฎหมายรองรับ จึงได้มีการยกร่าง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. .... ขึ้น โดยอาศัยอำนาจตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ พ.ศ. 2552 คณะกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ (กบส.) ได้มีคำสั่งที่ 2/2553 ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2553 แต่งตั้งคณะกรรมการการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก และโลจิสติกส์ โดยมีปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานอนุกรรมการ โดยมีหน้าที่ในการขับเคลื่อนการจัดทำแผนปฏิบัติการและบูรณาการแผนงาน โครงการและกรอบแผนงบประมาณ เพื่อการพัฒนาระบบ National Single Window ของประเทศ จึงได้มีคำสั่งที่ 1/2554 ลงวันที่ 2 กันยายน 2554 แต่งตั้งคณะกรรมการด้านกฎหมายเพื่อการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก และโลจิสติกส์ขึ้น โดยมีหน้าที่ในการพิจารณาและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก และโลจิสติกส์ และให้สอดคล้องตามวิธีการและขั้นตอนการดำเนินงานในรูปแบบของอิเล็กทรอนิกส์ คณะทำงานด้านกฎหมายฯ ได้ดำเนินการยกร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน

และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. .... โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 11(8) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 เนื่องจากการออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีนั้นสามารถบังคับใช้กับทุกหน่วยงานภาครัฐที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรี ทั้งนี้ โดยอาศัยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ จึงสามารถกำหนดให้ทุกหน่วยงานภาครัฐจัดทำระบบงานเป็นอิเล็กทรอนิกส์เพื่อรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนด้วยระบบ National Single Window

เมื่อร่าง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. .... ได้ผ่านความเห็นชอบจากหน่วยงานภาครัฐจำนวน 36 หน่วยงานแล้ว คณะทำงานด้านกฎหมายฯ จึงได้เสนอร่าง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ ต่อคณะกรรมการการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก และโลจิสติกส์ และคณะกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ (กบส.) ตามลำดับ ทั้งนี้ คณะกรรมการพัฒนาระบบการบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศมีมติเห็นชอบในหลักการของร่าง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีฯ และมอบหมายให้กระทรวงการคลังนำร่าง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีฯ เสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ซึ่งได้มีการนำร่าง ดังกล่าวผ่านคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อพิจารณาแก้ไข และได้ประกาศลงราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2557 เพื่อบังคับใช้ต่อไป

4.2.2 สารสำคัญของ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557

สามารถสรุปสาระสำคัญของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ ได้ดังนี้

1. นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ ตามข้อ 16

“ข้อ 16 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามระเบียบนี้”

2. กำหนดให้หน่วยงานของรัฐพัฒนาระบบให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลได้ภายในวันที่ 30 กันยายน 2557 ตามข้อ 15

“ข้อ 15 ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐใดยังไม่มีความพร้อมในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้หน่วยงานของรัฐนั้นพัฒนาและประสานงานกับกรมศุลกากรเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามระเบียบนี้ ภายในวันที่ 30 กันยายน 2557”

3. กรมศุลกากร เป็นผู้ดูแลระบบเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ณ จุดเดียว (National Single Window) ตามข้อ 13

“ข้อ 13 ให้กรมศุลกากรมีหน้าที่ดูแลและพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว ตามระเบียบนี้”

4. การเชื่อมโยงข้อมูลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ให้ดำเนินการและบังคับใช้ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ตามข้อ 3

“ข้อ 3 นอกจากที่บัญญัติไว้ในระเบียบนี้ ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้หน่วยงานรัฐดำเนินการและปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย”

5. ให้หน่วยงานของรัฐจัดให้มีระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตามข้อ 6

“ข้อ 6 ให้หน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตให้กับผู้นำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ จัดให้มีระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์”

6. หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่พัฒนาระบบข้อมูลเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นระบบเดียวกัน โดยให้ผู้ขอ (ผู้ประกอบการ) สามารถรับส่งข้อมูลผ่านระบบได้ตามข้อ 9

“ข้อ 9 เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นระบบเดียวกัน ให้หน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตให้กับผู้นำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์พัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้สามารถรับส่งข้อมูลผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว ได้ และพัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวให้ทันสมัยและเป็นมาตรฐานสากลอย่างต่อเนื่อง”

7. ให้หน่วยงานของรัฐดำเนินการพิจารณาคำขออนุญาตหรือแจ้งผลการอนุญาตให้กรมศุลกากรทราบผ่านระบบ NSW และเมื่อดำเนินพิธีการศุลกากรเรียบร้อยแล้ว ให้กรมศุลกากรแจ้งผลการพิจารณาตรวจปล่อยสินค้าให้ผู้ขอ (ผู้ประกอบการ) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ ตามข้อ 7

“ข้อ 7 เมื่อผู้ขอส่งข้อมูลคำขออนุญาตซึ่งสินค้าที่ต้องมีใบอนุญาตในการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ ต่อหน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตให้หน่วยงานของรัฐพิจารณาคำขออนุญาตและแจ้งผลการอนุญาตให้กรมศุลกากรทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐใดมีอำนาจตามกฎหมายและได้รับมอบอำนาจจากหน่วยงานของรัฐอื่น ให้ดำเนินการออกใบอนุญาตสำหรับสินค้าชนิดเดียวกัน ให้หน่วยงานของรัฐนั้น

แจ้งผลการอนุญาต รวมเป็นข้อมูลเดียวให้กรมศุลกากรทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หากหน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตจำเป็นต้องตรวจสอบสินค้าก่อนการส่งมอบของจากอารักขาของศุลกากรให้กรมศุลกากรส่งข้อมูลใบขนสินค้าตามที่ติดกลบร่วมกันผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว เพื่อให้หน่วยงานของรัฐดำเนินการตรวจสอบสินค้า และเมื่อได้ตรวจสอบสินค้าแล้วให้บันทึกผลการตรวจสอบและแจ้งให้กรมศุลกากรทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

เมื่อกรมศุลกากรดำเนินพิธีการศุลกากรเรียบร้อยแล้ว ให้แจ้งผลการพิจารณาตรวจสอบปล่อยสินค้าให้ผู้ขอและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว”

8. ให้หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ออกใบอนุญาตฯ รวบรวมข้อมูลสินค้าแจ้งให้กรมศุลกากรทราบ และให้หน่วยงานของรัฐและกรมศุลกากรจัดประเภทพิกัดอัตราศุลกากรฮาร์โมนีอาเซียน และรหัสสินค้าที่ต้องขอใบอนุญาต เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรายการข้อมูลให้แจ้งกรมศุลกากรทราบ ตามข้อ 8

“ข้อ 8 ให้หน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตรวบรวมข้อมูลสินค้าที่ต้องขอใบอนุญาตแจ้งให้กรมศุลกากรทราบ และให้หน่วยงานของรัฐร่วมกับกรมศุลกากรจัดประเภทพิกัดอัตราศุลกากรฮาร์โมนีอาเซียน และรหัสสถิติสินค้าที่ต้องขอใบอนุญาต เพื่อใช้และจัดทำฐานข้อมูลสินค้านี้ดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมข้อมูลรายการสินค้าแตกต่างจากที่แจ้งไว้ตามวรรคหนึ่ง ให้หน่วยงานของรัฐแจ้งให้กรมศุลกากรทราบเพื่อให้ฐานข้อมูลสินค้าที่ได้ร่วมกันจัดทำตามวรรคหนึ่งมีความถูกต้องและทันสมัย”

9. รูปแบบ วิธีการ มาตรฐานของข้อมูลที่นำมาแลกเปลี่ยน ให้เป็นไปตามข้อตกลงระหว่างหน่วยงานและต้องสอดคล้องกับมาตรฐานสากล ตามข้อ 10

“ข้อ 10 รูปแบบและมาตรฐานของข้อมูลที่นำมาแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐ และวิธีการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐ ให้เป็นไปตามความตกลงระหว่างหน่วยงานของรัฐ และต้องสอดคล้องกับมาตรฐานสากล”

10. รูปแบบของข้อมูลที่ใช้ในการเชื่อมโยงที่หน่วยงานของรัฐเห็นชอบร่วมกันแล้วว่าเพียงพอที่จะใช้ในการเชื่อมโยงข้อมูล ให้สามารถใช้เพื่อปฏิบัติตามภารกิจของหน่วยงานได้ ตามข้อ 11

“ข้อ 11 ให้นำหน่วยงานของรัฐผู้รับและผู้ส่งพิจารณาและให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะนำมาใช้ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และเมื่อหน่วยงานของรัฐผู้รับและผู้ส่งเห็นชอบร่วมกันว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพียงพอที่จะใช้ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้แล้ว ให้ใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวในการปฏิบัติตามภารกิจของแต่ละหน่วยงานของรัฐได้”

11. ให้นำหน่วยงานภาครัฐจัดตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือรายจ่ายอื่นเพื่อดำเนินการจัดทำระบบเชื่อมโยงข้อมูล ตามข้อ 12

“ข้อ 12 ให้นำหน่วยงานของรัฐจัดตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรืองบรายจ่ายอื่นเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดทำและพัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามระเบียบนี้”

12. ให้กรมศุลกากรประเมินผลดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลและรายงานให้นายกรัฐมนตรีทราบทุก 6 เดือน ตามข้อ 14

“ข้อ 14 เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานของรัฐ และระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเอกชน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ให้กรมศุลกากรประสานงานกับหน่วยงานของรัฐเพื่อประเมินผลการดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และรายงานผลให้นายกรัฐมนตรีทราบทุก 6 เดือน”

13. ให้อำนาจหน่วยงานของรัฐสามารถออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีฯ ตามข้อ 5

“ข้อ 5 ให้นำหน่วยงานของรัฐที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบนี้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดเพื่อปฏิบัติตามระเบียบนี้

บรรดาระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ เพื่อรองรับระบบ National Single Window มีข้อจำกัดบางประการ ดังนี้

1. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ สามารถใช้บังคับได้เฉพาะกับหน่วยงานของรัฐ แต่ระบบ National Single Window เป็นระบบที่ใช้สำหรับเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐและผู้ประกอบการซึ่งเป็นเอกชน ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ ฉบับนี้จึงไม่สามารถใช้บังคับกับเอกชนได้โดยตรง

2. ในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงข้อมูลได้อย่างมั่นคงปลอดภัยและมีผลตามกฎหมาย ควรมีการพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ในเรื่องต่างๆ เช่น การรับ - การส่งข้อมูล การคุ้มครองข้อมูลประเภทต่างๆ สิทธิในการเข้าถึงและการยืนยันตนในระบบ National Single Window รวมทั้งการจัดทำระบบสารสนเทศให้มีการเชื่อมโยงข้อมูลแบบมั่นคงปลอดภัย เป็นต้น ซึ่งระเบียบนี้ยังมีได้มีการกำหนดไว้ เพียงแต่กำหนดให้ดำเนินการเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

3. ในประเด็นการบริหารจัดการโครงการด้วยโครงสร้างการบริหารจัดการระบบ National Single Window ต้องมีการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน หากแต่หน่วยงานไม่มีอำนาจในการสั่งการข้ามหน่วยงาน จึงมีข้อพิจารณาว่าควรมีการกำหนดองค์กรกลางในลักษณะ PMO (Project Management Organization) ที่ได้รับมอบหมายภารกิจโดยตรงจากคณะรัฐมนตรีในการบริหารโครงการให้ประสบความสำเร็จ

4.3 ข้อพิจารณาร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. ....

4.3.1 ความเป็นมาของร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. ....

เนื่องจากสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) (สพธอ.) มีวัตถุประสงค์และภารกิจหลักในการผลักดันและส่งเสริมธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศและมีบทบาทหน้าที่ในเชิงวิชาการด้วยการศึกษาวิจัยและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศ มาตรฐาน หรือมาตรการอื่นใดที่จำเป็นต่อการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อผลักดันให้ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนได้อย่างแท้จริงรวมทั้งเป็นหน่วยงานสนับสนุนการดำเนินการของคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นคณะกรรมการระดับชาติโดยการนำนโยบายและยุทธศาสตร์ไปขับเคลื่อนให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

ดังนั้น เพื่อให้การพัฒนากฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพตลอดจนมีโครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศตาม

วัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง สพธอ. จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 27 แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2554 แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ประกอบไปด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. ยกร่างและปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์รวมทั้งกฎหมายลำดับรองและอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้องเพื่อยกระดับความน่าเชื่อถือในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
2. ให้ความเห็นทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
3. แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งที่คณะอนุกรรมการฯ มอบหมาย

เมื่อพิจารณาในประเด็นของการพัฒนาระบบ National Single Window แล้วพบว่ายังมีอุปสรรคและข้อจำกัดทางกฎหมายในการพัฒนาระบบ National Single Window ในปัจจุบันคือการขาดกฎหมายเฉพาะเพื่อรองรับ National Single Window และ ASEAN Single Window เนื่องจากประเทศไทยได้ลงนามใน Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window และ Protocol to Establish and Implement the ASEAN Single Window ซึ่งกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันอาจยังไม่ครอบคลุมบางประเด็น เช่น การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงาน การคุ้มครองข้อมูลแต่ละประเทศในระบบ การกำหนดสิทธิในการเข้าถึงระบบ การยืนยันตัวตน เป็นต้น โดยประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องมีการปรับปรุงกฎหมายภายในเพื่อรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างประเทศสมาชิกผ่านระบบ ASEAN Single Window และต้องจัดทำระบบให้เสร็จในปี พ.ศ. 2558 ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาคือข้อจำกัดและอุปสรรคดังกล่าวคณะอนุกรรมการฯ จึงได้จัดทำร่างกฎหมายรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์คู่ขนานไปกับการออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ เนื่องจากการดำเนินการออกกฎหมายในรูปแบบระเบียบสำนักนายฯ ยังมีข้อจำกัดดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น จึงได้มีการเสนอให้มีการตรากฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในรูปพระราชกฤษฎีกา โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2554 เนื่องจากเป็นกฎหมายกลางที่รองรับการทำธุรกรรมของภาครัฐและภาคเอกชนในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ด้วยมีเหตุผลประกอบดังนี้

1. พระราชกฤษฎีกาที่ตราขึ้นสามารถบังคับใช้ได้ทั้งกับภาครัฐและเอกชน เนื่องจากผู้ที่ใช้งานระบบ National Single Window จะมีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น การให้อนุญาตส่งสินค้าออกหน่วยงานภาครัฐต่างๆ จะเข้ามาดำเนินการผ่านระบบ หรือกรณีด้านธุรกิจเอกชนส่งออกสินค้า (ทั้งภายในและระหว่างประเทศ) ที่ต้องมีการกรอกเอกสารเพื่อขออนุญาตต่อหน่วยงานต่างๆ เป็นต้น

2. การตราพระราชกฤษฎีกาจะทำให้หน่วยงานภาครัฐได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายจากผลการบังคับใช้ของกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เพราะจะทำให้ธุรกรรมที่ทำนั้นมีความชอบด้วยกฎหมายอันก่อให้เกิดผลในความแน่นอนทางกฎหมาย ซึ่งมีผลสำคัญต่อการสร้างความเชื่อมั่นในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานของรัฐต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

3. การตราเป็นพระราชกฤษฎีกาสามารถกำหนดให้มีการกำหนดรายละเอียดของหลักเกณฑ์และวิธีการในทางปฏิบัติเพิ่มเติมได้โดยการออกประกาศที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการแก้ไขปรับปรุงสามารถทำได้โดยง่าย และยังสามารถคงหลักการสำคัญที่พระราชกฤษฎีกาในฐานะกฎหมายที่มีลำดับลำดับศักดิ์สูงกว่ากำหนดไว้ได้

4. กฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กำหนดให้คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์สามารถมอบอำนาจในการกำกับดูแลการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับภารกิจของหน่วยงานใดให้หน่วยงานนั้นกำกับดูแลได้ เช่น การมอบอำนาจในการควบคุมดูแลธุรกิจบริการเกี่ยวกับการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ให้กับธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นต้น ดังนั้น ในกรณี National Single Window การตราพระราชกฤษฎีกานี้จึงสามารถกำหนดให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งทำหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินงานระบบ National Single Window ว่าเป็นการเฉพาะได้

5. พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ พ.ศ. 2549 กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดทำแนวนโยบายและแนวปฏิบัติเรื่องการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านสารสนเทศและการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์นั้น เนื่องจากในทางปฏิบัติที่ผ่านมาในงานภาครัฐที่ประสงค์จะพัฒนาระบบการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์จะต้องใช้ระยะเวลาในการจัดทำนโยบายดังกล่าวพอสมควรจึงอาจไม่ทันต่อแผนการดำเนินงานที่จะเชื่อมโยงข้อมูลภายในปี 2558 ได้ ดังนั้นการตราพระราชกฤษฎีกาภายใต้กฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายรวมถึงแนวนโยบายสำหรับการดำเนินการระบบ National Single Window ไว้โดยเฉพาะเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันซึ่งจะช่วยร่นระยะเวลา

ในการจัดทำแนวนโยบายและแนวทางปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าส่งออกสินค้าได้

4.3.2 สารสำคัญของร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. ....

ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ แบ่งออกเป็น 4 หมวด (ข้อมูล ณ กันยายน 2558) ดังนี้

1. หมวด 1 ธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล แบ่งออกเป็น

1.1 ส่วนที่ 1 การรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศที่แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล

1.2 ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

2. หมวด 2 การใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูล

3. หมวด 3 ภารกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

3.1 ส่วนที่ 1 การประกอบธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

3.2 ส่วนที่ 2 การควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

3.3 ส่วนที่ 3 การห้ามประกอบธุรกิจ

3.4 ส่วนที่ 4 การรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศของผู้ให้บริการ

3.5 ส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

4. หมวด 4 บทเฉพาะกาล

โดยสามารถสรุปสาระสำคัญของร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ได้ดังนี้

1. การประกอบธุรกิจการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

1.1 กำหนดให้มีหน่วยงานทำหน้าที่กำกับดูแลธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลตามร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นี้ โดยนำแนวทางของพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการ ควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงิน พ.ศ.2551 มาปรับใช้ (มาตรา 25)

1.2 กำหนดข้อยกเว้นกรณีที่สำนักงานกำกับดูแลธุรกิจบริการตามร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นี้เป็นผู้ให้บริการรองรับ การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้าส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยง ข้อมูล National Single Window เอง กล่าวคือไม่นำหลักเกณฑ์ของร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นี้มาใช้บังคับในกรณีที่สำนักงานที่เป็น หน่วยงานกำกับดูแลธุรกิจบริการเป็นผู้ให้บริการเอง เช่นเดียวกับกรณีพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการ ควบคุมธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2551 ที่ไม่ใช้บังคับในกรณีที่ธนาคารแห่ง ประเทศไทยเป็นผู้ให้บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์เอง (มาตรา 26)

1.3 กำหนดหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจบริการรองรับการนำเข้าส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลที่ต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นี้คือ ธุรกิจบริการ เครือข่าย (Gateway) โดยต้องกำกับดูแลในรูปแบบการขึ้นทะเบียน (register) ก่อนการให้บริการ (มาตรา 27)

1.4 เนื่องจากธุรกิจบริการรองรับการนำเข้าส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลเป็นธุรกิจที่มีความสำคัญ จึงกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจบริการเครือข่าย (Gateway) ต้องเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด (มาตรา 28) ซึ่งมีความน่าเชื่อถือ มากกว่าการเป็นบุคคลธรรมดาตลอดจนการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ให้บริการ เครือข่าย (Gateway) (มาตรา 29) ซึ่งกรรมการหรือผู้ซึ่งมีอำนาจจัดการของนิติบุคคลจะต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้

1.5 กำหนดเกี่ยวกับการยื่นแบบการขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) พร้อมเอกสารประกอบการขึ้นทะเบียน (มาตรา 30) ดังต่อไปนี้

1.5.1) นโยบายมาตรการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยทางระบบ สารสนเทศซึ่งอย่างน้อยต้องมีมาตรฐานตามที่สำนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบบริหารจัดการระบบ เชื่อมโยงข้อมูล National Single Window กำหนด

1.5.2) นโยบายและแผนการประกอบธุรกิจบริการเครือข่ายที่เชื่อมต่อกับ ระบบเชื่อมโยงข้อมูล

1.5.3 แผนปฏิบัติเตรียมการรองรับการประกอบธุรกิจบริการเครือข่ายที่เชื่อมต่อกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล

1.5.4 ระบบบริการและจัดการความเสี่ยง

1.5.5 ระบบควบคุมภายใน

1.5.6 ผลการศึกษาความเป็นไปได้และประเมินความเสี่ยงในการให้บริการ รวมทั้งแผนฉุกเฉินรองรับกรณีเกิดปัญหา

นอกจากนี้ คณะกรรมการกำกับดูแลการดำเนินงานระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window มีอำนาจประกาศให้ผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) ยื่นเอกสารที่มีรายการเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ข้างต้นได้ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลการให้บริการของผู้ให้บริการ โดยข้อกำหนดส่วนนี้ยึดแนวทางของพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2551 และร่าง พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการควบคุมดูแลธุรกิจการให้บริการออกใบรับรองเพื่อสนับสนุนลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. .... เกี่ยวกับภาพรวมของธุรกิจบริการ แต่ส่วนที่แตกต่างกันคือ เรื่องนโยบายและมาตรการการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศ ซึ่งเป็นเรื่องระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window โดยเฉพาะ

1.6 เมื่อผู้ประสงค์จะเป็นผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) ได้ยื่นเอกสารตามที่กำหนดครบถ้วนแล้วสำนักงานจะออกใบรับการขึ้นทะเบียนให้ (มาตรา 31) ซึ่งสำนักงานและคณะกรรมการกำกับดูแลการดำเนินงานระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window มีอำนาจดำเนินการเกี่ยวกับกระบวนการทางเอกสาร ดังนี้

1.6.1 หากตรวจสอบภายหลังพบว่าผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) รายใดยื่นเอกสารหรือหลักฐานไม่ถูกต้องครบถ้วน หรือยังไม่ได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการหรือสำนักงานกำหนด หรือขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม เช่นนี้ให้แจ้งให้ผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) นั้นทราบ เพื่อดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือดำเนินการให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาที่สำนักงานกำหนด

1.6.2 กรณีที่ผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือไม่ปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่กำหนด เช่นนี้สำนักงานจะรายงานต่อคณะกรรมการกำกับดูแลการดำเนินงานระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window เพื่อพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 33 วรรค 4 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2544 และคณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) นั้นดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมก็ได้

1.6.3 กรณีตรวจสอบภายหลังพบว่าผู้ให้บริการขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามที่ไม่อาจแก้ไขได้เช่นนี้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งห้ามผู้ให้บริการนั้นประกอบธุรกิจตามที่ได้ขึ้นทะเบียนและเพิกถอนการขึ้นทะเบียนของผู้ให้บริการนั้น

1.7 กำหนดให้สำนักงานมีอำนาจกำหนดข้อปฏิบัติสำหรับการให้บริการของผู้ให้บริการได้ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลการให้บริการของผู้ให้บริการ โดยข้อปฏิบัติดังกล่าวจะต้องไม่เป็นภาระหรืออุปสรรคเกินสมควรในการให้บริการของผู้ให้บริการ (มาตรา 32)

1.8 กรณีใบรับขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการสูญหายถูกทำลาย หรือชำรุดเสียหายในสาระสำคัญ เช่นนี้ผู้ให้บริการสามารถยื่นคำขอรับใบแทนต่อสำนักงานได้โดยดำเนินการตามหลักเกณฑ์วิธีการและแบบที่สำนักงานประกาศกำหนด (มาตรา 33)

1.9 กำหนดหลักเกณฑ์รองรับกรณีหากเกิดความผิดพลาดอันเกิดจากการให้บริการของผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) ซึ่งรวมถึงการส่งข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าและส่งออกผิดพลาด (input error) ความผิดพลาดที่เกิดจากระบบสารสนเทศของผู้ให้บริการเครือข่าย (Gateway) ที่เชื่อมโยงกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window ซึ่งหลักเกณฑ์ภายใต้ ร่าง พระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ กำหนดลักษณะความผิดเป็น 2 ส่วน กล่าวคือ 1. ความผิดอาจเกิดจากการกระทำของมนุษย์และ 2. ความผิดอันเกิดจากความผิดพลาดของระบบ และกำหนดให้เงื่อนไขความรับผิดชอบที่เกิดจากความผิดพลาดของข้อมูลเป็นไปตามข้อตกลงในการให้บริการ (Service Level Agreement : SLA) ซึ่งคณะกรรมการมีหน้าที่กำกับดูแลระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window อาจออกประกาศกำหนดเงื่อนไขความรับผิดชอบขั้นต่ำไว้ด้วยก็ได้ (มาตรา 34)

2. เรื่องการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

2.1 กำหนดให้คณะกรรมการที่มีหน้าที่รับผิดชอบระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window และสำนักงานมีอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการให้บริการได้ตามความจำเป็นและเหมาะสมกับประเภทธุรกิจบริการโดยอย่างน้อยต้องประกอบด้วยเรื่องดังต่อไปนี้

2.1.1 การปฏิบัติตามแผนนโยบายมาตรการและระเบียบต่างๆ ที่ผู้ให้บริการยื่นไว้ เพื่อขอขึ้นทะเบียนก่อนการให้บริการ

2.1.2 การกำหนดค่าธรรมเนียมในการให้บริการอย่างชัดเจน เพื่อให้ทราบจำนวนค่าใช้จ่ายที่ชัดเจน

2.1.3 การรับคำร้องเมื่อมีการร้องเรียน หรือมีข้อโต้แย้งจากผู้ให้บริการ และการดำเนินการ รวมทั้งกรอบเวลาเพื่อหาข้อยุติ โดยการกำหนดเป็นกระบวนการว่าจะดำเนินการ ระบุข้อพิพาทอย่างไร

2.1.4 การดำเนินการเพื่อรักษาสถานภาพทางการเงินของผู้ให้บริการ

2.1.5 เรื่องอื่นๆตามความเหมาะสมในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจ ให้บริการ

2.2 กำหนดหน้าที่ของผู้ให้บริการจะต้องปฏิบัติเพิ่มเติมนอกเหนือจาก หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้บริการที่คณะกรรมการกำหนด โดยเป็นมาตรการหนึ่งในการ ควบคุมดูแลผู้ให้บริการในระหว่างประกอบธุรกิจ (มาตรา 36) ดังต่อไปนี้

2.2.1 หน้าที่ผู้ให้บริการแจ้งสำนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบระบบเชื่อมโยง ข้อมูล National Single Window ให้ทราบโดยเร็วเมื่อเกิดปัญหาหรือความบกพร่องในการให้บริการ

2.2.2 หน้าที่ผู้ให้บริการแจ้งสำนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบระบบเชื่อมโยง ข้อมูล National Single Window ให้ทราบเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกรรมการหรือผู้ซึ่งมีอำนาจจัดการ นิติบุคคล

2.2.3 หน้าที่ผู้ให้บริการในการจัดทำข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับการให้บริการตามร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทาง อิเล็กทรอนิกส์ฯ ไว้ให้พร้อมเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าตรวจสอบรวมทั้งอำนวยความสะดวกในการ เข้าตรวจสอบการปฏิบัติตามร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรม ทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นี้ด้วย

2.3 สำนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window มีอำนาจสั่งให้ผู้ให้บริการแก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดเมื่อผู้ให้บริการ ไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในร่างพระราชกฤษฎีกาฯ ประกาศของคณะกรรมการที่กำกับดูแล รับผิดชอบระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window หรือเงื่อนไขที่กำหนด (มาตรา 37)

2.4 กำหนดหน้าที่ของผู้ให้บริการที่ประสงค์จะเลิกให้บริการต้องแจ้งให้ คณะกรรมการที่กำกับดูแลรับผิดชอบระบบเชื่อมโยงข้อมูล National Single Window ทราบล่วงหน้า ไม่น้อยกว่า 90 วันก่อนวันเลิกการให้บริการ (มาตรา 38) ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองดูแล ผู้ใช้บริการ สำนักงานจึงมีอำนาจสั่งให้ผู้ให้บริการที่ประสงค์จะเลิกให้บริการต้องดำเนินการอย่างใด อย่างหนึ่งเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ให้บริการก่อนเลิกการให้บริการก็ได้

2.5 กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเรียกให้ผู้ให้บริการมาให้ข้อมูลหรือส่งเอกสารเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล (มาตรา 39)

2.6 กำหนดให้สำนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบระบบเชื่อมโยงข้อมูลรายงานต่อคณะกรรมการเพื่อสั่งห้ามประกอบธุรกิจหรือมีคำสั่งลงโทษปรับทางปกครอง ในกรณีที่ผู้ให้บริการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของคณะกรรมการ หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกานี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของสำนักงานที่สั่งแก้ไขให้ถูกต้อง โดยกำหนดให้เป็นไปตามมาตรา 33 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

2.7 กำหนดให้ผู้ให้บริการปฏิบัติตามมาตรฐานด้านการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศตามวิธีการแบบปลอดภัยในระดับเคร่งครัด ภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยวิธีการแบบปลอดภัยในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2553 และกำหนดให้มีการตรวจสอบระบบสารสนเทศของผู้ให้บริการโดยสำนักงานอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

2.8 กำหนดรูปแบบและมาตรฐานของข้อมูลที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างกันได้ และกำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้ให้บริการเกี่ยวกับข้อมูลสำหรับการนำเข้า ส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเครือข่ายของตนกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล สิทธิในการเข้าถึงข้อมูล ตลอดจนหน้าที่ในการเก็บรักษาข้อมูล นอกจากนี้ยังกำหนดให้คณะกรรมการที่มีหน้าที่รับผิดชอบระบบเชื่อมโยงข้อมูลออกหลักเกณฑ์วิธีการนโยบายและแนวปฏิบัติหรือประกาศอื่นใด เพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้นในการดำเนินงานแก่ผู้ให้บริการได้

2.9 กำหนดให้ผู้ให้บริการที่ได้ให้บริการอยู่ก่อนวันที่ร่าง พระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นี้ใช้บังคับสามารถให้บริการต่อไปได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดและในกรณีที่ประสงค์จะให้บริการตามร่าง พระราชกฤษฎีกา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นี้ต่อไป มีหน้าที่ต้องขอขึ้นทะเบียนภายในระยะเวลาที่กำหนด

4.4 ประกาศกรมศุลกากรที่เกี่ยวข้องกับระบบ National Single Window

กรมศุลกากรได้ดำเนินการออกประกาศกรมศุลกากรที่เกี่ยวข้องกับระบบ National Single Window ดังนี้

4.4.1 ประกาศกรมศุลกากรที่ 108/2558 เรื่อง การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

กรมศุลกากรพัฒนาระบบงานสำหรับให้บริการนำเข้าและส่งออกระบบ National Single Window แบบ Single Window Entry โดยผู้ใช้บริการสามารถบันทึกข้อมูลใบขนสินค้าขาเข้า ใบขนสินค้าขาออก ใบกำกับการขนย้ายสินค้า การแจ้งส่งออกของไม้ครบตามจำนวน การยกเลิกใบขนสินค้า หรือการยกเลิกใบกำกับการขนย้ายสินค้าบนระบบ National Single Window และการขอใบอนุญาต ใบรับรองของส่วนราชการ เช่น กรมศิลปากร กรมทรัพยากรธรณี สำหรับผ่านพิธีการศุลกากรแบบอิเล็กทรอนิกส์บนระบบ National Single Window ณ จุดเดียว โดยได้ออกประกาศกรมศุลกากร ที่ 108/2558 เรื่อง การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว และประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2558 ซึ่งมีผลบังคับในวันที่ 7 สิงหาคม 2558

4.4.2 ประกาศกรมศุลกากร ที่ 230/2558 เรื่อง การผ่านพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับศุลกากร

กรมศุลกากรและหน่วยงานภาครัฐได้ร่วมดำเนินการโครงการ National Single Window โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการของประเทศ เพื่อให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อเพียงจุดเดียว ลดขั้นตอนการทำงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยการปรับปรุงและลดขั้นตอนการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ และภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องในลักษณะของการบริการทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล เพื่อให้เอกสารต่างๆ เช่น ใบอนุญาตการนำเข้า ใบอนุญาตการส่งออก และใบรับรองต่างๆ ที่ออกโดยหน่วยงานสามารถที่จะจัดส่งทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างอัตโนมัติไปให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจได้อย่างครบวงจร ทำให้ภาพรวมของการประกอบการค้ามีความสะดวก รวดเร็ว มีประสิทธิภาพสูงมากยิ่งขึ้น

4.5 ปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานต่างๆในการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window

เนื่องจากกฎหมายศุลกากรได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการนำของต้องกำกััดเข้ามาในหรือส่งออกป็นนอกราชอาณาจัรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ดังนี้

มาตรา 40 วรรคแรก “ก่อนที่จะนำของใดๆ ไปจากอารักขาของศุลกากร ผู้นำของเข้าต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้อง

ยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้องและเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินประกันไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นที่ไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด”

มาตรา 45 วรรคแรก “ก่อนที่จะส่งของใดๆ ออกนอกราชอาณาจักร ผู้ส่งของออกต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินประกันไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นที่ไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด”

โดยคำว่า “กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร” ในที่นี้หมายถึง บรรดากฎหมายใดๆ อันได้แก่ พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา รวมถึงกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศต่างๆ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายนั้น เพื่อควบคุม จำกัด กำหนดเงื่อนไข วิธีปฏิบัติ หรือกำหนดข้อห้ามใดๆ สำหรับการนำเข้าหรือส่งไปนอกราชอาณาจักร หรือส่งผ่านประเทศซึ่งของที่ควบคุมตามกฎหมายนั้นๆ ดังนั้น หากเป็นของต้องจำกัดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 หากจะนำเข้ามาใน หรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรหรือนำผ่านประเทศ ก็จะต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามเงื่อนไขหรือข้อบังคับตามกฎหมายนั้นๆ เสียก่อน เช่น ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการให้เป็นที่ไปตามกฎหมายฉบับนั้นๆ หรือต้องจดทะเบียนเป็นผู้นำเข้า – ส่งออกซึ่งสินค้าที่ต้องจำกัดหรือจำกัดนั้นๆ เป็นต้น ผู้นำเข้าของต้องจำกัดหรือต้องจำกัดเข้ามาในหรือส่งออกหรือนำผ่านประเทศโดยมิได้ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดให้ครบถ้วน ย่อมมีความผิดตามกฎหมายนั้นๆ และเป็นความผิดตามกฎหมายศุลกากรด้วย¹ ซึ่งในการจัดทำระบบ National Single Window เพื่อเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการนำเข้าส่งออกสินค้าที่ต้องได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองในลักษณะ Single Window Entry มีความเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน และมีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ตามแต่ละประเภทสินค้า โดยมีผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลายฝ่าย เช่น ผู้ประกอบการนำเข้าส่งออก ธนาคาร บริษัทประกันภัย ผู้ขนส่ง หน่วยงานของรัฐ เป็นต้น โดยเฉพาะหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจในการออกใบอนุญาตหรือใบรับรองในการนำเข้าส่งออก รวมจำนวน 36 หน่วยงาน และมีใบอนุญาตหรือใบรับรองที่ใช้ในการนำเข้าส่งออกสินค้าน้อยประมาณ 40 ฉบับ ซึ่งยังไม่รวมเอกสาร แบบฟอร์มหรือข้อมูลที่ต้องยื่นประกอบการออกใบอนุญาตหรือใบรับรองต่างๆ โดยกฎหมายของแต่ละหน่วยงานดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ส่วนใหญ่เป็นการบัญญัติขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตในรูปแบบของกระดาษ จึงมีความไม่สอดคล้อง

¹ วิชัย มากวัฒนสุข, ความรู้ทั่วไปว่าด้วยกฎหมายและพิธีการศุลกากรระบบ e-Customs, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพฯ : อินฟอร์มีเดียบุ๊กส์, 2553), น.388.

กับการขอรับใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตโดยการเชื่อมโยงข้อมูลโยงผ่านระบบ National Single Window ซึ่งเป็นกรกระทำในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

4.5.1 บทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐในการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับและออกใบอนุญาต

กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการขอรับใบอนุญาต และออกใบอนุญาตในการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับและออกใบอนุญาต ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ประกาศกรม ประกาศคณะกรรมการ หรือระเบียบคณะกรรมการล้วนมีเนื้อหาสาระสำคัญที่คล้ายคลึงกัน คือ กำหนดให้การยื่นขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตจะต้องทำเป็นหนังสือ กำหนดสถานที่ในการยื่นขอรับใบอนุญาต และกำหนดแบบของคำขอและใบอนุญาต เพื่อให้ทราบขั้นตอน รูปแบบ และกระบวนการในการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านสินค้า ผู้เขียนจึงขอทำการศึกษากรณีการนำเข้าอาหารสัตว์ โดยกรมปศุสัตว์เป็นหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตซึ่งการนำเข้าอาหารสัตว์นี้ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับและออกใบอนุญาต ได้แก่

1. พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558
2. กฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2553
3. ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2548

ตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558 บัญญัติว่า

“มาตรา 15 ผู้ใดประสงค์จะผลิตเพื่อขาย หรือนำเข้าเพื่อขายอาหารสัตว์ควบคุม เฉพาะตามมาตรา 6 (1) ให้ยื่นคำขออนุญาต และเมื่อผู้อนุญาตออกใบอนุญาตให้แล้วจึงจะผลิตเพื่อขาย หรือนำเข้าเพื่อขายอาหารสัตว์ควบคุมเฉพาะนั้นได้

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ...”

ซึ่งมาตรา 6 (1) ได้บัญญัติว่า

“มาตรา 6 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศกำหนด ดังต่อไปนี้

(1) ชื่อ ประเภท ชนิด ลักษณะ คุณภาพ หรือมาตรฐานของอาหาร สัตว์ควบคุมเฉพาะ ตลอดจนหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการผลิตเพื่อขาย นำเข้าเพื่อขาย หรือ ขายอาหารสัตว์ควบคุมเฉพาะนั้น ...”

ในการนำเข้าอาหารสัตว์ควบคุมเฉพาะตามมาตรา 6 (1) ผู้นำเข้าจะต้อง ดำเนินการยื่นคำขออนุญาตเพื่อนำเข้าอาหารสัตว์ควบคุมดังกล่าว เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะสามารถ นำเข้าได้ตามที่มาตรา 15 กำหนด โดยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุญาตและการออก ใบอนุญาตจะเป็นไปตามที่กฎกระทรวงกำหนดไว้ ซึ่งกฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาต การออก ใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2553 กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะขอรับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้ยื่นคำขออนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ ต่อผู้อนุญาต พร้อมด้วยหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบคำขอซึ่งคำขอจะต้องใช้แบบ บ.ส. 1 ตามที่ ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2548 กำหนด โดยการยื่นคำขอนี้ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักพัฒนาระบบและรับรอง มาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ และในกรณีจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดแห่ง ท้องที่ที่สถานที่ผลิตอาหารสัตว์หรือสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์นั้นตั้งอยู่ เมื่อได้รับคำขอพร้อมด้วย หลักฐานถูกต้องและครบถ้วนแล้ว ให้ผู้อนุญาตตรวจพิจารณาและออกใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ ตามแบบ บ.น.ส. 1 หรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลและแจ้งสิทธิอุทธรณ์ให้ผู้ขอ อนุญาตทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำขอ ทั้งนี้ การยื่นคำขอใบอนุญาต อาจแจ้งผ่าน ระบบสัญญาณคอมพิวเตอร์เข้ากับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมปศุสัตว์ หรือแจ้งทางไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับก็ได้

กรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า อาหารสัตว์ คือ พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558 กฎกระทรวงว่าด้วยการขอ อนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่ง อาหารสัตว์ พ.ศ. 2553 และประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาต และใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2548 มีเจตนารมณ์แห่งกฎหมายกำหนดให้การขอรับ ใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตดังกล่าว กระทำเป็นหนังสือซึ่งเป็นเอกสารที่อยู่ในรูปแบบของ กระดาษ มีการกำหนดแบบของคำขอและใบอนุญาต พร้อมทั้งสถานที่ให้ยื่นขอรับใบอนุญาต โดยแบ่งเป็น เขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัดอื่นๆ แต่การเชื่อมโยงข้อมูลในการขอรับและออกใบอนุญาตผ่าน ระบบ National Single Window นั้น เป็นการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในรูปแบบไร้เอกสารโดยการ กรอกข้อมูลเพื่อขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตผ่านระบบคอมพิวเตอร์เพื่อแปลงเป็นข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ และเมื่อเป็นการเชื่อมโยงข้อมูลในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ผู้ยื่นคำขอจะดำเนินการ

ส่งข้อมูลเข้าสู่ระบบ National Single Window ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตที่ใดและเมื่อใดก็ได้ กรณีจึงมีประเด็นทางกฎหมายที่จะต้องพิจารณาว่าในการขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window มีผลชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการในรูปแบบกระดาษตามที่กฎหมายของแต่ละหน่วยงาน ซึ่งกรณีนี้คือ กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้กำหนดไว้หรือไม่

ในประเด็นดังกล่าวมีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับการนำวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้บังคับในการดำเนินการธุรกรรมต่างๆ การรองรับสถานะทางกฎหมายของข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ให้เสมือนกับการทำเป็นหนังสือหรือหลักฐานเป็นหนังสือ การรับรองวิธีการส่งและรับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนการรับฟังพยานหลักฐานที่เป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นการส่งเสริมการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ให้น่าเชื่อถือและมีผลในทางกฎหมายเช่นเดียวกับการทำธุรกรรมโดยวิธีการทั่วไปที่เคยปฏิบัติอยู่เดิม ซึ่งมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องดังนี้

มาตรา 3 วรรคสาม “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ธุรกรรมในการดำเนินงานของรัฐตามที่กำหนดในหมวด 4”

มาตรา 7 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ปฏิเสธความมีผลผูกพันและการบังคับใช้ทางกฎหมายของข้อความใดเพียงเพราะเหตุที่ข้อความนั้นอยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์”

เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่รับรองสถานะและผลทางกฎหมายของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีผลผูกพันและบังคับใช้ทางกฎหมายได้เช่นเดียวกับข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในรูปของกระดาษ มิให้มีการเลือกปฏิบัติระหว่างข้อมูลที่จัดทำขึ้นในรูปของกระดาษกับข้อมูลที่จัดทำขึ้นในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้น การทำธุรกรรมใดๆ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบกระดาษที่เป็นเอกสาร หรืออยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็มีผลผูกพันทางกฎหมาย ห้ามปฏิเสธมิให้รับฟังแต่อย่างใด เป็นการห้ามปฏิเสธผลทางกฎหมายเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าเป็นการรับรองความสมบูรณ์ถูกต้องของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แต่อย่างใด

มาตรา 8 บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งมาตรา 9 ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้การใดต้องทำเป็นหนังสือ มีหลักฐานเป็นหนังสือ หรือมีเอกสารมาแสดง ถ้าได้มีการจัดทำข้อความขึ้นเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลงให้ถือว่าข้อความนั้นได้ทำเป็นหนังสือมีหลักฐานเป็นหนังสือ หรือมีเอกสารมาแสดงแล้ว”

บทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นการขยายหลักการตามมาตรา 7 เพื่อเน้นในรายละเอียดกรณีที่กฎหมายกำหนดให้การใดต้องทำเป็นหนังสือ มีหลักฐานเป็นหนังสือ หรือมีเอกสารมาแสดง

หากได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นจะต้องสามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง จึงจะถือว่าได้ทำเป็นหนังสือมีหลักฐานเป็นหนังสือ หรือมีเอกสารมาแสดงแล้ว เนื่องจากเมื่อต้องการให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีฐานะเท่ากับการทำเป็นหนังสือในรูปของกระดาษเช่นเดิมแล้ว ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวก็จำเป็นจะต้องมีสภาพหรือมีความใกล้เคียงหรือทัดเทียมกับกระดาษ คือ มีสภาพเช่นเดิม เข้าถึงได้ และเมื่อนำมาใช้ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น ซึ่งการเข้าถึงได้หมายถึงสามารถอ่าน ดู หรืออธิบายจากข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้ ส่วนการนำกลับมาใช้อาจจะเป็นในรูปของการประมวลผลโดยคอมพิวเตอร์หรือโดยการกระทำของคน

นอกจากนี้ ในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตอันเป็นการดำเนินการระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคธุรกิจเอกชนหรือภาคประชาชน ซึ่งมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ คือ มาตรา 35 ได้บัญญัติว่า “คำขอ การอนุญาต การจดทะเบียน คำสั่งทางปกครอง การชำระเงิน การประกาศ หรือการดำเนินการใดๆ ตามกฎหมายกับหน่วยงานของรัฐหรือโดยหน่วยงานของรัฐ ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับและให้ถือว่ามีผลโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายในเรื่องนั้นกำหนด ทั้งนี้ ในพระราชกฤษฎีกาอาจกำหนดให้บุคคลที่เกี่ยวข้องต้องกระทำหรืองดเว้นกระทำการใดๆ หรือให้หน่วยงานของรัฐออกระเบียบเพื่อกำหนดรายละเอียดในบางกรณีด้วยก็ได้”

ในการออกพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวอาจกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ต้องแจ้งให้ทราบ ต้องขึ้นทะเบียน หรือต้องได้รับใบอนุญาตแล้วแต่กรณี ก่อนประกอบกิจการก็ได้ ในกรณีนี้ให้นำบทบัญญัติในหมวด 3 และบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตราดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการให้บริการประชาชน เพื่อเพิ่มศักยภาพในการบริการประชาชนให้ทันสมัย รวดเร็ว และสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นทางเลือกใหม่อีกทางหนึ่งให้แก่ประชาชนในการได้รับบริการ ไม่ว่าจะเป็นคำขอ การอนุญาต การจดทะเบียน คำสั่งทางปกครอง การชำระเงิน หรือการดำเนินงานต่างๆ สามารถกระทำได้ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ เช่น กรมศุลกากรใช้ระบบพิธีการศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ (e-customs) ในการปฏิบัติพิธีการศุลกากรในการยื่นใบขนสินค้า และตรวจปล่อยสินค้า หรือการให้บริการค้นหาและจองซื้อนิติบุคคลออนไลน์ผ่านทางอินเทอร์เน็ตของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า หรือการยื่นแบบแสดงรายการและชำระภาษีออนไลน์ผ่านทางอินเทอร์เน็ตของกรมสรรพากร นอกจากนี้ บทบัญญัติ

ดังกล่าวได้ให้อำนาจแก่ภาครัฐในการออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวกับหน่วยงานของรัฐด้วย

ในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานรัฐ ไม่ว่าจะเป็นการขออนุญาต การอนุญาต การจดทะเบียน คำสั่งทางปกครอง การชำระเงิน การประกาศ หรือการดำเนินการใดๆ จะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 35 คือ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาจึงจะทำให้การขออนุญาต การอนุญาต การจดทะเบียน คำสั่งทางปกครอง การชำระเงิน การประกาศ หรือการดำเนินการใดๆ ดังกล่าว มีผลชอบด้วยกฎหมาย เช่นเดียวกับการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายของหน่วยงานรัฐต่างๆ กำหนดไว้ ซึ่งต่อมาได้มีการออกพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ภาครัฐ พ.ศ. 2549 เพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ภาครัฐ ดังนั้น หากการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานรัฐซึ่งมีอยู่ในหลายรูปแบบ ทั้งที่มีการดำเนินการมาก่อนและดำเนินการในภายหลังจากพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับใช้แล้ว แต่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่พระราชกฤษฎีกาดังกล่าวกำหนด จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ที่จะใช้อ้างอิงเป็น “เอกสาร” หรือ “หนังสือ” ได้ กรณีดังกล่าวจึงต้องมีการเก็บ ทำ หรือจัดเก็บเอกสารในรูปแบบของกระดาษไว้ด้วย

พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ภาครัฐ พ.ศ. 2549 มีบทบัญญัติที่สำคัญเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการดำเนินการโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานภาครัฐ ดังนี้

มาตรา 3 บัญญัติว่า “ในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ หน่วยงานของรัฐ ต้องจัดให้มีระบบเอกสารที่ทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในลักษณะ ดังต่อไปนี้

(1) เอกสารที่ทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นต้องอยู่ในรูปแบบที่เหมาะสม โดยสามารถแสดงหรืออ้างอิงเพื่อใช้ในภายหลังและยังคงความครบถ้วนของข้อมูลในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

(2) ต้องกำหนดระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดในการยื่นเอกสารที่ทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยปกติให้ยึดถือวันเวลาของการปฏิบัติงานหน่วยงานของรัฐนั้นเป็นหลัก และอาจกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ไว้ด้วยก็ได้ เว้นแต่จะมีกฎหมายในเรื่องนั้นกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(3) ต้องกำหนดวิธีการที่ทำให้สามารถระบุตัวเจ้าของลายมือชื่อ ประเภท ลักษณะหรือรูปแบบของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ และสามารถแสดงได้ว่าเจ้าของลายมือชื่อรับรองข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

(4) ต้องกำหนดวิธีการแจ้งการตอบรับด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือด้วยวิธีการอื่นใดเพื่อเป็นหลักฐานว่าได้มีการดำเนินการด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ไปยังอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว”

จะเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดหลักการทั่วไปในการใช้บังคับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐว่าจะต้องอยู่ในรูปแบบที่เหมาะสม สามารถแสดงหรือใช้อ้างอิงในภายหลังได้ ครบถ้วน มีการกำหนดระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดในการยื่นเอกสารอิเล็กทรอนิกส์โดยยึดถือวันเวลาของการปฏิบัติงานหน่วยงานของรัฐนั้นเป็นหลัก กำหนดวิธีการที่ทำให้สามารถระบุตัวเจ้าของลายมือชื่อ และสามารถแสดงได้ว่าเจ้าของลายมือชื่อรับรองข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ นอกจากนี้ ต้องกำหนดวิธีการแจ้งการตอบรับว่าได้มีการดำเนินการด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา 4 บัญญัติว่า “นอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา 3 ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐจัดทำกระบวนการพิจารณาทางปกครองโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ระบบเอกสารที่ทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้ด้วย เว้นแต่จะมีกฎหมายในเรื่องนั้นกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(1) มีวิธีการสื่อสารกับผู้ยื่นคำขอในกรณีที่เอกสารมีข้อบกพร่องหรือมีข้อความที่ผิดพลาดอันเห็นได้ชัดว่าเกิดจากความไม่รู้หรือความเลินเล่อของผู้ยื่นคำขอ หรือการขอข้อเท็จจริงเพิ่มเติมรวมทั้งมีวิธีการแจ้งสิทธิและหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองตามความจำเป็นแก่กรณีในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้ต้องแจ้งให้คู่กรณีทราบ

(2) ในกรณีมีความจำเป็นตามลักษณะเฉพาะของธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ภาครัฐใด หน่วยงานของรัฐนั้นอาจกำหนดเงื่อนไขว่าคู่กรณียินยอมตกลงและยอมรับการดำเนินการพิจารณาทางปกครองของหน่วยงานของรัฐโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์”

จะเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดหลักการทั่วไปเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาทางปกครองโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ว่าต้องมีวิธีการสื่อสารกับผู้ยื่นคำขอกรณีเอกสารมีข้อบกพร่อง การขอข้อเท็จจริงเพิ่มเติม หรือการแจ้งสิทธิและหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองกรณีที่มีกฎหมายนั้นๆ กำหนดให้แจ้ง นอกจากนี้ อาจกำหนดเงื่อนไขว่าคู่กรณียินยอมตกลงและยอมรับการดำเนินการพิจารณาทางปกครองของหน่วยงานของรัฐโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา 5 บัญญัติว่า “หน่วยงานของรัฐต้องจัดทำแนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านสารสนเทศ เพื่อให้การดำเนินการใด ๆ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานของรัฐหรือโดยหน่วยงานของรัฐมีความมั่นคงปลอดภัยและเชื่อถือได้

แนวนโยบายและแนวปฏิบัติอย่างน้อยต้องประกอบด้วยเนื้อหา ดังต่อไปนี้

(1) การเข้าถึงหรือควบคุมการใช้งานสารสนเทศ

(2) การจัดทำมีระบบสารสนเทศและระบบสำรองของสารสนเทศซึ่งอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานและจัดทำแผนเตรียมพร้อมกรณีฉุกเฉินในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้สามารถใช้งานสารสนเทศได้ตามปกติอย่างต่อเนื่อง

(3) การตรวจสอบและประเมินความเสี่ยงด้านสารสนเทศอย่างสม่ำเสมอ”

จะเห็นได้ว่าเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยในการบังคับใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว ปัจจุบันมีการออกประกาศคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง แนวนโยบายและแนวปฏิบัติการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านสารสนเทศของหน่วยงานภาครัฐ พ.ศ. 2553 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2556

มาตรา 6 “ในกรณีที่มีการรวบรวม จัดเก็บ ใช้ หรือเผยแพร่ข้อมูล หรือข้อเท็จจริงที่ทำให้สามารถระบุตัวบุคคล ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้หน่วยงานของรัฐจัดทำแนวนโยบายและแนวปฏิบัติการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้วย”

จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว ปัจจุบัน มีการออกประกาศคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง แนวนโยบายและแนวปฏิบัติการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2553

ในการพิจารณาประเด็นปัญหาทางกฎหมาย กรณีที่กฎหมายของแต่ละหน่วยงานกำหนดให้การขอรับใบอนุญาตและการอนุญาตให้นำสินค้าเข้ามาหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรจะต้องทำในรูปแบบเอกสารที่มีแบบกำหนดไว้แล้ว และจากบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ข้างต้น ในมาตรา 7 มาตรา 8 ประกอบกับมาตรา 35 ได้กำหนดให้คำขออนุญาตกับหน่วยงานของรัฐ และการอนุญาตโดยหน่วยงานของรัฐ ถ้าได้กระในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา ให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับ และถือว่ามีผลชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายของในเรื่องนั้นๆ กำหนด จากกรณีศึกษาการนำเข้าอาหารสัตว์ หากผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ขออนุญาตได้ยื่นขอรับใบอนุญาตโดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตผ่านระบบ National Single Window การยื่นคำขอดังกล่าวจะอยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และหากกรมปศุสัตว์ได้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขออนุญาตในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window เช่นเดียวกันแล้ว ก็ถือว่าการยื่นคำขออนุญาตและการออกใบอนุญาตซึ่งอยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นมีผลทางกฎหมายเช่นเดียวกับการยื่นคำขออนุญาตและการออกใบอนุญาตในรูปแบบของกระดาษตามที่ มาตรา 7 และมาตรา 8 ได้รับรองผลทางกฎหมายว่าให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีผลผูกพันทางกฎหมาย และใช้บังคับได้เช่นเดียวกับเอกสารในรูปแบบของกระดาษ แต่อย่างไรก็ดี กฎหมายเกี่ยวกับการกำหนด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตนั้นมีความแตกต่างจากกฎหมายทั่วไปที่เพียงแต่กำหนดให้การดำเนินการต่างๆ กระทำในรูปของหนังสือ หรือมีหลักฐานเป็นหนังสือเท่านั้น โดยกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดเพิ่มเติมให้การยื่นขอใบอนุญาตและการอนุญาตจะต้องกระทำตามแบบที่หน่วยงานของรัฐกำหนด สำหรับกรณีศึกษาการนำเข้าอาหารสัตว์นี้ คำขออนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์กำหนดให้ใช้แบบ น.ส. 1 และใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้ใช้แบบ บ.น.ส. 1 ดังนี้

แบบ น.ส. ๑

เลขที่รับ.....
วันที่.....
ลงชื่อ..... ผู้รับคำขอ

คำขออนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์

เขียนที่.....

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. ....

๑.ข้าพเจ้า.....

๑.๑ เป็นบุคคลธรรมดา อายุ..... ปี สัญชาติ..... บัณฑิตประจำตัวประชาชน หรือ บัณฑิตอื่น (ระบุ)..... เลขที่..... ออกให้ ณ อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... อยู่บ้านเลขที่..... ตรอก/ซอย..... ถนน..... หมู่ที่..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... เลขหมายโทรศัพท์.....

๑.๒ เป็นนิติบุคคลประเภท..... จดทะเบียนเมื่อ..... เลขทะเบียน..... มีสำนักงานตั้งอยู่เลขที่..... ตรอก/ซอย..... ถนน..... หมู่ที่..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... เลขหมายโทรศัพท์..... โดย..... ผู้มีอำนาจลงชื่อแทนนิติบุคคลผู้ขออนุญาต อายุ..... ปี สัญชาติ..... บัณฑิตประจำตัวประชาชนหรือบัณฑิตอื่น (ระบุ)..... เลขที่..... ออกให้ ณ อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... อยู่บ้านเลขที่..... ตรอก/ซอย..... ถนน..... หมู่ที่..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... เลขหมายโทรศัพท์.....

โดยมีผู้ดำเนินกิจการ ชื่อ..... อายุ..... ปี สัญชาติ..... บัณฑิตประจำตัวประชาชนหรือบัณฑิตอื่น (ระบุ)..... เลขที่..... ออกให้ ณ อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... อยู่บ้านเลขที่..... ตรอก/ซอย..... ถนน..... หมู่ที่..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... เลขหมายโทรศัพท์.....

4.1 คำขออนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ แบบ น.ส. 1

๒

๒. มีความประสงค์จะขอรับใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ ดังต่อไปนี้

๒.๑ ประเภท.....ชนิด.....

ผลิตโดย.....

ตั้งอยู่ที่.....

ประเทศ.....

๒.๒ ประเภท.....ชนิด.....

ผลิตโดย.....

ตั้งอยู่ที่.....

ประเทศ.....

๒.๓ ประเภท.....ชนิด.....

ผลิตโดย.....

ตั้งอยู่ที่.....

ประเทศ.....

๒.๔ ประเภท.....ชนิด.....

ผลิตโดย.....

ตั้งอยู่ที่.....

ประเทศ.....

๒.๕ ประเภท.....ชนิด.....

ผลิตโดย.....

ตั้งอยู่ที่.....

ประเทศ.....

โดยมีสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ ชื่อ.....

อยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์.....เลขหมายโทรศัพท์.....

และมีสถานที่เก็บอาหารสัตว์ ชื่อ.....อยู่เลขที่.....

ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

เลขหมายโทรศัพท์.....

๓

๓. พร้อมกับคำขอนี้ ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารหลักฐานต่าง ๆ มาด้วยแล้ว คือ

- (๓.๑) เอกสารแสดงการเป็นเจ้าของกิจการ
- (๓.๒) สำเนาหรือรูปถ่ายบัตรประจำตัวประชาชน หรือ บัตรอื่นซึ่งใช้แทนบัตรประจำตัวประชาชนได้
- (๓.๓) สำเนาหรือรูปถ่ายทะเบียนบ้าน
- (๓.๔) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียน วัตถุประสงค์และผู้มีอำนาจลงชื่อแทนนิติบุคคล
ผู้ขออนุญาตไม่เกินหกเดือน (กรณีนิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต)
- (๓.๕) หนังสือแสดงว่าเป็นผู้ดำเนินการของนิติบุคคล (กรณีนิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต)
- (๓.๖) สำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการค้าตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข (กรณีที่เป็นกิจการ
ค้าซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการค้าตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข) เว้นแต่เป็นการนำเข้าอาหารสัตว์
ประเภทวัตถุดิบผสมแล้ว อาหารเสริมสำหรับสัตว์ ผลิตภัณฑ์นมที่ใช้สำหรับสัตว์ และอาหารสัตว์ผสมยา
- (๓.๗) สำเนาใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือสำเนาคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ. ๐๑)
หรือใบทะเบียนพาณิชย์ (กรณีผู้ขออนุญาตเป็นผู้รับ ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหรือ ใบทะเบียนพาณิชย์)
- (๓.๘) สำเนาหรือรูปถ่ายใบอนุญาตประกอบธุรกิจสำหรับคนต่างด้าว (กรณีผู้ขออนุญาตเป็น
คนต่างด้าว)
- (๓.๙) ตัวอย่างอาหารสัตว์จำนวนอย่างน้อย ๕๐๐ กรัม
- (๓.๑๐) เอกสารหลักฐานอื่น ๆ ใต้แก่.....

(ลายมือชื่อ).....ผู้ขออนุญาต

หมายเหตุ ไล่เครื่องหมาย ในช่อง หน้าข้อความที่ต้องการ

๔

ความเห็นฉบับนี้

.....

.....

(ลายมือชื่อ).....

ตำแหน่ง.....

คำสั่ง

.....

.....

(ลายมือชื่อ).....

ตำแหน่ง.....

หมายเหตุคุณเจ้านาย

ผู้ยื่นคำขอได้ชำระเงินค่าธรรมเนียมแล้วตามใบเสร็จรับเงิน เลขที่.....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....และตามคำร้องขอชำระเงินค่าธรรมเนียม

ใบอนุญาตเลขที่.....ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ออกใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ให้แล้ว เลขที่.....ฉบับที่.....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(ลายมือชื่อ).....

ตำแหน่ง.....

เลขที่.....

ฉบับที่.....

แบบ บ.น.ส.๑

กรมปศุสัตว์

ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์

(ประเภท.....)

ใบอนุญาตฉบับนี้ให้ไว้แก่

โดยมี.....เป็นผู้ดำเนินการ เพื่อแสดงว่าเป็นผู้รับ
 อนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. ๒๕๒๕
 ณ สถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ ชื่อ.....อยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย.....
 ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....
 จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....เลขหมายโทรศัพท์.....
 และมีสถานที่เก็บอาหารสัตว์ ชื่อ.....อยู่เลขที่.....
 ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....
 อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
 เลขหมายโทรศัพท์.....
 ใบอนุญาตฉบับนี้ให้ใช้ได้จนถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....
 และให้ใช้ได้เฉพาะสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตฉบับนี้เท่านั้น
 ออกให้ ณ วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ....
 (ลายมือชื่อ).....
 ตำแหน่ง.....
 ผู้อนุญาต

สำเนา

๑. ผู้รับอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์
 หากไม่ปฏิบัติตามนี้จะระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์
 พ.ศ. ๒๕๒๕

๒. การยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตให้อื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ

4.2 ใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ แบบ บ.น.ส. 1

เมื่อพิจารณาถึงการยื่นขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window ซึ่งกระทำในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ จึงต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นการรับหรือส่งข้อความโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้มาตรฐานทางเทคนิคที่กำหนดไว้ จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนแบบฟอร์มในการกรอกข้อมูลการยื่นขอใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้มีความเหมาะสมในฐานะเป็นข้อมูลในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ไม่อาจคงรูปแบบการกรอกข้อมูลตามแบบ น.ส. 1 และแบบ บ.น.ส. 1 ซึ่งเป็นแบบที่กำหนดเพื่อใช้ในรูปแบบของกระดาษให้ปรากฏบนระบบ National Single Window ได้ ตามบทบัญญัติมาตรา 7 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ได้กำหนดให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ มีผลทางกฎหมายเช่นเดียวกับกระดาษ แต่ไม่ได้หมายความว่า เป็นการรับรองความสมบูรณ์ของข้อมูลที่อยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นแต่อย่างใด และมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันก็กำหนดเพียงแค่ว่าให้ถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นได้ทำเป็นหนังสือ มีหลักฐานเป็นหนังสือ หรือมีเอกสารมาแสดงแล้ว หากข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวสามารถเข้าถึงและนำกลับมาใช้ได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง แต่ไม่ได้ขยายขอบเขตให้ครอบคลุมไปถึงการทำตามแบบในรูปแบบของกระดาษแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อกฎหมายได้กำหนดให้การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตจะต้องทำตามแบบที่กำหนด การดำเนินการดังกล่าวแม้จะกระทำในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามเดิมไว้ด้วย กรณีนี้เมื่อการดำเนินการขอรับและออกใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window ไม่ได้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด จึงแสดงถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ และการดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window

ประเด็นจะต้องพิจารณาต่อมาก็คือ วิธีการในการยื่นขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาต จากกรณีศึกษาคือ การนำเข้าอาหารสัตว์ ตามข้อ 8 แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2553 กำหนดให้การยื่นขอรับใบอนุญาต ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ ในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดแห่งท้องที่ที่สถานที่ผลิตอาหารสัตว์หรือสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์นั้นตั้งอยู่ และสำหรับอาหารสัตว์น้ำที่รัฐมนตรีประกาศเป็นอาหารสัตว์ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ หรือสถาบันวิจัยอาหารสัตว์น้ำจืด สำนักวิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด กรมประมง ในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดหรือสำนักงานประมงจังหวัดแห่งท้องที่ที่สถานที่ผลิตอาหารสัตว์หรือสถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์นั้นตั้งอยู่นอกจากนี้ การยื่นคำขอดังกล่าว อาจแจ้งผ่านระบบสัญญาณคอมพิวเตอร์เข้ากับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมปศุสัตว์ หรือแจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับก็ได้

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กรมปศุสัตว์ได้กำหนดรูปแบบและสถานที่ในการยื่นขอรับใบอนุญาตให้สามารถกระทำได้ 3 วิธีด้วยกัน คือ

1. ติดต่อด้วยตนเอง กรณีในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ หรือกรณีในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดแห่งท้องที่ที่สถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์นั้นตั้งอยู่ หากเป็นการนำเข้าอาหารสัตว์น้ำที่รัฐมนตรีประกาศเป็นอาหารสัตว์ ในกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ หรือสถาบันวิจัยอาหารสัตว์น้ำจืด สำนักวิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด กรมประมง หรือกรณีในจังหวัดอื่น ให้ยื่น ณ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดหรือสำนักงานประมงจังหวัดแห่งท้องที่ที่สถานที่นำเข้าซึ่งอาหารสัตว์นั้นตั้งอยู่

2. ดำเนินการแจ้งผ่านระบบสัญญาณคอมพิวเตอร์เข้ากับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมปศุสัตว์

3. แจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ

จะเห็นได้ว่า การยื่นคำขอใบอนุญาตด้วยวิธีการติดต่อด้วยตนเอง จะต้องยื่นคำขอโดยใช้แบบตามที่ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์พ.ศ. 2548 กำหนดไว้ ซึ่งเป็นวิธีการทั่วไปในการยื่นคำขอใบอนุญาตตามที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานต่างๆ กำหนดไว้ในรูปแบบของกระดาษ เมื่อผู้มีอำนาจในการพิจารณาออกใบอนุญาตได้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ยื่นคำขอแล้ว จึงจะสามารถนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ควบคุมนั้นได้

สำหรับการยื่นคำขอใบอนุญาตโดยการแจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ จะต้องยื่นคำขอในรูปแบบของเอกสารที่เป็นกระดาษโดยใช้แบบตามที่ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2548 กำหนดไว้เช่นเดียวกัน เพียงแต่วิธีการดังกล่าวเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ยื่นขอรับใบอนุญาตที่ไม่จำเป็นต้องมาติดต่อกับหน่วยงานราชการด้วยตนเอง เพียงแต่แจ้งการขอรับใบอนุญาตผ่านทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับก็มีผลเป็นการยื่นขอรับใบอนุญาตเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ เนื่องจากในปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศมีความเจริญก้าวหน้าอย่างมาก และได้เข้ามามีส่วนในการอำนวยความสะดวกแก่หน่วยงานของรัฐให้สามารถดำเนินการต่างๆ ผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ กรมปศุสัตว์จึงกำหนดให้มีการยื่นขอรับใบอนุญาตโดยการแจ้งผ่านระบบสัญญาณคอมพิวเตอร์ผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมปศุสัตว์ได้อีกวิธีหนึ่งด้วย จึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่าการยื่นคำขอรับใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window เป็นการยื่นคำขอที่สอดคล้องกับวิธีการที่กฎหมายได้กำหนดไว้หรือไม่

ในการรับส่งข้อมูลของหน่วยงานของรัฐผ่านระบบ National Single Window นั้น เป็นการอำนวยความสะดวกในการรับส่งข้อมูลที่มีมาตรฐานเดียวกันในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยเป็นการส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียว (Single Entry) เข้าสู่ระบบ ซึ่งในกรณีการยื่นคำขอรับใบอนุญาต ผู้ยื่นคำขออนุญาตจะส่งข้อมูลการขอรับใบอนุญาตเข้าสู่ระบบ National Single Window ซึ่งระบบจะทำการประมวลผลข้อมูลแล้วส่งข้อมูลไปยังหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาอนุญาต เมื่อหน่วยงานดังกล่าวพิจารณาออกใบอนุญาตให้แล้วก็จะส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ยื่นคำขอทราบต่อไป ดังนั้น เมื่อเป็นการดำเนินการผ่านระบบ National Single Window ในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ผู้ยื่นคำขอจึงสามารถดำเนินการส่งผ่านข้อมูลการยื่นขอใบอนุญาต ณ สถานที่ใดๆ และเวลาใดๆ ก็ย่อมได้เพียงแค่มีระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่สามารถรองรับและเชื่อมโยงกับระบบ National Single Window ได้เท่านั้น จึงเห็นได้ว่ามีความแตกต่างจากวิธีการที่บัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐได้กำหนดไว้

จากกรณีศึกษาการนำเข้าอาหารสัตว์ ผู้ยื่นขอรับใบอนุญาตสามารถดำเนินการติดต่อกับกรมปศุสัตว์เพื่อขอรับใบอนุญาตได้ด้วยตนเอง ณ สถานที่ตามที่กำหนด หรือทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ หรือแจ้งทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมปศุสัตว์ก็ได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าในกรณีการติดต่อดังกล่าวกฎหมายได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขไว้อย่างชัดเจน ซึ่งการยื่นคำขอรับใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window นั้นเป็นการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานของรัฐ จึงต้องพิจารณาตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ซึ่งกำหนดว่า “... ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับและให้ถือว่ามีผลโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายในเรื่องนั้นกำหนด...” ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการรองรับให้คำขอที่กระทำกับหน่วยงานของรัฐ หรือการอนุญาตใดๆ โดยหน่วยงานของรัฐ ถ้าได้กระทำในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาก็ให้ถือว่ามีผลชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการในรูปแบบของกระดาษ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้จึงเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นในปี พ.ศ. 2544 และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2545 ซึ่งเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะมีการใช้งานระบบ National Single Window เจตนารมณ์ของกฎหมายในขณะนั้นจึงบัญญัติขึ้นมาเพื่อรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานภาครัฐหน่วยงานนั้นๆ โดยตรง มิใช่การดำเนินการผ่านระบบการเชื่อมโยงแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวในลักษณะของ National Single Window เช่นในปัจจุบัน ดังนั้น กรณีที่จะถือว่าเป็นการยื่นคำขอตาม มาตรา 35 และสามารถนำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมาใช้ได้จะต้องเป็นกรณีการยื่นคำขอรับใบอนุญาตผ่านทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมปศุสัตว์โดยตรงตามข้อ 8 วรรคสามแห่ง

กฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทน ใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2553

นอกจากนี้ มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้การยื่นขอรับใบอนุญาตสามารถกระทำผ่านทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ เช่น ข้อ 8 วรรคสามแห่งกฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทน ใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2553 ได้กำหนดให้มีการยื่นขอรับใบอนุญาตการนำเข้าอาหารสัตว์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับได้นั้น หากมีการยื่นขอรับใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window แล้ว จะถือว่ามีผลเป็นการยื่นทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับด้วยหรือไม่ ตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ได้กำหนดว่าถ้าการยื่นคำขอได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาแล้วให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับซึ่งในการนำพระราชบัญญัติมาใช้บังคับนี้ จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติดังกล่าวมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่รองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในเรื่องการรับรองสถานะทางกฎหมายของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การทำเป็นหนังสือ การรับฟังเป็นพยานหลักฐาน สัญญาและเจตนาในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ บทสันนิษฐานเจ้าของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ผลของการส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ ธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ และบทกำหนดโทษ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือหลักการใดกล่าวถึงการยื่นคำขอในรูปแบบของกระดาษโดยการส่งด้วยวิธีการพิเศษ เช่น ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับว่าหากได้กระทำในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ให้ถือว่ามีผลเช่นเดียวกับการส่งด้วยวิธีการพิเศษ ดังนั้น การยื่นขอรับใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window จึงมีความไม่สอดคล้องกับวิธีการที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐได้กำหนดไว้

4.5.2 การบังคับใช้กฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window

ในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตเพื่อการนำเข้า การส่งออก และนำผ่านจากหน่วยงานของรัฐต่างๆ แต่ละหน่วยงานต่างมีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตไว้ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวส่วนใหญ่ได้กำหนดวิธีการในรูปแบบของเอกสารที่เป็นกระดาษดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ต่อมามีการอำนวยความสะดวกการค้าให้การขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตของระหว่างหน่วยงานของรัฐกับหน่วยงานของรัฐด้วยกัน และระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคธุรกิจและภาคประชาชนดังกล่าวสามารถกระทำผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว หรือระบบ National Single Window ได้

กรณีดังกล่าวเพื่อให้การเชื่อมโยงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพจึงมีการออกกฎหมายเพื่อรองรับการดำเนินการดังกล่าว 2 ฉบับ คือ 1. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ พ.ศ. 2557 ซึ่งกำหนดให้การเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นไปในรูปแบบเดียวกันโดยให้หน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตให้กับผู้นำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ พัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้สามารถรับส่งข้อมูลผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว (National Single Window) ได้ และพัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวให้ทันสมัยและเป็นไปตามมาตรฐานสากลอย่างต่อเนื่อง และ 2. ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล ณ จุดเดียว พ.ศ. .... ซึ่งเป็นร่าง พระราชกฤษฎีกาที่อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (สพธอ.) กำหนดหลักเกณฑ์การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ การใช้งานระบบการเชื่อมโยงข้อมูล และธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับและออกใบอนุญาตไว้ว่าจะต้องกระทำในรูปของเอกสารที่เป็นกระดาษตามแบบที่กำหนด และดำเนินการยื่นด้วยตนเอง หรือส่งด้วยวิธีการพิเศษ คือ ไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ณ สถานที่ที่กำหนด ต่อมาเมื่อมีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศให้การยื่นขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตสามารถกระทำผ่านระบบ National Single Window ได้ แต่อย่างไรก็ดี ในการดำเนินการดังกล่าว เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐประกอบกับบทบัญญัติเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ซึ่งตราขึ้นก่อนที่จะมีการใช้ระบบ National Single Window แล้วเห็นได้ว่าการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ยังมีความไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่าในการบังคับใช้กฎหมายทั้งสองฉบับที่ออกมาโดยมีจุดประสงค์เฉพาะเพื่อเป็นการรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window จะมีผลเป็นการรองรับให้การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตผ่านระบบ National Single Window เป็นการดำเนินการตามที่กฎหมายของหน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยงานได้บัญญัติไว้แล้วหรือไม่ อย่างไร

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ฯ เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อกำหนดอำนาจ หน้าที่ และความสัมพันธ์ระหว่างกรมศุลกากรกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาระบบเชื่อมโยงข้อมูลให้มีความพร้อมใช้งานภายในระยะเวลาที่กำหนดและเป็นระบบเดียวกัน การให้หน่วยงานของรัฐจัดให้มีระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ รวมไปถึงรูปแบบ

วิธีการ และมาตรการของข้อมูลที่น่ามาแลกเปลี่ยน การพิจารณาและแจ้งผลการออกใบอนุญาตผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล และการให้อำนาจหน่วยงานของรัฐออกระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนด เพื่อปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว สำหรับร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ นั้น เป็นกฎหมายที่มีจุดประสงค์ในการตราขึ้นมาเพื่อบังคับใช้ได้ทั้งหน่วยงานภาครัฐ และภาคธุรกิจเอกชน โดยมีการกำหนดการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐในกรณีการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศ ความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบ การใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูล การประกอบธุรกิจบริการการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบ การเชื่อมโยงข้อมูล และการควบคุมการประกอบธุรกิจดังกล่าว ซึ่งจะเห็นได้ว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายจากทั้งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกาหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ไม่มีการบัญญัติถึงประเด็นปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายของหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาต และหน่วยงานของรัฐอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ประกาศกรม ประกาศคณะกรรมการ หรือระเบียบคณะกรรมการที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและการอนุญาตไว้ และยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันว่าหากมีการบังคับใช้กฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวแล้ว จะมีผลต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐประการใด หรือหากมีการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตในการเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window จะถือว่า ได้กระทำตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กฎหมายนั้นๆ ได้กำหนดไว้แล้วหรือไม่ อย่างไร

นอกจากนี้ มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับสถานะทางกฎหมายในการบังคับใช้กฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าว กล่าวคือ ในเรื่องลำดับศักดิ์ของกฎหมายซึ่งเป็นการลำดับชั้นของกฎหมายที่มีฐานะหรือศักดิ์ตามกฎหมายไม่เท่ากัน โดยพิจารณาได้จากองค์กรผู้มีอำนาจในการออกกฎหมาย กฎหมายที่ตราโดยรัฐสภาซึ่งเป็นองค์กรนิติบัญญัติที่สูงสุดของประเทศ ได้แก่ รัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด รวมทั้งประกาศ คณะปฏิวัติและคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินที่มีฐานะเทียบเท่าพระราชบัญญัติหรือพระราชกำหนดย่อมมีฐานะสูงกว่าพระราชกฤษฎีกา ประกาศพระบรมราชโองการ กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ซึ่งออกโดยฝ่ายบริหารและอาศัยอำนาจจากบทกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ ในกรณีจะขอศึกษาเฉพาะลำดับชั้นกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง

พระราชบัญญัติ คือ กฎเกณฑ์ทางกฎหมาย ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญตราขึ้นใช้บังคับโดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา พระราชบัญญัติเป็นกฎหมายที่มี

ความสำคัญมากกว่าบทกฎหมายใดๆ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ทั้งที่เป็นชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน พระราชบัญญัติหรือกฎหมายที่มีค่าบังคับเท่าพระราชบัญญัติ คือ พระราชกำหนด ประมวลกฎหมาย กฎเกณฑ์ยารบาล และกฎอัยการศึก กฎหมายเหล่านี้ถือว่าอยู่ในลำดับศักดิ์ของกฎหมายในระดับเดียวกัน ซึ่งเป็นกฎหมายมีศักดิ์ต่ำกว่ารัฐธรรมนูญ แต่สูงกว่ากฎหมายลำดับรอง

ต่อมาเป็นกฎหมายลำดับรองซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจกฎหมายแม่บท (Parent Legislation) เพื่อกำหนดรายละเอียดในการบังคับใช้ให้เป็นไปตามหลักการและเจตนารมณ์ของกฎหมายแม่บทนั้น เนื่องจากกฎหมายแม่บททำได้แต่เพียงวางหลักกฎหมาย (principle of law) หรือกรอบดำเนินการกว้างๆ เท่านั้น ไม่สามารถตราล่วงหน้าให้สมบูรณ์เหมาะสมกับสถานการณ์ของสังคมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาได้ ดังนั้นรายละเอียดหรือขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายแม่บทจึงเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารที่จะต้องตรากฎหมายลำดับรองให้รับกับกฎหมายแม่บท และมีเนื้อหาสาระไม่เกินไปกว่าที่กฎหมายแม่บทให้อำนาจไว้ โดยกฎหมายลำดับรองนี้จะมีค่าบังคับต่ำกว่าพระราชบัญญัติและพระราชกำหนดอันได้แก่

- พระราชกฤษฎีกา คือ บรรดาฎีกาเกณฑ์ทางกฎหมายซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ หรือทรงอาศัยอำนาจตามกฎหมายระดับบัญญัติฉบับใดฉบับหนึ่งตราขึ้นใช้บังคับตามคำแนะนำและยินยอมของคณะรัฐมนตรี

- กฎกระทรวง คือ บรรดาฎีกาเกณฑ์ทางกฎหมายที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง อาศัยอำนาจจากพระราชบัญญัติฉบับใดฉบับหนึ่งตราออกมาใช้บังคับ โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

- ประกาศกระทรวง คือ บรรดาฎีกาเกณฑ์ทางกฎหมายที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติฉบับใดฉบับหนึ่งตราออกมาใช้บังคับโดยไม่จำเป็นต้องขอความเห็นชอบในหลักการจากคณะรัฐมนตรีก่อน

จากกรณีศึกษาการนำเข้าอาหารสัตว์นั้น มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต 3 ฉบับ ดังนี้

1. พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558 เป็นกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติที่พระมหากษัตริย์ทรงให้ตราขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2525 ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติบางประการไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งมีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและวิทยาการเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอาหารสัตว์และการเลี้ยงสัตว์ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและการขยายตัวในด้านการค้าและอุตสาหกรรม

เกี่ยวกับอาหารสัตว์ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ และคุ้มครองความปลอดภัยของผู้บริโภค สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ โดยเฉพาะการเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกใบรับรองระบบการประกันคุณภาพอาหารสัตว์ และใบรับรองอื่นที่เกี่ยวข้องกับอาหารสัตว์ การเลิกกิจการและการโอนกิจการ รวมทั้งปรับปรุงการขออนุญาตและการออกใบอนุญาต การขึ้นทะเบียนและการโฆษณาอาหารสัตว์ บทกำหนดโทษ และอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

2. กฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาต การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออก ใบแทนใบอนุญาตผลิตหรือนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2553 เป็นกฎหมายลำดับรองที่ตราขึ้นโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี อาศัยอำนาจกฎหมายแม่บทในระดับพระราชบัญญัติ คือ อาศัยความในมาตรา 5 มาตรา 14 วรรคสอง มาตรา 21 วรรคสอง และมาตรา 27 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2525 โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากกรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีการปรับปรุงโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการตามกรอบการปฏิรูประบบราชการ ประกอบกับหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และเวลาการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตผลิตและนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์มีแนวทางในการปฏิบัติที่สอดคล้องกัน สมควรปรับปรุงโดยรวมเป็นฉบับเดียวกัน เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและอ้างอิงของพนักงานเจ้าหน้าที่และประชาชนทั่วไป จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

3. ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2548 เป็นกฎหมายลำดับรองที่ตราขึ้นโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 ข้อ 4 ข้อ 6 และข้อ 7 แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยการขออนุญาตและการออกใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์ พ.ศ. 2545 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2525 เพื่อกำหนดแบบคำขออนุญาตและใบอนุญาตนำเข้าซึ่งอาหารสัตว์

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558 เป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่มีลำดับศักดิ์ทางกฎหมายอยู่รองจากรัฐธรรมนูญได้กำหนดหลักการการนำเข้าอาหารสัตว์ โดยให้การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตดังกล่าวเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และมีการกำหนดแบบคำขอและใบอนุญาตตามประกาศกระทรวง ดังนั้น หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการนำเข้าอาหารสัตว์ที่กำหนดในกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงดังกล่าวจึงเป็นไปเพื่อกำหนดรายละเอียดต่างๆ เพิ่มเติมตามที่พระราชบัญญัติได้ให้อำนาจไว้ จึงถือว่ามีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติรองรับความชอบด้วยกฎหมายของหลักการการขอ

อนุญาตและการออกใบอนุญาต ซึ่งกฎหมายเพื่อออกมาเพื่อรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในระบบ National Single Window คือ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ฯ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 11 (8) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 32 มาตรา 34 วรรคสอง และมาตรา 35 วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ซึ่งจากนิยามของคำว่า “กฎ” ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542² จะเห็นได้ว่าการเรียงลำดับของกฎตามระดับความสำคัญหรือตามลำดับชั้นของกฎหมายแบบที่ให้อำนาจในการออกกฎ โดยเริ่มต้นด้วยการระบุประเภทของกฎตั้งแต่พระราชกฤษฎีกา ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราได้โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญหรือตามพระราชบัญญัติกฎกระทรวง ซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติหรือกฎหมายที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีศักดิ์เท่าพระราชบัญญัติ ซึ่งมีระเบียบปฏิบัติของทางราชการกำหนดเพิ่มเติมว่าจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเสียก่อนรัฐมนตรีจึงจะออกกฎกระทรวงได้ ประกาศกระทรวงซึ่งรัฐมนตรีเป็นผู้ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติหรือกฎหมายที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีศักดิ์เท่าพระราชบัญญัติ ข้อบัญญัติท้องถิ่น ซึ่งสภาท้องถิ่นเป็นผู้ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติสวนระเบียบ ข้อบังคับ หรือบทบัญญัติอื่นในคำนิยามดังกล่าวก็ย่อมจะต้องมีลักษณะเช่นเดียวกันกับกฎสี่ประเภทแรก กล่าวคือมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายในระดับรัฐธรรมนูญหรือพระราชบัญญัติให้อำนาจรัฐหรืออำนาจมหาชนแกหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในอันที่จะออกกฎเกณฑ์ทางกฎหมายเพื่ออนุวัติการหรือบังคับใช้กฎหมายที่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น³ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าทั้งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ล้วนจัดเป็นกฎหมายลำดับรอง มีลำดับศักดิ์ทางกฎหมายต่ำกว่าพระราชบัญญัติ ฉะนั้น จากกรณีศึกษาการนำเข้าอาหารสัตว์ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ จึงมีลำดับศักดิ์ทางกฎหมายต่ำกว่าพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพ

² มาตรา 3 บัญญัติว่า “กฎ” หมายความว่า พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบ ข้อบังคับ หรือบทบัญญัติอื่นที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ

³ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ 619/2550

อาหารสัตว์ พ.ศ. 2558 ดังนั้น จะนำบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ มายกเลิกบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558 หรือกำหนดให้การดำเนินการใดๆ ตามกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าว ถือว่าเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558 แล้วจึงไม่อาจกระทำได้อีก

การประกอบธุรกิจการค้าในการรับส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window เพื่อรองรับระบบ ASEAN Single Window ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงข้อมูลในระดับภูมิภาคนั้น จำเป็นต้องมีมาตรฐานและรูปแบบในการรับส่งข้อมูลที่สอดคล้องและเป็นไปทิศทางเดียวกันเพื่อให้การดำเนินการเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เอกสารที่ใช้ยื่นในระบบอิเล็กทรอนิกส์นี้ก็จะเป็นประเด็นสำคัญที่ภาครัฐควรกำหนดให้แต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เป็นไปในแนวทางและมาตรฐานเดียวกัน เนื่องจากหากแต่ละหน่วยงานมีแนวทางการดำเนินการผ่านการเชื่อมโยงข้อมูลแบบอิเล็กทรอนิกส์ในวิธีการและมาตรฐานที่แตกต่างกันแล้ว การดำเนินการเชื่อมโยงระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็จะเป็นไปได้ยากและขาดประสิทธิภาพในที่สุดส่งผลให้ระบบการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจืดจาง จุดเดียวไม่สามารถเกิดขึ้นได้ แม้ในปัจจุบันประเทศไทยจะมีการออกกฎหมายเพื่อกำหนดให้หน่วยงานต่างๆ ได้จัดทำและพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกให้มีมาตรฐานเดียวกัน คือระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่านและโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557 และ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. .... ก็ตาม แต่ในขณะเดียวกันกฎหมาย กฎ และระเบียบของหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตอื่นๆ ยังคงมีขั้นตอนการดำเนินงานที่หลากหลาย ซึ่งกำหนดให้การนำเข้า ส่งออก และนำผ่านที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานต่างๆ ต้องทำการยื่นขอรับใบอนุญาตต่อหน่วยงานเหล่านั้นโดยตรง โดยต้องทำตามแบบที่กำหนด และพร้อมทั้งแนบเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอีกหลายรายการ หรือกำหนดให้มีการส่งด้วยวิธีการพิเศษ เช่น การลงทะเบียนไปรษณีย์ตอบรับ โดยเอกสารที่ยื่นนั้นยังคงต้องอยู่ในรูปแบบของกระดาษทั้งหมด ถึงแม้จะมีบางกรณีที่กำหนดให้ยื่นเอกสารผ่านทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ก็ตาม แต่เป็นการยื่นโดยผ่านระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานของรัฐนั้นๆ จึงยังคงเป็นการดำเนินการภายในเฉพาะของแต่ละหน่วยงานที่ยังไม่มีการเชื่อมโยงกันระหว่างหน่วยงานแบบบูรณาการ นอกจากนี้ ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ก็มีได้มีการกล่าวถึงสถานะทางกฎหมาย

ของกฎหมาย กฎ และระเบียบต่างๆ ของหน่วยงานอื่นๆ ว่าภายหลังจากที่มีการบังคับใช้ระเบียบ
สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนด
หลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ แล้ว จะมีผลบังคับเป็นการยกเลิก
กฎหมาย กฎ และระเบียบดังกล่าวหรือไม่ หรือถ้ามีได้ยกเลิกแล้ว จะให้กฎหมาย กฎ และระเบียบ
ดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้เพียงใด อีกทั้งยังมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปในเชิงรูปแบบของกฎหมาย
ในเรื่องลำดับศักดิ์ทางกฎหมายของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ
และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ที่มี
สถานะเป็นเพียงกฎหมายลำดับรองโดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบ
บูรณาการฯ ออกโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ส่วนร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์
และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ เป็นกฎหมายที่พระมหากษัตริย์ทรงตราขึ้นโดย
คำแนะนำของคณะรัฐมนตรี จึงมีประเด็นว่าจะบังคับให้ส่วนราชการกระทรวง กรม หน่วยงานของรัฐต่างๆ
ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐนั้นๆ และได้ออกกฎหมาย
โดยอาศัยอำนาจกฎหมายแม่บทในระดับพระราชบัญญัติ ให้ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ
ในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ได้หรือไม่ เพียงใด ดังนั้น เมื่อการกำหนดแนวทางการ
ดำเนินการในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเพื่อรองรับระบบ National Single Window ยังไม่มีความชัดเจน
หน่วยงานของรัฐต่างๆ ยังคงต้องใช้กฎหมาย กฎ ระเบียบเดิมอยู่ ซึ่งส่งผลให้การดำเนินการ
ทางการค้าในแต่ละครั้งต้องใช้เวลาานาน เกิดความล่าช้า มีค่าใช้จ่ายสูง ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่ากรณี
ดังกล่าวเป็นปัญหาทางกฎหมาย จึงควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับให้การดำเนินการรับส่งข้อมูล
ผ่านระบบ National Single Window เกิดความสมบูรณ์ มีผลชอบด้วยกฎหมาย และเกิดประสิทธิภาพ
ในการดำเนินการสูงสุดต่อไป เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งระบบ National Single Window
ได้อย่างแท้จริง

4.6 ปัญหากฎหมายภายในประเทศไทยเพื่อรองรับการเชื่อมโยงระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN SINGLE WINDOW)

ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียนผ่านระบบ ASEAN
Single Window นั้นจำเป็นต้องมีข้อตกลงที่เกี่ยวกับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวในระหว่าง
ประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อให้การเชื่อมโยงเป็นไปในมาตรฐานและรูปแบบเดียวกัน ซึ่งจะทำให้ระบบ
ASEAN Single Window กลายเป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างประเทศ

สมาชิกอย่างแท้จริง ซึ่งในปัจจุบันประเทศสมาชิกได้ร่วมจัดทำข้อตกลงที่เกี่ยวข้องกับระบบ ASEAN Single Window ได้แก่ 1. ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window) 2. พิธีสารว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN Protocol to Establish and Implement the ASEAN Single Window) และ 3. พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (Protocol on the Legal Framework to Implement the ASEAN Single Window) ทั้งนี้ ผู้เขียนจะทำการศึกษาพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ เป็นหลัก เนื่องจากได้กำหนดกรอบทางกฎหมายอันเป็นแนวทางให้แก่ประเทศสมาชิกดำเนินการออกกฎหมายภายในของตนเพื่อนำมาบังคับใช้กับระบบ ASEAN Single Window โดยแยกเป็นประเด็นพิจารณา ดังนี้

4.6.1 สาระสำคัญของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

1. กำหนดขอบเขตการบังคับใช้ โดยพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ฉบับนี้จะใช้บังคับกับการดำเนินธุรกรรมระหว่างระบบ National Single Window ของประเทศสมาชิกภายใต้ระบบ ASEAN Single Window เท่านั้น

2. วัตถุประสงค์ของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ เพื่อกำหนดกรอบทางกฎหมายเพื่อการดำเนินการ การติดต่อสื่อสาร และการประมวลผลทางอิเล็กทรอนิกส์ของธุรกรรมระหว่างระบบ National Single Window ภายใต้ระบบ ASEAN Single Window ในระหว่างประเทศสมาชิกด้วยกัน

3. พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ มีการกำหนดข้อยกเว้นกรณีที่ไม่นำหลักเกณฑ์ภายใต้พิธีสารฉบับนี้มาใช้บังคับเมื่อมีความตกลงหรือข้อตกลงใดๆ ที่เกี่ยวกับความร่วมมือในทางอาญา หรือการบังคับตามสิทธิเรียกร้องส่วนตัวหรือทางทรัพย์สินโดยแท้ภายใต้ระบบ ASEAN Single Window

4. กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการรับส่งและการแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยกำหนดให้มีการจัดทำกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายใน พร้อมทั้งจัดให้มีแนวนโยบายและระเบียบข้อบังคับสำหรับการรับส่งและการแลกเปลี่ยน การใช้ และการเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศผ่านระบบ National Single Window ทั้งในรูปแบบการรับส่ง แลกเปลี่ยน หรือเผยแพร่สำหรับหน่วยงานรัฐ และระหว่างระบบ National Single Window ของประเทศสมาชิกหนึ่งไปสู่ระบบ National Single Window ของอีกประเทศสมาชิกหนึ่ง

5. วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อกำหนดระดับการให้บริการ Service Level Agreement (SLA) โดยประเทศสมาชิกต้องกำหนดให้มีการจัดทำข้อกำหนดระดับการให้บริการ ทั้งการให้บริการ

ระดับภูมิภาค คือ ระบบ ASEAN Single Window และระบบ National Single Window ของแต่ละประเทศสมาชิก เพื่อดำเนินธุรกรรมได้ในระยะเวลาที่เหมาะสม

6. กำหนดมาตรฐานของข้อมูลและสารสนเทศ โดยกำหนดให้ปฏิบัติตามรูปแบบข้อมูลขององค์การศุลกากรโลก (World Customs Organization (WCO)) หรือในรูปแบบอื่นที่เหมาะสมตามที่ได้ตกลงกันในระหว่างประเทศสมาชิก

7. กำหนดความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศ โดยประเทศสมาชิกจะต้องมีมาตรการป้องกันความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศในระบบ National Single Window และการใช้ข้อมูลและสารสนเทศผ่านระบบ ASEAN Single window ต้องเป็นไปโดยวัตถุประสงค์ที่ชอบด้วยกฎหมายและได้รับอนุญาต ทั้งต้องดำเนินการให้มีกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแห่งชาติ เพื่อให้มีการป้องกันการเปิดเผยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายของข้อมูลซึ่งเป็นความลับดังกล่าว และจัดให้มีการปกป้องความปลอดภัยสารสนเทศต่อความเสี่ยงและภัยคุกคามได้อย่างเหมาะสม

8. กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการลงทะเบียนและยืนยันตัวตนบุคคลของผู้ใช้บริการภาคเอกชนที่จะเข้าใช้ระบบ National Single Window ของแต่ละประเทศสมาชิก เพื่อวัตถุประสงค์ในการเข้าถึงสารสนเทศ และ/หรือเอกสารที่อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในระบบ National Single Window

9. กำหนดเกี่ยวกับความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล โดยกำหนดให้มีข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล เพื่อใช้ในการรับส่งข้อมูลและสารสนเทศผ่านระบบ National Single Window และถูกส่งต่อไปในระบบ ASEAN Single Window

10. กำหนดการรักษาข้อมูล มีการกำหนดมาตรการขั้นต่ำสำหรับการรักษาการจัดเก็บ และการกำจัดข้อมูล สำหรับข้อมูลในแต่ละรูปแบบ และการกำหนดหน้าที่ของประเทศสมาชิก หากกรณีมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นกับข้อมูลที่ได้รับและจัดเก็บระหว่างประเทศสมาชิก

11. กำหนดการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและความเป็นเจ้าของข้อมูล ในผลิตภัณฑ์และบริการทางเทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาโดยประเทศสมาชิกการใช้ชื่อ เครื่องหมาย และ/หรือตราสัญลักษณ์อย่างเป็นทางการของประเทศสมาชิกในสิ่งพิมพ์ เอกสาร และ/หรือกระดาษใดๆ ที่เกี่ยวข้องกัับพิธีสารนี้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลใดๆ ที่ถูกทำขึ้น หรือเกิดขึ้นจากการทำ การปฏิบัติตาม หรือการบังคับใช้ระบบ ASEAN Single Window การพัฒนาทางเทคโนโลยี การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ

12. กำหนดผลในทางกฎหมายของเอกสาร ข้อมูล และสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ โดยกำหนดกระบวนการสำหรับการยืนยันความถูกต้องแท้จริงของเอกสาร ข้อมูล และสารสนเทศ อิเล็กทรอนิกส์ และเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการยืนยันความถูกต้องแท้จริง ซึ่งถูกทำขึ้นโดย เกี่ยวข้องกับธุรกรรมภายใต้พิธีสารนี้อาจรับฟังเป็นพยานตามข้อเท็จจริงที่ระบุไว้ในเอกสารนั้นในการ พิจารณาคดีแพ่งและคดีอาญา

13. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการระงับข้อพิพาท โดยกำหนดให้ข้อพิพาท ภายใต้พิธีสารนี้ต้องถูกระงับอย่างฉันทมิตรผ่านการหารือและ/หรือการเจรจาร่วมกันระหว่างประเทศ สมาชิกด้วยกันเอง โดยปราศจากการกล่าวอ้างถึงบุคคลที่สามหรือองค์กรวินิจฉัยระหว่างประเทศใดๆ หากไม่สามารถแก้ไขข้อพิพาทได้ ให้นำข้อตกลง The ASEAN Protocol on Enhanced Dispute Settlement Mechanism มาใช้บังคับแก่กรณี

4.6.2 การดำเนินการตามกฎหมายเพื่อให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อ ดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

ในการดำเนินการเพื่อให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ คณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2558 เห็นชอบพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ และอนุมัติให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้ลงนามพิธีสารดังกล่าว ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง (นายสมหมาย ภาษี) ได้ลงนามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2558 ซึ่งเป็นการ ลงนามโดยมีเงื่อนไขว่าต้องได้รับการให้สัตยาบันอีกครั้งหนึ่ง (Signature subject to ratification) จึงจะถือว่าประเทศไทยยินยอมเพื่อผูกพันตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ซึ่งตามข้อ 25 แห่งพิธีสาร ว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ กำหนดให้มีผลบังคับใช้ภายหลังจากประเทศสมาชิกทั้งหมดได้แจ้งหรือส่งมอบ เอกสารการให้สัตยาบันกับเลขาธิการอาเซียน เมื่อได้ดำเนินการกระบวนการภายในของตนเสร็จสิ้นแล้ว ทั้งนี้ พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ได้กำหนดเวลาเร่งรัดสำหรับการดำเนินการกระบวนการภายในไว้ ไม่เกิน 180 วัน ภายหลังจากลงนามพิธีสารดังกล่าว (คือวันที่ 2 มีนาคม 2558) โดยในขณะนั้นประเทศ สมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศได้ลงนามพิธีสารดังกล่าวครบถ้วนแล้วเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2558

เพื่อให้ทันกำหนดเวลาการให้สัตยาบันดังกล่าว และเพื่อเป็นการรองรับการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ด้วยพร้อมกัน กรมศุลกากรในฐานะหน่วยงานผู้รับผิดชอบจึงได้ ดำเนินการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับประเด็นทางกฎหมายภายในเพื่อการให้ สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังนี้

1. สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) แจ้งว่า ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยฉบับที่ 2 พ.ศ. 2551 ซึ่งรองรับการทำธุรกรรมในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้มีผลในทางกฎหมาย โดยคำว่า

“ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์” ตามกฎหมายดังกล่าวมีความหมายอย่างกว้าง ครอบคลุมถึงการรับส่ง และแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการค้าและศุลกากรผ่านระบบ National Single Window และ ASEAN Single Window และรองรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างประเทศ

2. กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย แจ้งว่า ไม่มีข้อขัดข้องต่อสารัตถะของพิธีสาร ว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ หากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความเหมาะสม สอดคล้อง กับนโยบาย และสามารถปฏิบัติได้ภายใต้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย รวมทั้งได้จัดสรรงบประมาณ เพื่อการนี้ไว้ด้วยแล้ว ทั้งนี้ ให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องพิจารณาด้วยว่าประเทศไทยมีกฎหมายเพื่อ รองรับการดำเนินการตามพันธกรณีของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ได้อย่างครบถ้วนแล้วหรือไม่ หากจะต้องออกหรือแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเพิ่มเติม พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ก็จะช่วยเข้าข่ายเป็นหนังสือสัญญาตามมาตรา 23 วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับ ชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 ที่จะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

3. กรมศุลกากรได้มีหนังสือสอบถามไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับพันธกรณี ตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ หรือมีการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว (National Single Window) จำนวน 41 หน่วยงาน เพื่อให้ตรวจสอบกฎหมาย เพื่อรองรับพันธกรณีตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าว ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกหน่วยงาน มีหนังสือตอบกลับว่าสามารถดำเนินการตามพันธกรณีโดยไม่ต้องออกหรือแก้ไขกฎหมายในระดับ พระราชบัญญัติแต่ประการใด

4. กรมศุลกากรได้ดำเนินการเผยแพร่พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าวทาง เว็บไซต์ Thailand National Single Window (www.thainsw.net) และเว็บไซต์กรมศุลกากร (www.customs.go.th) เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียสามารถเข้าถึงรายละเอียด ของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าวก่อนที่จะมีการแสดงเจตนาให้มีผลผูกพันแล้ว

ภายหลังจากที่ได้ดำเนินการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว เนื่องจาก ตามมาตรา 4(7) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2548 บัญญัติให้การเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีให้เสนอได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศหรือที่เกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันรัฐบาลไทย ซึ่งกรมศุลกากรพิจารณาแล้ว เห็นว่า การให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ เข้าข่ายที่จะต้องเสนอคณะรัฐมนตรีตามมาตรา ดังกล่าว เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันรัฐบาลไทย จึงได้ เสนอเรื่องเพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบให้กระทรวงการต่างประเทศจัดทำสัตยาบัน สารและดำเนินการส่งมอบแก่เลขาธิการอาเซียนต่อไป อย่างไรก็ตาม การให้สัตยาบันฯ ไม่จำเป็นต้อง ขอความเห็นชอบของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เนื่องจากพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าวมี

วัตถุประสงค์เพื่อเป็นกรอบทางกฎหมายเพื่อการดำเนินการ การติดต่อสื่อสาร และการประมวลผลทางอิเล็กทรอนิกส์ของธุรกรรมระหว่างระบบ National Single Window ของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อม ASEAN Single Window อันไม่มีลักษณะเป็นการเปลี่ยนแปลงอาณาเขตหรือเขตพื้นที่นอกอาณาเขต ซึ่งประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจตามหนังสือสัญญาหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้เป็นไปตามหนังสือสัญญา หรือที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวางตามมาตรา 23 วรรคสองของรัฐธรรมนูญ⁴ กำหนดไว้แต่อย่างใด ต่อมาคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2559 ว่า 1. เห็นชอบตามที่กระทรวงการคลังเสนอ ทั้งนี้ ให้กระทรวงการคลังรับความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติไปพิจารณาดำเนินการต่อไป และ 2. ให้หน่วยงานของรัฐที่ต้องเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรี ซึ่งเป็นเรื่องที่มีกรอบระยะเวลาในการดำเนินการอย่างชัดเจนและทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2554 (เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรี) อย่างเคร่งครัดด้วย

---

⁴ มาตรา 23 พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการทำหนังสือสัญญาสันติภาพสัญญาสงบศึก และสัญญาอื่นกับนานาประเทศหรือกับองค์การระหว่างประเทศ

หนังสือสัญญาใดมีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทย หรือเขตพื้นที่นอกอาณาเขต ซึ่งประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจตามหนังสือสัญญาหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญา หรือที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวาง ต้องได้รับความเห็นชอบของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในการนี้ สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง

หนังสือสัญญาที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวางตามวรรคสอง หมายถึง หนังสือสัญญาเกี่ยวกับการค้าเสรี เขตศุลกากรรวม หรือการให้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติ หรือทำให้ประเทศต้องสูญเสียสิทธิในทรัพยากรธรรมชาติทั้งหมดหรือบางส่วน หรือการอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

เมื่อมีปัญหว่าหนังสือสัญญาใดเป็นกรณีตามวรรคสองหรือวรรคสามหรือไม่ คณะรัฐมนตรีจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยก็ได้ทั้งนี้ ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอ

4.6.3 การพิจารณากฎหมายระดับภายในประเทศเพื่อรองรับการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

1. ประเด็นสำคัญในพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายระดับภายในประเทศสมาชิก

พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ กำหนดให้ประเทศสมาชิกต้องจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งกฎหมายและระเบียบต่างๆ ภายในของประเทศสมาชิก เพื่อดำเนินการระบบ National Single Window ของประเทศสมาชิกทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อม ASEAN Single Window ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1.1 การรับส่งและการแลกเปลี่ยนข้อมูลและสารสนเทศ⁵

1.1.1 ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแห่งชาติ เพื่อดำเนินการระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน และอนุญาตให้มีการส่งรับและแลกเปลี่ยนข้อมูลและสารสนเทศเกี่ยวกับการค้าและศุลกากรระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลายตามที่ได้ตกลงไว้เป็นการเฉพาะเพื่อวัตถุประสงค์ของเอเอสดับเบิลยู ทั้งนี้ การส่งรับและการแลกเปลี่ยนดังกล่าวต้องได้รับความยินยอมจากผู้ค้าที่ส่งข้อมูลและสารสนเทศในกรณีที่มีกฎหมายแห่งชาติกำหนดให้ต้องได้รับความยินยอม และต้องดำเนินการโดยสอดคล้องกับพิธีสารนี้

1.1.2 ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องจัดให้มีแนวนโยบายหรือระเบียบข้อบังคับ สำหรับการส่งรับและการแลกเปลี่ยน การใช้ และการเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศในระบบเอ็นเอสดับเบิลยูสำหรับหน่วยงานของรัฐเพื่อใช้งาน อันสอดคล้องกับข้อบทในพิธีสารนี้

1.1.3 ข้อมูลและสารสนเทศซึ่งถูกส่งรับ แลกเปลี่ยน หรือเผยแพร่ โดยระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของประเทศสมาชิกหนึ่งไปสู่ระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของอีกประเทศสมาชิกหนึ่งผ่านสิ่งแวดล้อมเอเอสดับเบิลยู ต้องถูกใช้หรือรักษาไว้เพื่อประโยชน์แห่งการดำเนินการตามพิธีสารนี้และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของเอเอสดับเบิลยูเท่านั้น

1.1.4 เพื่อวัตถุประสงค์ของเอเอสดับเบิลยู ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องให้การยอมรับข้อมูลและสารสนเทศทางการค้าและศุลกากร ซึ่งถูกส่งรับและแลกเปลี่ยนภายในเอเอสดับเบิลยู เพื่อการตรวจปล่อยทางศุลกากร ทั้งนี้ ประเทศสมาชิกทั้งหลายจะได้ตกลงร่วมกันต่อไป

---

⁵ ข้อ 6 พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

1.2 ความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศ⁶

1.2.1 ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตนปกป้องความปลอดภัยและความลับของข้อมูลและสารสนเทศในระบบข้อมูลเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตน

1.2.2 ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจต่อไปอีกว่าการใช้ข้อมูลและสารสนเทศซึ่งได้รับผ่านสิ่งแวดล้อมเอเอสดีบีเบิ้ลยูต้องเป็นไปโดยวัตถุประสงค์ซึ่งชอบด้วยกฎหมายและได้รับอนุญาต สอดคล้องกับถ้อยคำในพิธีสารนี้

1.2.3 ประเทศสมาชิกต้องดำเนินการให้มีกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแห่งชาติเพื่อให้มีการป้องกันการเปิดเผยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายของข้อมูลซึ่งเป็นความลับที่มีการส่งรับ แลกเปลี่ยน หรือการเผยแพร่โดยระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของประเทศสมาชิกทั้งหลายตามพิธีสารนี้ การใช้ข้อมูลดังกล่าวต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้โดยเฉพาะและมีให้ประเทศสมาชิกผู้รับข้อมูลเปิดเผยโดยมิได้รับอนุญาตเป็นการเฉพาะโดยประเทศสมาชิกผู้ให้ข้อมูล

1.2.4 เมื่อข้อมูลซึ่งเป็นความลับถูกส่งรับ แลกเปลี่ยน หรือเผยแพร่ ระหว่างระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูทั้งหลาย ประเทศสมาชิกทั้งหลายทั้งฝ่ายผู้ส่งและผู้รับข้อมูล ต้องทำให้มั่นใจได้ว่าจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

1.2.5 ไม่มีข้อกำหนดใดในพิธีสารนี้ เรียกร้องให้ประเทศสมาชิกใดต้องอนุญาตให้มีการเข้าถึงข้อมูลซึ่งเป็นความลับตามพิธีสารนี้ ซึ่งพิจารณาได้ว่าการเปิดเผยอาจ

เอ เป็นการติดต่อประโยชน์สาธารณะ

บี เป็นการติดต่อกฎหมาย ซึ่งหมายความรวมถึง แต่ไม่จำกัด เฉพาะ กฎหมายคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลหรือคุ้มครองการเปิดเผยซึ่งข้อมูลทางการเงินหรือบัญชีของ ลูกค้ายกเว้นการเงิน

ซี กระทบต่อการบังคับใช้กฎหมาย หรือ

ดี ทำให้เสียเปรียบในการแข่งขันทางการค้าของบุคคลผู้ให้

ข้อมูล

⁶ ข้อ 9 พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

1.2.6 ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าการดำเนินการระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตน จัดให้มีการปกป้องความปลอดภัยสารสนเทศต่อความเสี่ยงและภัยคุกคามได้อย่างเหมาะสม จากการเข้าถึง การใช้การเปิดเผย โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือการถูกโจรกรรม รวมทั้งการสูญหายของข้อมูลซึ่งเป็นความลับ ซึ่งได้รับจากระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูทั้งหลายภายใต้พิธีสารนี้ ทั้งนี้ การรักษาความปลอดภัยสารสนเทศ หมายความว่ารวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะ การดำเนินการทางเทคนิค การบริหารจัดการและการปฏิบัติเพื่อการควบคุมความปลอดภัยที่เหมาะสมต่อชนิดและประเภทของข้อมูลและสารสนเทศซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบ

1.2.7 ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตน มีระบบควบคุมความปลอดภัยสารสนเทศและระเบียบปฏิบัติ (ทางเทคนิค การดำเนินการ และการบริหารจัดการ) สำหรับการเข้าถึงข้อมูลและสารสนเทศที่อยู่ในระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตน

1.2.8 เพื่อวัตถุประสงค์แห่งการบริหารจัดการความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศในเครือข่ายความปลอดภัยแบบปิดเอเอสดีบีเบิ้ลยู องค์กรซึ่งรับผิดชอบในการควบคุมดูแลเอเอสดีบีเบิ้ลยูตามที่กำหนดในข้อ 18 ต้อง

เอ ดำเนินการให้มีการประเมินผลกระทบส่วนบุคคลเป็นระยะ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความเสี่ยง เพื่อจำแนกความเสี่ยงส่วนบุคคลต่อข้อมูลซึ่งมีความลับ

บี ตัดสินใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเครือข่ายความปลอดภัยแบบปิดเอเอสดีบีเบิ้ลยูหรือการจัดการข้อมูลเพื่อรองรับความเสี่ยงที่ได้จากการประเมินผลกระทบดังกล่าว และ

ซี ดำเนินการเปลี่ยนแปลงตามความจำเป็น

1.2.9 ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องร่วมมือกันพัฒนากระบวนการบริหารจัดการเหตุการณ์ความปลอดภัยเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการรักษาความปลอดภัยสารสนเทศในสิ่งแวดล้อมเอเอสดีบีเบิ้ลยู

1.3 การลงทะเบียนและการยืนยันตัวตนผู้ใช้ระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูที่มีใช้ ภาครัฐ⁷

1.3.1 ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องลงทะเบียนผู้ที่มีใช้ภาครัฐ ทั้งบุคคล บริษัท องค์กรที่จะได้รับอนุญาตเข้าใช้ระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิก เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้หรือรับสารสนเทศ และ/หรือเอกสารที่อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ไปยังหรือจากระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิก และต้องจัดตั้งกระบวนการยืนยันตัวตนของผู้ใช้ที่ได้ลงทะเบียนไว้แล้ว

1.3.2 ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องคงไว้ซึ่งระบบการลงทะเบียน อิเล็กทรอนิกส์ที่มีความปลอดภัยและทันสมัยอยู่เสมอ โดยแสดงถึงผู้ลงทะเบียนที่ได้รับอนุญาตทั้งหมดที่ได้รับอนุญาตในการส่งหรือรับสารสนเทศจากระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของประเทศสมาชิก และต้องไม่อนุญาตให้มีการเข้าถึงระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิกโดยบุคคลหรือองค์กรที่ไม่ได้รับอนุญาต

1.3.3 ผู้ลงทะเบียนที่ได้รับอนุญาตของระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิกต้องไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลหรือสารสนเทศอื่นใดนอกเหนือไปจากข้อมูลหรือสารสนเทศที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย กฎ ระเบียบข้อบังคับ และนโยบาย

1.4 ความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล⁸

1.4.1 ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องยอมรับข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล ที่จะทำให้มั่นใจในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลและสารสนเทศ อิเล็กทรอนิกส์ที่ถูกประมวลผลในระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยู และถูกส่งไปเข้าไปในสภาพแวดล้อม เอเอสดีบีเบิ้ลยู

1.4.2 ข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลข้างต้น ในกรณีที่เหมาะสม จะต้องถูกใช้ต่อการส่งรับข้อมูลและสารสนเทศผ่านสภาพแวดล้อมเอเอสดีบีเบิ้ลยูด้วย

1.4.3 ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่า ข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลที่กำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นต่อความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์จะกำหนดถึงกลไกหรือสิ่งใดๆ ที่ทำให้ผู้รับข้อมูลและสารสนเทศ

⁷ ข้อ 11 พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

⁸ ข้อ 12 พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

อิเล็กทรอนิกส์พิจารณาตัดสินใจได้ว่าข้อมูลและสารสนเทศดังกล่าวมีความสมบูรณ์และไม่ถูกแก้ไขในกระบวนการของการส่งรับ

1.4.4 ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตนมีข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลต่อการจัดเก็บอิเล็กทรอนิกส์และการรักษาข้อมูล ตลอดจนการยืนยันความถูกต้องตามวัตถุประสงค์ต่างๆ ที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้

1.5 ผลในทางกฎหมายของเอกสาร ข้อมูล และสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์⁹

1.5.1 ประเทศสมาชิกต้องมีกระบวนการสำหรับการยืนยันความถูกต้องแท้จริงของเอกสาร ข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ของระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูที่จะถูกใช้หรือประมวลผลในระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยู และถูกส่งในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในสภาพแวดล้อมเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยู

1.5.2 ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบข้อบังคับแห่งชาติของแต่ละประเทศสมาชิก เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการยืนยันความถูกต้องแท้จริง ซึ่งถูกทำขึ้นโดยเกี่ยวข้องกับธุรกรรมภายใต้พิธีสารนี้อาจรับฟังเป็นพยานตามข้อเท็จจริงที่ระบุไว้ในเอกสารนั้น

2. กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางกฎหมายที่กำหนดในพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ

ประเทศไทยมีการตราบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้มีผลบังคับใช้ในประเด็นสอดคล้องตามที่พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ กำหนดให้ประเทศสมาชิกดำเนินการจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแห่งชาติ ดังนี้

2.1 การรับส่งและการแลกเปลี่ยนข้อมูลและสารสนเทศ

ตามที่พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ กำหนดให้ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแห่งชาติ เพื่อดำเนินการระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตน ขณะนี้เพื่อให้การเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window เกิดขึ้นและดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงานรัฐ หน่วยงานภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป จึงมีการออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557 กำหนดให้หน่วยงานรัฐจะต้องจัดให้มีระบบการเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อการรับส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูลและสารสนเทศระหว่างกัน และมีการจัดทำระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อ

⁹ ข้อ 15 พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

ประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนภายใต้รูปแบบ/วิธีการ/มาตรฐานของข้อมูลที่นำมาแลกเปลี่ยน จะต้องเป็นไปตามข้อตกลงระหว่างหน่วยงานและสอดคล้องกับมาตรฐานสากล โดยมีกรมศุลกากรเป็นผู้ดูแลระบบเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ณ จุดเดี่ยวดังกล่าว

นอกจากระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลฯ แล้ว ขณะนี้ยังอยู่ในระหว่างการจัดทำ ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ซึ่งเป็นร่าง พระราชกฤษฎีกาที่ตราขึ้นสามารถบังคับใช้ได้ทั้งกับภาครัฐและเอกชนเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการรับส่งและการแลกเปลี่ยนข้อมูลและสารสนเทศระหว่างหน่วยงานของรัฐและภาคธุรกิจเอกชนผ่านระบบ National Single Window

2.2 ความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศ

มีการกำหนดเรื่องความปลอดภัยและความลับของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์และสารสนเทศในกฎหมายต่างๆ ดังนี้

2.2.1 พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยวิธีการแบบปลอดภัยในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2553

จุดประสงค์ในการตราพระราชกฤษฎีกานี้ คือ เพื่อส่งเสริมให้มีการบริหารจัดการและรักษาความมั่นคงปลอดภัยของทรัพย์สินสารสนเทศในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้มีการยอมรับและเชื่อมั่นในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากในปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินการของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน นอกจากนี้ ตามมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 บัญญัติให้ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ใดที่ได้กระทำตามวิธีการแบบปลอดภัยที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาแล้ว ให้สันนิษฐานว่าเป็นวิธีการที่เชื่อถือได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้เพื่อกำหนดวิธีการแบบปลอดภัย พระราชกฤษฎีกาฯ มีการกำหนดนิยามการรักษาความลับไว้ในมาตรา 3 คือ การรักษาหรือสงวนไว้เพื่อป้องกันระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ระบบคอมพิวเตอร์ ระบบงานคอมพิวเตอร์ ระบบสารสนเทศ ข้อมูลสารสนเทศ ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์จากการเข้าถึง ใช้ หรือเปิดเผยโดยบุคคลซึ่งไม่ได้รับอนุญาต และได้กำหนดวิธีการแบบปลอดภัยในมาตรา 4 ซึ่งมี 3 ระดับ คือ ระดับเคร่งครัด ระดับกลาง และระดับพื้นฐาน เพื่อให้ใช้สำหรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีผลกระทบต่อความมั่นคงหรือความสงบเรียบร้อยของประเทศ หรือต่อสาธารณชน และธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานหรือองค์กร หรือส่วนงานของหน่วยงานหรือองค์กรที่ถือเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของประเทศ ซึ่งการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window และ ASEAN Single Window เป็นการทำธุรกรรมที่ถือเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญ

ของประเทศในการพัฒนาและส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งในระดับประเทศและระดับภูมิภาค จึงอยู่ภายใต้วิธีการแบบปลอดภัยดังกล่าว

นอกจากนี้ ภายใต้บทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกาฯ ดังกล่าว เพื่อให้การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้กระทำตามวิธีการแบบปลอดภัยที่คณะกรรมการกำหนดเป็นวิธีการที่เชื่อถือได้ จึงได้มีการออกประกาศคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง มาตรฐานการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศตามวิธีการแบบปลอดภัย พ.ศ. 2555 เพื่อให้คณะกรรมการประกาศกำหนดมาตรฐานการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศตามวิธีการแบบปลอดภัยในแต่ละระดับ และประกาศคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง ประเภทของธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ และหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ตามวิธีการแบบปลอดภัย พ.ศ. 2555 เพื่อให้คณะกรรมการประกาศกำหนดประเภทของธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือหลักเกณฑ์การประเมินผลระดับผลกระทบของธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

2.2.2 พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ พ.ศ. 2549

จุดประสงค์ในการตราพระราชกฤษฎีกานี้ คือ เพื่อเป็นการสนับสนุนให้หน่วยงานของรัฐมีระบบการบริการของตนโดยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้สามารถบริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง สะดวก และรวดเร็ว อันเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของหน่วยงานของรัฐ พร้อมกับให้หน่วยงานของรัฐสามารถพัฒนาการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐภายใต้มาตรฐานและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการดำเนินกิจกรรมของรัฐด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากประเทศไทยได้เริ่มเข้าสู่ยุคสังคมสารสนเทศซึ่งมีการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐมากขึ้น นอกจากนี้ มาตรา 35 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2554 บัญญัติว่า คำขอ การอนุญาต การจดทะเบียน คำสั่งทางปกครอง การชำระเงิน การประกาศหรือการดำเนินการใด ๆ ตามกฎหมายกับหน่วยงานของรัฐหรือโดยหน่วยงานของรัฐ ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาแล้ว ให้ถือว่ามิผลโดยชอบด้วยกฎหมาย เช่นเดียวกับการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายในเรื่องนั้นกำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งตามมาตรา 5 กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดทำแผนนโยบายและแนวปฏิบัติในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านสารสนเทศ เพื่อให้การดำเนินการใด ๆ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานของรัฐหรือโดยหน่วยงานของรัฐมีความมั่นคงปลอดภัยและเชื่อถือได้ ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยเนื้อหา ดังต่อไปนี้ (1) การเข้าถึงหรือควบคุมการใช้งานสารสนเทศ

(2) การจัดให้มีระบบสารสนเทศและระบบสำรองของสารสนเทศซึ่งอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน และจัดทำแผนเตรียมพร้อมกรณีฉุกเฉินในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้สามารถใช้งานสารสนเทศได้ตามปกติอย่างต่อเนื่อง (3) การตรวจสอบและประเมินความเสี่ยงด้านสารสนเทศอย่างสม่ำเสมอ และมาตรา 6 กำหนดให้ ในกรณีที่มีการรวบรวม จัดเก็บ ใช้หรือเผยแพร่ข้อมูล หรือข้อเท็จจริงที่ทำให้สามารถระบุตัวบุคคล ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้หน่วยงานของรัฐจัดทำแนวนโยบายและแนวปฏิบัติการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้วย

นอกจากนี้ ภายใต้บทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกาฯ ดังกล่าว เพื่อให้การดำเนินการใด ๆ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานของรัฐ หรือโดยหน่วยงานของรัฐมีความมั่นคงปลอดภัยและเชื่อถือได้ตลอดจนมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์จึงได้จัดทำแนวทางเบื้องต้นให้หน่วยงานของรัฐใช้ในการกำหนดนโยบาย และข้อปฏิบัติในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านสารสนเทศ โดยการออกประกาศ คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เรื่อง แนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยด้านสารสนเทศของหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2553 และแนวทางเบื้องต้นให้หน่วยงานของรัฐใช้ในการกำหนดนโยบายและข้อปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลสำหรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยการออกประกาศคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เรื่อง แนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2553

2.3 การลงทะเบียนและการยืนยันตัวตนผู้ใช้ระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูทีมิไซท์
ภาครัฐ

มีการกำหนดเรื่องการระบุตัวตนและการยืนยันตัวตน ในกฎหมายต่างๆ
ดังนี้

2.3.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2554

มีการกำหนดเกี่ยวกับลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นการระบุถึงตัวบุคคลผู้เป็นเจ้าของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือแสดงตนเป็นเจ้าของและยอมรับข้อความหรือข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น โดยกำหนดนิยามในมาตรา 4 โดยลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์หมายความว่า อักษร อักขระ ตัวเลข เสียงหรือสัญลักษณ์อื่นใดที่สร้างขึ้นให้อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งนำมาใช้ประกอบกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อระบุตัวบุคคลผู้เป็นเจ้าของลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น และเพื่อแสดงว่าบุคคลดังกล่าวยอมรับข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น และเจ้าของลายมือชื่อ หมายความว่า ผู้ซึ่งถือข้อมูลสำหรับใช้สร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์และสร้างลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นในนามตนเองหรือแทนบุคคลอื่น นอกจากนี้ มีการกำหนดหลักเกณฑ์

เกี่ยวกับการลงลายมือชื่อ ในมาตรา 9 ว่าในกรณีที่บุคคลพึงลงลายมือชื่อในหนังสือ (รวมถึงกรณีการประทับตราของนิติบุคคลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์) ให้ถือว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นมีการลงลายมือชื่อแล้ว ถ้าได้ใช้วิธีการที่สามารถระบุตัวเจ้าของลายมือชื่อ และสามารถแสดงได้ว่าเจ้าของลายมือชื่อรับรองข้อความในข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้นว่าเป็นของตน และวิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการที่เชื่อถือได้โดยเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสร้างหรือส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์แวดล้อมหรือข้อตกลงของคู่กรณี ซึ่งวิธีการที่เชื่อถือได้ ให้คำนึงถึง

(1) ความมั่นคงและรัดกุมของการใช้วิธีการหรืออุปกรณ์ในการระบุตัวบุคคล สภาพพร้อมใช้งานของทางเลือกในการระบุตัวบุคคล กฎเกณฑ์เกี่ยวกับลายมือชื่อที่กำหนดไว้ในกฎหมายระดับความมั่นคงปลอดภัยของการใช้ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ การปฏิบัติตามกระบวนการในการระบุตัวบุคคลผู้เป็นสื่อกลาง ระดับของการยอมรับหรือไม่ยอมรับ วิธีการที่ใช้ในการระบุตัวบุคคลในการทำธุรกรรม วิธีการระบุตัวบุคคล ณ ช่วงเวลาที่มีการทำธุรกรรมและติดต่อสื่อสาร

(2) ลักษณะ ประเภท หรือขนาดของธุรกรรมที่ทำ จำนวนครั้งหรือความสม่ำเสมอในการทำธุรกรรม ประเพณีทางการค้าหรือทางปฏิบัติ ความสำคัญ มูลค่าของธุรกรรมที่ทำ หรือ

(3) ความรัดกุมของระบบการติดต่อสื่อสาร

2.3.2 ประกาศกรมศุลกากร ที่ 81/2554 เรื่อง การลงทะเบียนให้บริการระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของประเทศ

ประกาศฯ ได้กำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการยืนยันตัวบุคคล กรณีผู้ประสงค์จะใช้บริการต้องลงทะเบียนขอใช้บริการทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านเว็บไซต์ระบบ National Single Window โดยในข้อ 2 กำหนดผู้ประสงค์จะขอใช้บริการ ได้แก่ เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ หรือผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ ผู้ให้บริการ (Service Provider) รวมถึงนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าและออกจากประเทศไทย ซึ่งจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าและส่งออก และเมื่อได้ลงทะเบียนตามขั้นตอนเรียบร้อยแล้ว กรมศุลกากรจะแจ้งผลการขอใช้บริการระบบ National Single Window ให้ทราบภายใน 5 วันทำการนับแต่วันที่ผู้ขอใช้บริการยืนยันการลงทะเบียนแล้ว ซึ่งผู้ขอใช้บริการจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อตกลงการให้บริการในกรณีที่มิปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว กรมศุลกากรอาจจะงดการให้บริการได้โดยไม่ต้องแจ้งให้ผู้ให้บริการทราบล่วงหน้า

2.4 ความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล

ตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 กำหนดเรื่องการสำแดงเท็จว่า “ผู้ใดกระทำหรือจัดหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำ หรือยื่น หรือจัดให้ผู้อื่นยื่นซึ่งใบขนสินค้า คำสำแดง ใบรับรอง บันทึก เรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใดๆ อันเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรืออันพระราชบัญญัตินี้บังคับให้กระทำนั้นเป็นความเท็จก็ดี เป็นความไม่บริบูรณ์ก็ดี หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใดๆ ก็ดี หรือถ้าผู้ใด ซึ่งพระราชบัญญัตินี้บังคับให้ตอบคำถามอันใดของพนักงานเจ้าหน้าที่มิได้ตอบคำถามอันนั้นโดยสัตย์จริงก็ดี หรือถ้าผู้ใดไม่ยอมหรือละเลยไม่ทำไม่รักษาไว้ซึ่งบันทึกเรื่องราว หรือทะเบียน หรือสมุดบัญชี หรือเอกสาร หรือตราสารอย่างอื่นฯ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ก็ดี หรือถ้าผู้ใดปลอมแปลงหรือใช้เมื่อปลอมแปลงแล้วซึ่งเอกสารบันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นที่พระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ให้ทำ หรือที่ใช้ในกิจการใดๆ เกี่ยวข้องด้วยพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือแก้ไขเอกสารบันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นภายหลังที่ได้ออกไปแล้วในทางราชการก็ดี หรือปลอมดวงตรา ลายมือชื่อ ลายมือชื่อย่อ หรือเครื่องหมายอย่างอื่นของพนักงานกรมศุลกากรหรือซึ่งพนักงานกรมศุลกากรใช้เพื่อการอย่างใดๆ อันเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต่อพระราชกำหนดโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ ไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” กรณีดังกล่าวเป็นการกำหนดลักษณะการยื่นใบขนสินค้า คำสำแดง ใบรับรอง บันทึก เรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใดๆ ซึ่งมีลักษณะข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่บริบูรณ์ในรูปแบบของกระดาษ จะมีความผิดตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2557 มาตรา 109/1 กำหนดให้การดำเนินการทางศุลกากร ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้ถือว่ามีผลโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการทางศุลกากรโดยเอกสาร ดังนั้น ในกรณีที่มีการยื่นใบขนสินค้า คำสำแดง ใบรับรอง บันทึก เรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งมีข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่บริบูรณ์ ก็จะถือว่ามีความผิดตามมาตรา 99 ด้วย กรณีดังกล่าวจึงเป็นการทำให้ผู้ใช้บริการจะต้องใช้ความสุจริตในการส่งข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนเข้ามาในระบบ มิฉะนั้นจะมีความผิดตามกฎหมาย

2.5 ผลในทางกฎหมายของเอกสาร ข้อมูล และสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

มีการกำหนดผลในทางกฎหมายของเอกสาร ข้อมูล และสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ในพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2554 มาตรา 11 เรื่องพยานทางอิเล็กทรอนิกส์ว่า ห้ามมิให้ปฏิเสธการรับฟังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงสิ่งพิมพ์ออกของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นพยานหลักฐานในกระบวนการพิจารณาตามกฎหมายทั้งในคดีแพ่ง คดีอาญา หรือคดีอื่นใด เพียงเพราะเหตุว่าเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ ในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานว่าข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์จะเชื่อถือได้หรือไม่เพียงใดนั้น ให้พิจารณาถึงความน่าเชื่อถือของลักษณะหรือวิธีการที่ใช้สร้าง เก็บรักษา หรือสื่อสารข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ลักษณะหรือวิธีการเก็บรักษา ความครบถ้วน และไม่มีการเปลี่ยนแปลงของข้อความลักษณะ หรือวิธีการที่ใช้ในการระบุหรือแสดงตัวผู้ส่งข้อมูล รวมทั้งพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งปวง

3. กฎหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ในการขอรับใบอนุญาตการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านจากหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาต ผู้ขออนุญาตจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการตามที่กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับของหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาตเป็นผู้กำหนด ซึ่งรวมถึงการขอรับใบอนุญาตด้วยวิธีการการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ก็ตาม ในการให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ จึงต้องพิจารณาถึงกฎหมายของแต่ละหน่วยงานของรัฐว่ามี การรองรับการดำเนินการตามพันธกรณีของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ได้ครบถ้วนแล้วหรือไม่ กรมศุลกากรจึงได้มีหนังสือสอบถามไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับพันธกรณีตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ หรือมีการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window เพื่อให้ตรวจสอบกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงาน จำนวน 41 หน่วยงาน ได้แก่ กรมสรรพสามิต กรมการค้าต่างประเทศ กรมการค้าภายใน กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมประมง กรมป่าไม้ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กรมการปกครอง กรมวิชาการเกษตร กรมทรัพย์สินทางปัญญา กรมการอุตสาหกรรมทหาร กรมปศุสัตว์ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กรมศิลปากร กรมธุรกิจพลังงาน กรมการขนส่งทางบก กรมทรัพยากรธรณี กรมเจ้าท่า กรมการบินพลเรือน กรมควบคุมโรค กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานศาลปกครอง สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติภาพ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ธนาकारแห่งประเทศไทย หอการค้าไทยและ สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย การท่าเรือแห่งประเทศไทย และบริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งปรากฏว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดแจ้งว่าสามารถดำเนินการตามพันธกรณีตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ได้โดยไม่ต้องออก หรือแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติแต่อย่างใด

4.6.4 บทวิเคราะห์การให้สัตยาบันพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

ในการพิจารณากฎหมายระหว่างประเทศ จะต้องคำนึงความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายในประเทศ เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงลักษณะและบทบาทของกฎหมายระหว่างประเทศอย่างแท้จริง เพราะนอกจากกฎหมายระหว่างประเทศจะวางกฎเกณฑ์เพื่อกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่างๆ ในกฎหมายระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นรัฐหรือองค์การระหว่างประเทศหรือองค์การอื่นที่มีสถานะเป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว กฎหมายระหว่างประเทศยังเกี่ยวข้องกับระบบกฎหมายภายในของรัฐต่างๆ ด้วย ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายในประเทศนั้น ความเห็นของนักกฎหมายระหว่างประเทศมีมุมมองที่แตกต่างกัน โดยแยกเป็น 2 ทฤษฎี ได้แก่

1. ทฤษฎีเอกนิยม ทฤษฎีนี้มองว่ากฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายในประเทศเป็นกฎหมายระบบเดียวกันไม่ว่าจะเป็นกฎหมายที่ผูกพันรัฐหรือเป็นกฎหมายที่ผูกพันปัจเจกชนหรือเป็นกฎหมายที่ผูกพันองค์การ (entities) อื่นใดนอกจากรัฐก็ตาม¹⁰ กฎหมายระหว่างประเทศมีผลใช้บังคับได้โดยตรงในระเบียบกฎหมายของรัฐต่างๆ เพราะความสัมพันธ์ของกฎหมายระหว่างประเทศกับกฎหมายภายในเป็นความสัมพันธ์ที่ต่างเกี่ยวพันกันและสามารถอยู่ในระบบกฎหมายเดียวกันซึ่งใช้กับบุคคลในบังคับของกฎหมาย คือปัจเจกชนได้ และมีปฏิกิริยาในลักษณะที่เกิดจากระบบกฎหมายนั่นเอง มิได้เกิดจากเจตจำนงของรัฐต่างๆ แต่เพียงอย่างเดียว โดยเหตุนี้จึงเป็นไปได้ที่กฎหมายระหว่างประเทศจะใช้บังคับกับปัจเจกชนหรือบุคคลธรรมดาได้ โดยไม่จำเป็นต้องแปลงกฎหมายระหว่างประเทศมาเป็นกฎหมายภายในโดยผ่านกระบวนการขั้นตอนต่างๆ ตามกฎหมายในของแต่ละรัฐ และเมื่อมีการขัดกันระหว่างกฎหมายระหว่างประเทศกับกฎหมายภายในก็จำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์โดยอยู่เหนือกฎเกณฑ์อีกอันหนึ่ง¹¹ แต่อย่างไรก็ดี นักกฎหมายระหว่างประเทศที่สนับสนุนทฤษฎีนี้มีความเห็นต่างกัน คือ Hans Kelsen เห็นว่ากฎหมายระหว่างประเทศอยู่เหนือกฎหมายภายใน แต่ Zorn, Kaufmann และ Wenzel เห็นว่ากฎหมายภายในอยู่เหนือกฎหมายระหว่างประเทศ

¹⁰ จุมพต สายสุนทร, กฎหมายระหว่างประเทศ เล่ม 1, พิมพ์ครั้งที่ 10, (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2555), น.109.

¹¹ ประสิทธิ์ เอกบุตร, กฎหมายระหว่างประเทศ เล่ม 1 สนธิสัญญา, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2551), น.52.

2. ทฤษฎีทวินิยม (Dualism) นักกฎหมายระหว่างประเทศที่สนับสนุนทฤษฎีนี้ได้รับอิทธิพลทางความคิดจากสำนักกฎหมายบ้านเมือง (Positivism) ได้แก่ Triepel และ Anzilotti ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มองว่ากฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายในประเทศนั้นเป็นกฎหมายคนละระบบกันและแยกต่างหากจากกันโดยไม่เกี่ยวข้องกัน¹² โดยทั้งกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายในประเทศต่างก็เป็นกฎหมายด้วยกันทั้งคู่ แต่อยู่ต่างระบบและไม่ได้ขึ้นตรงต่อกัน ดังนั้นจึงไม่มีกฎหมายใดอยู่ในสถานะที่เหนือกว่า เมื่อมีการขัดกันขึ้นจึงต้องถือว่าทั้งกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศที่ขัดกันนั้นต่างมีผลสมบูรณ์ใช้ได้ทั้งคู่ ดังนั้น ศาล รัฐสภา รัฐบาล และประชาชนของรัฐจึงต้องใช้กฎหมายภายในของตนเป็นสำคัญ แม้ว่ากฎหมายภายในจะขัดกับกฎหมายระหว่างประเทศก็ตาม แต่ขณะเดียวกันก็อาจก่อให้เกิดปัญหาให้รัฐต้องรับผิดชอบตามกฎหมายระหว่างประเทศได้ ฉะนั้นหากไม่ประสงค์ให้รัฐต้องรับผิดชอบแก่ใจหรือยกเลิกกฎหมายภายใน เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ หรือหากจะให้กฎหมายใดของกฎหมายระหว่างประเทศมีผลบังคับใช้ได้โดยตรงเหมือนกับกฎหมายภายใน ก็ต้องมีการแปรสภาพ (Transformation) กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศดังกล่าวมาเป็นกฎหมายภายใน กฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศนั้นจึงจะสามารถใช้บังคับภายในรัฐได้¹³

ดังนั้น ในการบังคับใช้กฎหมายระหว่างประเทศ เมื่อดำเนินการถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว ก็จะสามารถบังคับใช้ได้ในแวดวงของสิ่งแวดล้อมของผู้ทรงสิทธิในระหว่างประเทศ¹⁴ ในกรณีที่ต้องการให้กฎหมายระหว่างประเทศมีผลบังคับได้ภายในประเทศ จะต้องพิจารณาว่าประเทศดังกล่าวยึดถือปฏิบัติตามทฤษฎีใด ถ้ายึดถือทฤษฎีเอกนิยมกฎหมายระหว่างประเทศก็จะมีผลบังคับได้เสมือนหนึ่งว่าเป็นกฎหมายภายใน แต่หากยึดถือทฤษฎีทวินิยมกฎหมายระหว่างประเทศจะมีผลใช้บังคับในทำนองเดียวกับกฎหมายภายในได้จะต้องผ่านขั้นตอนบางประการซึ่งเป็นการแสดงออกถึงเจตจำนง (will) ของรัฐ เรียกว่า “การแปลง” (transformation) หรือ “การยอมรับ” (adoption) กฎหมายระหว่างประเทศมาเป็นกฎหมายภายในเพื่อแสดงว่ารัฐต้องการให้กฎหมายระหว่างประเทศนั้นมีผลบังคับเช่นเดียวกับกฎหมายภายใน เช่น โดยวิธีการออกกฎหมายภายในเพื่ออนุวัติการสนธิสัญญาระหว่างประเทศ หรือขอความเห็นชอบจากรัฐสภา เป็นต้น สำหรับประเทศไทยนั้น ยึดถือตามทฤษฎีทวินิยม (Dualism) ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 มาตรา 23 บัญญัติไว้ว่า

¹² จุมพต สายสุนทร, *อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 10*, น.105.

¹³ ประสิทธิ์ เอกบุตร, *อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 11*, น.52-53.

¹⁴ นพนิธิ สุริยะ, *กฎหมายระหว่างประเทศ เล่ม 2*, พิมพ์ครั้งที่ 6, (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2550), น.118.

“มาตรา 23 พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการทำหนังสือสัญญาสันติภาพสัญญาสงบศึก และสัญญาอื่นกับนานาประเทศหรือกับองค์การระหว่างประเทศ

หนังสือสัญญาใดมีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทย หรือเขตพื้นที่นอกอาณาเขตซึ่งประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจตามหนังสือสัญญาหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญา หรือที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวาง ต้องได้รับความเห็นชอบของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในการนี้ สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง

หนังสือสัญญาที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวางตามวรรคสอง หมายถึง หนังสือสัญญาเกี่ยวกับการค้าเสรี เขตศุลกากรร่วม หรือการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ หรือทำให้ประเทศต้องสูญเสียสิทธิในทรัพยากรธรรมชาติทั้งหมดหรือบางส่วน หรือการอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

เมื่อมีปัญหาว่าหนังสือสัญญาใดเป็นกรณีตามวรรคสองหรือวรรคสามหรือไม่ คณะรัฐมนตรีจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยก็ได้ ทั้งนี้ ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอ”

ซึ่งคำว่า “หนังสือสัญญา” ตามมาตรา 23 วรรคหนึ่งนั้น หมายถึงสนธิสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างภาคีตั้งแต่สองฝ่ายขึ้นไปตามอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. 1969 ซึ่งทำขึ้นระหว่างรัฐกับรัฐและตกอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศ สนธิสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างรัฐกับองค์การระหว่างประเทศตามอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาระหว่างรัฐกับองค์การระหว่างประเทศหรือระหว่างองค์การระหว่างประเทศด้วยกัน ค.ศ. 1986 ซึ่งหนังสือสัญญาจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม เช่น สนธิสัญญา (treaty) อนุสัญญา (convention) พิธีสาร (protocol) กติกา (pact) กฎบัตร (charter) ปฏิญญา (declaration) ธรรมนูญ (statute) กรรมสาร (act) เป็นต้น ทั้งนี้ หนังสือสัญญาดังกล่าวจำกัดเฉพาะหนังสือสัญญาที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่รวมถึงที่กระทำด้วยวาจา ทั้งนี้ ไม่จำกัดว่าจะเป็นหนังสือสัญญาที่จัดทำแบบทวิภาคีหรือพหุภาคี และไม่จำกัดว่าจะ เป็นหนังสือสัญญาซึ่งวางกฎเกณฑ์หรือประมวลหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศหรือกฎหมายทั่วไป หรือหนังสือสัญญาที่ก่อให้เกิดพันธกรณี

ตามมาตรา 23 วรรคสอง กำหนดให้หนังสือสัญญาที่ต้องได้รับความเห็นชอบของสภานิติบัญญัติแห่งชาตินั้น เป็นหนังสือสัญญาที่มีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตหรือเขตพื้นที่นอกอาณาเขต ซึ่งประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจตามหนังสือสัญญาหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญา หรือที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวาง หากเป็นกรณีหนังสือสัญญาที่

ไม่เป็นไปตามกรณีใดกรณีหนึ่งตามที่มาตรา 23 วรรคสองกำหนดไว้ดังกล่าว ก็มิต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติแต่ประการใด เช่น หนังสือสัญญาที่มีกฎหมายภายในรองรับอยู่แล้ว และไม่ต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมใดๆ อีก จึงไม่ต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามสัญญาอีก¹⁵

ดังนั้น เมื่อพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ เป็นความตกลงที่จัดทำขึ้นระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ เพื่อเป็นกรอบทางกฎหมายในการดำเนินการ การติดต่อสื่อสาร และการประมวลผลทางอิเล็กทรอนิกส์ของธุรกรรมระหว่างระบบ National Single Window ทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อม ASEAN Single Window โดยคำนึงถึงมาตรฐานสากลและการปฏิบัติที่ดีที่เกี่ยวข้องที่ความตกลงระหว่างประเทศ และอนุสัญญาที่เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกทางการค้า และการทำให้เทคนิคและการปฏิบัติทางศุลกากรมีความทันสมัยแนะนำไว้ จึงเป็นหนังสือสัญญาตามมาตรา 23 วรรคหนึ่ง การให้สัตยาบันรองรับพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าวจึงต้องพิจารณาว่า มีสาระสำคัญที่กำหนดในพิธีสารตามมาตรา 23 วรรคสองกำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งกรมสนธิสัญญาและกฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่มีข้อขัดข้องต่อสาระสำคัญของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ทั้งนี้ ให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องพิจารณาว่ากฎหมายเพื่อรองรับการดำเนินการตามพันธกรณีของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ได้ครบถ้วนหรือไม่ หรือจะต้องออกหรือแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเพิ่มเติมหรือไม่ อย่างไร ซึ่งสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ซึ่งสามารถนำมาบังคับใช้ครอบคลุมการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในการรับส่งและการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการค้าและศุลกากรผ่านระบบ National Single Window และ ASEAN Single Window และรองรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างประเทศ และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window จำนวน 41 หน่วยงาน พิจารณากฎหมายภายในที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนแล้วเห็นว่า สามารถดำเนินการตามพันธกรณีได้ โดยไม่ต้องออกหรือแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติแต่ประการใด ดังนั้น เมื่อพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าวไม่อยู่ในบังคับมาตรา 23 วรรคสอง คือ ไม่เป็นหนังสือสัญญาที่มีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตหรือเขตพื้นที่นอกอาณาเขต ซึ่งประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจตามหนังสือสัญญาหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญาหรือที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวาง ทั้งเป็นหนังสือสัญญาที่มีกฎหมายภายในรองรับตามพันธกรณีที่กำหนดในพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น จึงไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติอีกแต่อย่างใด เพียงแต่

¹⁵ จุมพต สายสุนทร, *อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 10*, น.143.

ประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็มีผลใช้บังคับตามกฎหมายไทย ดังนั้นแล้วฝ่ายบริหารจึงมีอำนาจจัดทำ สัตยาบันสารและดำเนินการส่งมอบแก่เลขาธิการอาเซียน เพื่อเป็นการแสดงความยินยอมที่จะเข้า ผู้กพันตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ แสดงออกโดยการให้สัตยาบันได้

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การประกอบธุรกิจในการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ทั้งในประเทศหรือระหว่างประเทศ จะต้องมี การรับส่งข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคธุรกิจเอกชนเป็นจำนวนมาก จากเดิมเป็นการรับส่งเอกสารในรูปแบบของกระดาษ และต่อมาเมื่อเทคโนโลยีสารสนเทศได้พัฒนา มากขึ้น จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงโดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้มีการรับส่งข้อมูลและเอกสาร ในรูปแบบของอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจการค้า ให้เป็นไป ด้วยความรวดเร็ว ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ต่อมาจึงได้มีการนำระบบ การให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว หรือระบบ National Single Window มาใช้ ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างหน่วยงานของรัฐและภาคธุรกิจเอกชน โดยระบบ ดังกล่าวจะกำหนดให้ผู้ใช้งานระบบไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐ ภาคธุรกิจเอกชน หรือประชาชน สามารถส่งข้อมูลเพียงครั้งเดียวเข้าสู่ระบบ (Single Entry) เพื่อดำเนินการทางการค้าทุกขั้นตอน และ ระบบจะทำการประมวลข้อมูลและส่งข้อมูลไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องโดยอัตโนมัติ ทำให้มีการ เปลี่ยนแปลงจากเดิมที่ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการติดต่อกับหน่วยงานต่างๆ ด้วยตนเองเป็น ผ่านระบบ National Single Window ซึ่งเป็นการให้บริการในลักษณะอำนวยความสะดวกทางการค้า อันก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทุกฝ่าย ทั้งนี้ การดำเนินการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวจะเริ่มพัฒนา จากในระดับประเทศก่อน (National Single Window) จากนั้นก็พัฒนาการเชื่อมโยงระบบไปเป็นในระดับ ภูมิภาค (Regional Single Window) ซึ่งในปัจจุบัน ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันในการรองรับการเชื่อมโยง ข้อมูลผ่านระบบ ASEAN Single Window (ASW) เพื่อก้าวไปสู่ระดับสากล (International Single Window) ในที่สุด

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การพัฒนาระบบดังกล่าวของแต่ละประเทศอย่างถูกต้องและเป็นไป ตามมาตรฐานสากลจึงมีความสำคัญอย่างมากในการนำระบบดังกล่าวมาใช้เป็นเครื่องมือในการ อำนวยความสะดวกทางการค้าอิเล็กทรอนิกส์ เพราะหากการพัฒนาดำเนินไปอย่างไม่เป็นระบบและ ไม่สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันแล้วย่อมเป็นการยากที่จะนำระบบดังกล่าวซึ่งมีลักษณะเฉพาะที่ แตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศมาเชื่อมโยงเป็นระบบเดียวได้ทั้งในระดับภูมิภาคและระดับสากล ดังนั้น UN/CEFACT ซึ่งได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว จึงกำหนดแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาระบบการ ให้บริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียวขึ้นทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับสากล โดยแนวทาง

ที่สำคัญได้แก่ Recommendation No.33 และ Recommendation No. 35 ซึ่งทำให้ประเทศต่างๆ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระบบ National Single Window ภายในประเทศของตน เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลได้

จากการศึกษาของการนำระบบ National Single Window ไปใช้ในประเทศอินโดนีเซีย และประเทศสิงคโปร์ จะเห็นได้ว่าในประเด็นปัญหาทางด้านกฎหมายซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาระบบดังกล่าว ได้มีการออกกฎหมายเฉพาะขึ้นมาใหม่หรือแก้ไขกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่มีอยู่เดิมเพื่อรองรับพัฒนาระบบ ทำให้สามารถนำระบบ National Single Window ไปใช้เป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกทางการค้าอิเล็กทรอนิกส์อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับมาตรฐานสากลที่จะเชื่อมโยงกับประเทศต่างๆ ได้ในอนาคต

สำหรับประเทศไทย ได้มีการดำเนินการพัฒนาระบบ National Single Window เพื่อนำมาใช้อำนวยความสะดวกทางการค้าอิเล็กทรอนิกส์อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในส่วนของระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ที่ปัจจุบันได้มีระบบผ่านพิธีการศุลกากรทั้งการนำเข้าและส่งออกในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ แต่อย่างไรก็ดี การนำเข้า การส่งออก การนำเข้า และโลจิสติกส์นั้น จะต้องมีการเชื่อมโยงการรับส่งข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐและภาคธุรกิจเอกชน จำนวน 36 หน่วยงาน ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในระหว่างการดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ นอกจากนี้เพื่อเป็นการรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลดังกล่าวหน่วยงานของรัฐจึงได้ดำเนินการโดยการออกกฎหมายใหม่ ได้แก่ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการสำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำเข้า และโลจิสติกส์ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2557 และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบ National Single Window พ.ศ. .... เพื่อเป็นกฎหมายกลางในการกำหนดหลักเกณฑ์ให้กับหน่วยงานของรัฐดำเนินการให้มีการจัดทำระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อเชื่อมโยงกับระบบ National Single Window และกำหนดแนวทางการให้บริการระบบ National Single Window ในประเด็นการประกอบธุรกิจการให้บริการระบบการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศ รูปแบบและมาตรฐานของข้อมูลที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบ เป็นต้น

อย่างไรก็ดี เนื่องจากการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window มีความแตกต่างจากการทำธุรกรรมโดยใช้วิธีการรับส่งข้อมูลเอกสารที่อยู่ในรูปของกระดาษ โดยเฉพาะในประเด็นการนำเข้า ส่งออก และนำเข้าสินค้าที่ต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายต่างๆ ของหน่วยงานของรัฐผู้ออกใบอนุญาตนั้น

ส่วนใหญ่บัญญัติขึ้นในช่วงเวลาที่ทำธุรกรรมต่างๆ กับภาครัฐใช้วิธีการทางกระดาษ กฎหมายจึงได้กำหนดให้หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตจะต้องทำเป็นเอกสารในรูปแบบกระดาษ โดยกำหนดแบบของเอกสารดังกล่าวและสถานที่ในการยื่นเอกสารไว้ ซึ่งแตกต่างจากวิธีการรับส่งเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เอกสารจะอยู่ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และดำเนินการยื่นข้อมูลดังกล่าวผ่านระบบคอมพิวเตอร์เข้าสู่ระบบ National Single Window ทำให้ผู้ใช้บริการสามารถดำเนินการรับส่งข้อมูล ณ สถานที่ใดๆ และเวลาใดๆ ก็ได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการดำเนินการรับส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window มีความแตกต่างจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานของรัฐกำหนดไว้ จึงมีปัญหาทางกฎหมายว่าหากมีการดำเนินการผ่านระบบ National Single Window แล้วจะถือว่ามีผลชอบด้วยกฎหมายเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่หน่วยงานของรัฐนั้นๆ ได้กำหนดไว้แล้วหรือไม่ เมื่อพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 แล้ว จะเห็นได้ว่าการดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตเป็นการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ ซึ่งมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐในมาตรา 35 ว่า หากคำขอและการอนุญาตในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาให้นำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับ ซึ่งในการนำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับนี้ทำให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีสถานะเช่นเดียวกับเอกสารในรูปแบบของกระดาษตามมาตรา 7 และมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดี ก็เป็นเพียงการรองรับผลทางกฎหมายของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เท่านั้น แต่มาตรา 35 นี้ไม่ครอบคลุมไปถึงกรณีที่กฎหมายของหน่วยงานของรัฐกำหนดให้มีการส่งด้วยวิธีการพิเศษ เช่น การส่งด้วยไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ เนื่องจากในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติใดกำหนดให้การส่งด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ถือเป็นการส่งด้วยวิธีการส่งพิเศษ ดังนั้น หากกฎหมายของหน่วยงานรัฐใดกำหนดให้การยื่นคำขอดังกล่าวจัดส่งด้วยวิธีการพิเศษ การส่งคำขอผ่านทางระบบ National Single Window จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานรัฐนั้นแล้ว และประเด็นต่อมาคือ แบบของคำขอและใบอนุญาตที่หน่วยงานของรัฐกำหนดให้การยื่นคำขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตจะต้องกระทำตามแบบที่กำหนด ซึ่งหากเป็นการรับส่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แล้วย่อมไม่อาจกระทำตามแบบที่กำหนดไว้ในรูปแบบของกระดาษได้ ซึ่งพระราชบัญญัติเพียงแต่กำหนดให้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มีผลทางกฎหมายเท่ากับเอกสารในรูปแบบของกระดาษอันเป็นการรองรับผลทางกฎหมายของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้สามารถดำเนินการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้เท่านั้น ตามมาตรา 7 และมาตรา 8 แต่ไม่ได้เข้าไปปลงล้างหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่กฎหมายอื่นกำหนดไว้ เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวจะกำหนดเกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในเฉพาะบางเรื่องเท่านั้น เช่น การทำเอกสารเป็นหนังสือตามมาตรา 8,

ลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ มาตรา 9, เอกสารต้นฉบับ มาตรา 10 เป็นต้น ซึ่งไม่มีบทบัญญัติในการรับรองความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในประเด็นของการทำตามแบบดังกล่าวแต่อย่างใด ทั้งนี้ กฎหมายกลางทั้งสองฉบับ คือ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลฯ และร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ ก็ได้มีการบัญญัติแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในประเด็นเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ทั้งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลฯ และร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ฯ มีประเด็นปัญหาทางกฎหมายในการบังคับใช้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ในเรื่องลำดับศักดิ์ทางกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายทั้งสองฉบับจัดเป็นกฎหมายลำดับรอง แต่กฎหมายของหน่วยงานของรัฐต่างๆ ที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตอยู่ในระดับพระราชบัญญัติ จึงเห็นได้ว่ากฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวมีลำดับศักดิ์ต่ำกว่ากฎหมายของหน่วยงานของรัฐ จึงไม่สามารถกำหนดให้การปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายทั้งสองฉบับบัญญัติแล้วจะถือว่าเป็นการปฏิบัติตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐนั้นแล้วได้ ฉะนั้น จึงเห็นได้ว่ากฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวก็ยังมีข้อบกพร่องและขาดความชัดเจนในประเด็นการนำไปใช้บังคับกับหน่วยงานของรัฐทั้งในแง่สภาพบังคับของกฎหมายและลำดับศักดิ์ของกฎหมายด้วย

สำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN Single Window) นั้น ประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศได้ทำความตกลงร่วมกันเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างประเทศสมาชิกให้เป็นไปในรูปแบบและมีมาตรฐานเดียวกัน สำหรับความตกลงที่สำคัญเกี่ยวกับการกำหนดกรอบทางกฎหมายของแต่ละประเทศสมาชิกคือ พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (Protocol on the Legal Framework to Implement the ASEAN Single Window) โดยมีการกำหนดให้ประเทศสมาชิกจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งกฎหมายเกี่ยวกับการรับส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศ ความปลอดภัยและความลับของข้อมูลสารสนเทศ การลงทะเบียนและการยืนยันตัวตนผู้ใช้งานระบบ ความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล และผลในทางกฎหมายของเอกสาร ข้อมูล และสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งประเทศไทยมีการตรากฎหมายภายในเพื่อรองรับในประเด็นต่างๆ ข้างต้นไว้แล้ว กอปรกับกรมสนธิสัญญา กระทรวงการต่างประเทศพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่มีข้อขัดข้องในสารัตถะของพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ครอบคลุมการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ ASEAN Single Window และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window พิจารณากฎหมายภายในที่อยู่ในความรับผิดชอบแล้วเห็นว่า สามารถดำเนินการตามพันธกรณีได้ โดยไม่ต้องออกหรือแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติแต่ประการใด เมื่อพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ดังกล่าว

ไม่อยู่ในบังคับมาตรา 23 วรรคสอง คือ ไม่เป็นหนังสือสัญญาที่มีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตหรือเขตพื้นที่นอกอาณาเขต ซึ่งประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือมีเขตอำนาจตามหนังสือสัญญาหรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามหนังสือสัญญา หรือที่กระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือสังคมของประเทศอย่างกว้างขวาง จึงไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติอีกแต่อย่างใด ดังนั้น ฝ่ายบริหารจึงมีอำนาจจัดทำสัตยาบันสาร เพื่อแสดงความยินยอมที่จะเข้าผูกพันตามพิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายฯ ได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาระบบดังกล่าวในประเทศต่างๆ คือ ประเทศอินโดนีเซียและประเทศสิงคโปร์จะเห็นได้ว่าการดำเนินการรองรับการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window โดยการออกกฎหมายหลายฉบับด้วยกัน ดังนั้น หากไม่มีการแก้ไขปัญหาการรับส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ก็จะทำให้เกิดปัญหาในการรับส่งข้อมูลโดยเฉพาะในประเด็นการยื่นขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตดังที่กล่าวมา ผู้เขียนจึงเห็นว่าควรแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการแก้ไขกฎหมายดังนี้

1. ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานต่างๆ ของรัฐแต่ละฉบับ

เนื่องจากกฎหมายของหน่วยงานต่างๆ ของรัฐส่วนใหญ่บัญญัติขึ้นในช่วงเวลาที่มีการทำธุรกรรมกับหน่วยงานของรัฐใช้วิธีการเอกสารในรูปแบบของกระดาษ และแม้ต่อมาจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายโดยอนุญาตให้การทำธุรกรรมกับหน่วยงานของรัฐสามารถดำเนินการผ่านทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ก็ตาม แต่ก็ยังเป็นการรับส่งข้อมูลผ่านทางคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงเข้ากับระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานของรัฐนั้นๆ ดังนั้น หากจะกำหนดให้มีการรับส่งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคธุรกิจเอกชนหรือภาคประชาชนโดยการนำระบบ National Single Window มาปรับใช้กับหน่วยงานต่างๆ ของรัฐแล้ว เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการรองรับการดำเนินการดังกล่าว อาจให้หน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยงานดำเนินการแก้ไขบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้มีการรองรับการนำระบบ National Single Window มาใช้บังคับกับหน่วยงานของตนเอง เนื่องจากในการยื่นคำขอและออกใบอนุญาตของแต่ละหน่วยงานนั้นย่อมมีลักษณะที่ วิธีการ และเงื่อนไขในการปฏิบัติที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละหน่วยงาน ดังนั้น จึงควรแก้ไขกฎหมายในลักษณะให้มีผลว่า การยื่นคำขอหรือการออกใบอนุญาตสามารถกระทำการผ่านการเชื่อมโยงข้อมูลในระบบ National Single Window ได้ โดยการดำเนินการดังกล่าวมีผลชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับ

การดำเนินการระบบเอกสารในรูปแบบของกระดาษ และถือว่าได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการที่กฎหมายของหน่วยงานนั้นๆ ได้กำหนดไว้แล้ว

2. ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544

พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 เป็นกฎหมายกลางที่กำหนดหลักเกณฑ์และผลทางกฎหมายของการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีมาตราที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐในมาตรา 3 วรรคสาม ซึ่งกำหนดให้พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ธุรกรรมในการดำเนินงานของรัฐ และมาตรา 35 ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับการนำพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับกับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ ดังนั้น หากมีการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายในพระราชบัญญัตินี้ซึ่งเป็นกฎหมายกลางนี้ก็จะทำให้มีผลเป็นการรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐตามกฎหมายของหน่วยงานรัฐต่างๆ เนื่องจากอยู่ในลำดับศักดิ์ของกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา 35 โดยอาจกำหนดเพิ่มวรรคใหม่ขึ้นมา หรือกำหนดเป็นมาตรา 35/1 โดยให้มีผลในลักษณะว่า การดำเนินการใดๆ กับหน่วยงานของรัฐให้สามารถกระทำการผ่านการเชื่อมโยงข้อมูลในระบบ National Single Window ได้ โดยการดำเนินการดังกล่าวมีผลชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการระบบเอกสารในรูปแบบของกระดาษ และถือว่าได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการที่กฎหมายของหน่วยงานนั้นๆ ได้กำหนดไว้แล้ว

จากแนวทางการแก้ไขปัญหาล่าสุด ทั้งสองการดำเนินการสามารถแก้ไขปัญหาการรับส่งข้อมูลผ่านระบบ National Single Window โดยเฉพาะในประเด็นการยื่นคำขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตทางอิเล็กทรอนิกส์ให้มีผลชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการด้วยวิธีการทางกระดาษดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และแนวทางการดำเนินการในทางปฏิบัติแล้ว ผู้เขียนเห็นว่าควรดำเนินการแก้ไขตามข้อ 2 คือ ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 เนื่องจากการดำเนินการแก้ไขตามข้อ 1 คือ ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติแห่งกฎหมายของหน่วยงานต่างๆ ของรัฐแต่ละฉบับนั้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายของหน่วยงานของรัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ประกาศกรม ประกาศคณะกรรมการ หรือระเบียบคณะกรรมการ เป็นต้น ซึ่งหากจะดำเนินการแก้ไขกฎหมายเป็นรายฉบับ ก็ต้องใช้เวลานาน เนื่องจากกระบวนการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยนั้นมีขั้นตอนในการดำเนินการหลายขั้นตอนและต้องผ่านการพิจารณาเพื่อเสนอความคิดเห็นจากหลายหน่วยงาน ได้แก่ กรม กระทรวง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา รัฐสภา จึงอาจขัดต่อจุดประสงค์ในการเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบ National Single Window ที่เป็นการอำนวยความสะดวกทางการค้า เพื่อให้

การบริการของรัฐทันสมัย สะดวกและรวดเร็ว นอกจากนี้ ยังมีประเด็นเรื่องความพร้อมของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงผ่านระบบ National Single Window จากทั้งหมด 36 หน่วยงาน ยังมีบางหน่วยงานที่ยังไม่มีความพร้อมในการเชื่อมโยงข้อมูลกับระบบ ดังนั้น หากจะให้แต่ละหน่วยงานดำเนินการแก้ไขกฎหมายของตนเองก็จะเกิดความล่าช้าได้ ซึ่งหากดำเนินการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ซึ่งเป็นกฎหมายกลางก็จะสามารถนำไปปรับใช้กับกฎหมายอื่นๆ ได้ในหลายฉบับ จึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพที่สุดในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อให้การประกอบธุรกิจการค้าระหว่างหน่วยงานของรัฐและภาคธุรกิจเอกชนในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window ดำเนินไปได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นรูปธรรม และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

หนังสือและบทความในหนังสือ

- จุมพต สายสุนทร. กฎหมายระหว่างประเทศ เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2555.
- ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒน์สานต์, ทวีศักดิ์ กอนันต์กุล, และสุรางคณา แก้วจำนง. คำอธิบายพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544. กรุงเทพมหานคร: จีรัชการพิมพ์, 2545.
- ดิเรก ควรสมาคม. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2552.
- เดชอุดม ไกรฤทธิ์. คำอธิบายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2554 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ. 2551. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ป., 2557.
- ถาวร เกียรติทับทิว. คำอธิบายกฎหมายปกครอง ศาลปกครอง คดีปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2551.
- นพนิตี สุริยะ. กฎหมายระหว่างประเทศ เล่ม 2. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2550.
- ประสิทธิ์ ปิวาวัฒนพานิช. ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.
- ประสิทธิ์ เอกบุตร. กฎหมายระหว่างประเทศ เล่ม 1 สนธิสัญญา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2551.
- มานิตย์ จุมปา. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- วิชัย มากวัฒน์สุข. ความรู้ทั่วไปว่าด้วยกฎหมายและพิธีการศุลกากรระบบ e-Customs. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: อินฟอร์มีเดีย บัคส์, 2553.
- สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ. กฎหมายธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2544.

สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ. แนวทางการพัฒนากฎหมายแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย (Legal Development of Electronic Commerce in Thailand). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2538.

สิทธิกร ศักดิ์แสง. หลักกฎหมายมหาชน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2554.

สุพิศ ประณีตพลกรัง. ความรู้เบื้องต้นกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: อินเทอร์เน็ตบุ๊คส์, 2545.

หยุด แสงอุทัย. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประกายพริก, 2548.

วิทยานิพนธ์

นันทนัช เองใจรัตน์. “การปรับปรุงกฎหมายศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ASEAN SINGLE WINDOW).” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557.

พงษ์พัฒน์ ธารพงษ์พันธ์. “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการนำวิธีการอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในพิธีการศุลกากร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557.

สิริญา อัญญาธ. “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกทางการค้าอิเล็กทรอนิกส์ศึกษากรณีการให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อ ณ จุดเดียว.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554.

เอกสารอิเล็กทรอนิกส์

กรมศุลกากร. “พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน.” <http://www.customs.go.th/wps/wcm/connect/library+cus501th/internetth/news/ceae6b28599ebc75a109ad91adb2fa45>, 22 มกราคม 2559.

กรมศุลกากร. “THAILAND NATIONAL SINGLE WINDOW (March 2016).” <https://www.thainsw.net/INSW/SecurityServlet>, 16 เมษายน 2559.

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ. “กระบวนการนำเข้าสินค้าตามกฎหมายอินโดนีเซีย.” http://www.ditp.go.th/contents_attach/94373/94373.pdf, 16 มกราคม 2559.

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ. “การขยายระบบ National Single Window (NSW) ของ อินโดนีเซียครอบคลุมถึงร้อยละ 90 ของการค้าระหว่างประเทศ.” http://www.ditp.go.th/ditp_pdf.php?filename=contents_attach/69254/55001955.pdf&title=69254, 16 มกราคม 2559.

สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. “สพธอ. เตรียมความพร้อมรองรับ AEC 2015 ผลักดัน มาตรฐานธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์.” <https://www.etda.or.th/content/1821.html>, 4 เมษายน 2558.

สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. “ETDA ร่วมผนึกกำลังขับเคลื่อน NSW รองรับ AEC เพื่อนำเข้าส่งออกและโลจิสติกส์ในกลุ่มอาเซียน สะดวกรวดเร็วและลดต้นทุน.” <https://www.etda.or.th/content/etda-nsw-aec.html>, 4 เมษายน 2558.

Electronics Media

APEC. “Indonesia National Single Window” http://mddb.apec.org/documents/2009/SCCP/SWWG-WKSP4/09_sccp_swwg_wksp4_016.pdf, September 9, 2015.

ASEAN. “About ASEAN Single Window.” <http://asw.asean.org/about-asw>, November 28, 2015.

ASEAN. “Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window Kuala Lumpur, 9 December 2005.” http://www.asean.org/?static_post=agreement-to-establish-and-implement-the-asean-single-window-kuala-lumpur-9-december-2005-2, March 14, 2015.

Doing Business. “Implementing trade single windows in Singapore, Colombia and Azerbaijan.” <http://www.doingbusiness.org/reports/case-studies/2013/implementing-trade-single-window>, November 28, 2015.

Japan Association for Simplification of International Trade Procedures. “ASEAN Single Window.” http://www.jastpro.org/topics/pdf/asw_2012e.pdf, April 5, 2016.

Rolf H. Weber. “Legal Framework for the Single Window Concept in ASEAN – A Successful Movement towards Trade Facilitation in East Asian Countries.” <http://www.sef.hku.hk/aslea2011/private/paper/39.%20Rolf%20H%20Weber%20paper.pdf>, November 9, 2015.

- Singapore Customs. "TradeXchange." <http://www.customs.gov.sg/about-us/national-single-window/tradexchange>, December 23, 2015.
- UNCITRAL. "Legal and Regulation Aspects of International Single Window Implementation – The ASEAN Experience." https://www.uncitral.org/pdf/english/colloquia/EC/Legal_regulatory_aspects_of_Single_Window_-_Colloquium_CKW_final.pdf, September 9, 2015.
- UNECE. "Establishing A Legal Framework for International Trade Single Window." https://www.unece.org/fileadmin/DAM/cefact/recommendations/rec35/Rec35_ECE_TRADE_401_EstablishingLegalFrameworkforSingleWindow_E.pdf, November 9, 2015.
- UNESCAP. "INDONESIAN EXPERIENCE IN DEVELOPING INSW." <http://unpan1.un.org/intradoc/groups/public/documents/ungc/unpan040184.Pdf>, September 9, 2015.
- UNESCAP. "Protocol on The Legal Framework ("PLFW) to Implement the ASEAN Single Window." http://www.unescap.org/sites/default/files/2_ASW%20PLF_Wan%20Asnur.pdf, January 4, 2016.
- United Nations. "Single Window Planning and Implementation Guide." http://www.unece.org/fileadmin/DAM/trade/Publications/ECE-TRADE-404_SingleWindow.pdf, May 12, 2015.
- UNNEXT. "ASEAN Single Window for Cross Border Paperless Trade." <http://unnnext.unescap.org/fcpt-bkk-wan.pdf>, November 14, 2015.
- UNNEXT. "Towards A Single Window Trading Environment, Best Practice in Single Window Implementation: Case of Singapore's Tradenet." <http://unnnext.unescap.org/pub/brief2.pdf>, March 15, 2015.
- USAID. "ASEAN Single Window The Intersection of Law & Technology." http://pdf.usaid.gov/pdf_docs/Pnadm816.pdf, March 14, 2015.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก**Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 35 of 2012**

CONCERNING

AMENDMENT TO THE PRESIDENTIAL REGULATION NUMBER 10 OF 2008 CONCERNING
THE USE OF ELECTRONIC SYSTEM IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL
SINGLE WINDOW

BY THE GRACE OF ALMIGHTY GOD
PRESIDENT OF THE REPUBLIC OF INDONESIA,

Considering:

a. that in the framework to improve licensing service in relation with export and/or import activities conducted through Indonesia National Single Window, it is necessary to amend Presidential Regulation Number 10 of 2008 concerning the Use of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window;

b. that based on consideration as intended in paragraph a, it is necessary to stipulate Presidential Regulation concerning Amendment to the Presidential Regulation Number 10 of 2008 concerning the Use of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window;

In view of:

1. Article 4 paragraph (1) of the Constitution of the Republic of Indonesia of 1945;

2. Law of the Republic of Indonesia Number 10 of 1995 concerning Customs (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 75 of 1995, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 3612) as amended by Law of the Republic of Indonesia Number 17 of 2006 (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 93 of 2006, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 4661);

3. Law Number 11 of 2008 concerning Electronic Information and Transaction (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 58 of 2008, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 4843);

4. Presidential Regulation Number 10 of 2008 concerning the Use of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window;

DECIDES:

To stipulate:

PRESIDENTIAL REGULATION CONCERNING AMENDMENT TO PRESIDENTIAL REGULATION NUMBER 10 OF 2008 CONCERNING THE USE OF ELECTRONIC SYSTEM IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW

Article I

Several provisions in Presidential Regulation Number 10 of 2008 concerning the Use of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window shall be amended as follows:

1. Provision of Article 1 shall be amended become as follows:

"Article 1

In this Presidential Regulation what is referred as:

1. Electronic System is a series of devices and electronic procedures which have function to prepare, collect, process, analyze, store, display, publish, send, and/or distribute electronic information;

2. Indonesia National Single Window, hereinafter called as INSW is Indonesia national system that allows the single submission of data and information, single and synchronous processing of data and information, and single decision making for custom release and clearance of cargoes;

3. INSW Portal is a system that will perform the integration of information relating to the handling of customs documents and clearance of cargo, ensuring data and information security as well as integrating flow and processes of information among internal systems automatically, which includes system of customs, licensing,

port/airport affairs, and the other systems related with the handling of customs documents and clearance of cargo;

4. Domain name is the Internet address of a person, association, organization, business entity, or government agency that can be used to communicate through the Internet in the form of code or characters that are unique indicates a particular location in the Internet;

5. The Information security system is a system used in the security of data and information, network connections, and supporting infrastructure, which is done either physically or using the software;

6. Access is the activity to interact with electronic systems that stand alone or with the network;

7. Electronic document is any electronic information created, transmitted, sent, received, or stored in the form of analog, digital, electro-magnetic, optical, or the like, which can be seen, displayed and/or heard through computer or electronic systems, including but not limited to in writing, sounds or images, maps, designs, photos or the like, letters, signs, numbers, access codes, symbols or perforations having meaning or sense or can be understood by person who are able to understand it;

8. Electronic data interchange is a legal act performed by means of an electronic system among the parties to exchange data;

9. Audit trace hereinafter called as audit trail is the result of a electronic process security system that is used to ensure conducting INSW execution trace;

10. INSW Portal Users are the ministries/agencies and business entities are given right to access INSW Portal;

11. Deleted."

2. Provision of Article 2 shall be amended become as follows:

"Article 2

(1) This Presidential Regulation is intended to govern the use of electronic systems in the handling of customs documents, licensing, and other documents relating to the export and/or import activities in the framework of INSW.

(2) Goal of governing:

- a. provide legal certainty in the framework the handling of customs documents, licensing, and other documents conducted through an electronic system related with export and/or import activities.
- b. protecting the handling of customs documents, licensing and other documents relating to the export and/or import activities from the abuse of the system; and
- c. provide guidance for the development and implementation of the INSW system."

3. Provisions of Article 3 shall be amended become as follows:

"Article 3

(1) Handling of customs documents, licensing, and other documents relating to the export and/or import activities through INSW.

(2) Development and implementation of INSW as intended in paragraph (1) shall be conducted as per the guidelines determined by the Ministry of Finance."

4. Between paragraph (1) and paragraph (2) of Article 4 is inserted 2 (two) paragraphs, called paragraph (1a) and paragraph (1b) so Article 4 is read as follows:

"Article 4

(1) For the handling of customs documents and licensing services related to exports and/or imports activities, the Government provides INSW Portal.

(1a) INSW Portal as intended in paragraph (1) become single reference in the implementation of export and import that is applied while not regulated yet or not opposite with regulations.

(1b) INSW Portal as intended in paragraph (1) shall be made in Indonesian Language, or if required may also made in Indonesian Language and English.

(2) Providing of INSW Portal as intended in paragraph (1) conducted by the Ministry of Finance in accordance with the regulations.

(3) INSW Portal as intended in paragraph (1) managed by INSW Portal operator that is determined further by separate Presidential Regulation."

5. Provisions of Article 6 shall be amended become as follows:

"Article 6

INSW Portal Operator as intended in Article 4 paragraph (3) has responsibility on the:

- a. single submission of data and information, single and synchronous processing of data and information, and single decision making for customs release and clearance of cargoes;
- b. ensure service system at INSW Portal operated continuously and meet data and information security standard;
- c. process information systems management and validation electronically to the portal users to gain legal access.
- d. coordinating and synchronizing the exchange of data and information directly (online) among users of the portal.
- e. setting up realization of export and/or import access data from the relevant permit publishers as confirmation to realization of export and/or import of licenses that have been issued, in accordance with applicable regulations.
- f. take action to solve the disruption to the service system and INSW Portal.
- g. provide an audit trail.
- h. ensure the security and confidentiality of the data and information submitted by agency through the INSW Portal.
- i. prepare call center; and
- j. carry out other activities determined by the Minister of Finance."

6. Provision of paragraph (1) and paragraph (4) of Article 10 shall be amended, paragraph (2) of Article 10 is deleted, and between paragraph (4) and paragraph (5) of Article 10 is inserted 1 (one) paragraph called paragraph (4a), so Article 10 is read as follows:

"Article 10

- (1) Each INSW Portal user that has access right should.
  - a. keep of security on the use of the access right; and

- b. guarantee legality on the data are submitted to INSW Portal.

(2) Deleted.

(3) INSW Portal user that submit data through INSW Portal are required to provide back up data.

(4) INSW Portal Operator shall arrange and determine Service Level Arrangement and Standard Operating Procedures.

(4a) INSW Portal User of ministries/agencies prepare and apply Service Level Arrangement, Standard Operating Procedures referring to Service Level Arrangement and Standard Operating Procedures of INSW Portal operator as intended in paragraph (4).

(5) INSW Portal users shall use standard data element are used in INSW Portal."

7. Provision of Article 13 shall be amended become as follows:

"Article 13

(1) INSW Portal Operator as intended in Article 4 paragraph (3) shall be established at the latest at the end of December 2013.

(2) Before establishment of INSW Portal Operator as intended in paragraph (1), responsibility of INSW operation conducted by NSW Preparation Team that is led by Minister of Finance.

(3) Structure of NSW Preparation Team members as intended paragraph (2) is determined by Coordination Minister of Economics Affairs."

8. Provisions of Article 14 shall be amended become read as follows:

"Article 14

INSW Portal User may be charged in according to provisions of regulation in the field of non tax state revenues."

Article II

This Presidential Regulation shall come into force on the date of promulgation.

For public cognizance, this Presidential Regulation shall be promulgated by placing it in the State Gazette of the Republic of Indonesia.

ภาคผนวก ข**Regulation of the President of the Republic of Indonesia Number 10 of 2008**

CONCERNING

THE USE OF ELECTRONIC SYSTEM IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL
SINGLE WINDOW

BY THE GRACE OF ALMIGHTY GOD

PRESIDENT OF THE REPUBLIC OF INDONESIA,

Considering:

a. that in order to enhance national competitiveness and facilitate trade toward the global competition, it is necessary to support smooth and speed flow of exports and/or imports goods, and reduce transaction costs through increased efficiency of time and cost in the process of customs release and clearance of cargoes;

b. that to implement Indonesia's commitment in the Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window, it is necessary to be established effective, efficient, and sustainable National Single Window system;

c. that based on the considerations as intended in paragraphs a and b, it is necessary to stipulate Presidential Regulation concerning the Use of Electronic Systems in the Framework of Indonesia National Single Window;

In view of:

1. Article 4 paragraph (1) of the Constitution of the Republic of Indonesia of 1945;

2. Trade Law 1934 (Statute Book Number 38 of 1938) as amended and supplemented;

3. Law of the Republic of Indonesia Number 16 of 1992 concerning Animal, Fish and Plant Quarantine (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 56 of 1992, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 3482);

4. Law of the Republic of Indonesia Number 7 of 1994 concerning Ratification of Agreement Establishing the World Trade Organization (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 57 of 1994, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 3564);

5. Law of the Republic of Indonesia Number 10 of 1995 concerning Customs (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 75 of 1995, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 3612) as amended by Law of the Republic of Indonesia Number 17 of 2006 (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 93 of 2006, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 4661);

6. Law of the Republic of Indonesia Number 7 of 1996 concerning Food (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 99 of 1996, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 3656);

7. Law of the Republic of Indonesia Number 17 of 2003 concerning State Finance (Statute Book of the Republic of Indonesia Number 47 of 2003, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 4286);

DECIDES:

To stipulate:

PRESIDENTIAL REGULATION CONCERNING THE USE OF ELECTRONIC SYSTEM IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW.

CHAPTER I

GENERAL PROVISIONS

Article 1

In this Presidential Regulation what is referred as:

1. Electronic system is a system for collecting, preparing, storing, processing, analyzing, and disseminating electronic information;
2. Indonesia National Single Window, hereinafter called as INSW is Indonesia national system that allows the single submission of data and information,

single and synchronous processing of data and information, and single decision-making for custom release and clearance of cargoes;

3. INSW Portal is a system that will perform the integration of information relating to the handling of customs documents and clearance of cargo, ensuring data and information security as well as integrating flow and processes of information among internal systems automatically, which includes system of customs, licensing, port/airport affairs, and the other systems related with the handling of customs documents and clearance of cargo;

4. Domain name is the Internet address of a person, association, organization, business entity, or government agency that can be used to communicate through the Internet in the form of code or characters that are unique indicates a particular location in the Internet;

5. The security system is a system used in the security of data and information, network connections, and supporting infrastructure, which is done either physically or using the software;

6. Access is the activity to interact with electronic systems that stand alone or with the network;

7. Electronic document is any electronic information created, transmitted, sent, received, or stored in the form of analog, digital, electro-magnetic, optical, or the like, which can be seen, displayed and/or heard through computer or electronic systems, including but not limited to in writing, sounds or images, maps, designs, photos or the like, letters, signs, numbers, access codes, symbols or perforations having meaning or sense or can be understood by person who are able to understand it;

8. Electronic data interchange is a legal act performed by means of an electronic system among the parties to exchange data;

9. Audit trace hereinafter called as audit trail is the result of a electronic process security system that is used to ensure conducting INSW execution trace;

10. INSW Portal users are the parties who access the INSW Portal consisting of permit issuing agency, the Directorate General of Customs and Excise, exporters, importers, shipping agents, and Customs Settlement Services Provider;

11. The access receiver is INSW portal user authorized to access INSW Portal according to the granted access authority.

CHAPTER II PURPOSE AND OBJECTIVES

Article 2

(1) This Presidential Regulation is intended to govern the use of electronic systems in the handling of customs documents and licensing relating to the export and/or import activities in the framework of INSW.

(2) Goal of governing:

a. Provide legal certainty in the framework the handling of customs documents and licensing conducted through an electronic system related with export and/or import activities.

b. Protecting the handling of customs documents and licensing relating to the export and/or import activities from the abuse of the system.

c. Provide guidance for the development and implementation of the INSW system.

CHAPTER III

INSW

Article 3

(1) Handling of customs documents and licensing services relating to the export and/or import through INSW.

(2) Development and implementation of INSW as intended in paragraph (1) shall be conducted as per the guidelines determined by the Ministry of Finance.

CHAPTER IV
INSW PORTAL

Article 4

(1) For the handling of customs documents and licensing services related to exports and/or imports activities, the Government provides INSW Portal.

(2) Providing of INSW Portal as intended in paragraph (1) conducted by the Ministry of Finance in accordance with the regulation.

(3) INSW Portal as intended in paragraph (1) managed by INSW Portal operator that is determined further by separate Presidential Decree.

Article 5

INSW Portal using domain name www.insw.go.id.

Article 6

INSW Portal Operator have obligations:

a. Ensure INSW services system operates continuously and meet data and information security standards.

b. Process information systems management and validation electronically to the portal users to gain legal access.

c. Coordinating and synchronizing the exchange of data and information directly (online) among users of the portal.

d. Setting up realization of export and/or import access data from the relevant permit publishers as confirmation to realization of export and/or import of licenses that have been issued, in accordance with applicable regulations.

e. Take action to solve the disruption to the system INSW.

f. Provide an audit trail.

g. Ensure the security and confidentiality of the data and information submitted by agency through the INSW Portal.

h. Carry out other activities determined by the Minister of Finance.

CHAPTER V

RELATIONSHIP AMONG INSW PORTAL OPERATOR WITH THE USERS

Article 7

(1) The users give and/or receive license, the data and information are submitted through the electronic system from and to the INSW Portal.

(2) License, data, and information as intended in paragraph (1) are electronic documents that bind the parties related with INSW.

Article 8

INSW Portal Operator and all INSW Portal users are obligated to do security for the INSW Portal through management and operational policy as well as the provision of necessary infrastructure.

CHAPTER VI

DUTIES AND RESPONSIBILITIES OF THE INSW PORTAL USER

Article 9

(1) The user parties, to be able to access the INSW Portal, shall have the INSW access right.

(2) Further provisions on granting access rights as intended in paragraph (1) shall be regulated by the Ministry of Finance.

Article 10

(1) Each recipient INSW access right responsible for maintaining the security on the use of this access right.

(2) The receiver of INSW access right responsible for any data submitted to the INSW Portal.

(3) INSW Portal user that submit data through INSW Portal are required to provide back up data.

(4) Each INSW Portal user agency shall determined Service Level Arrangement to be obeyed and implemented in order to create legal certainty.

(5) Each INSW User Portal agency shall uses standard data elements used in INSW.

CHAPTER VII

AUDIT TRAIL

Article 11

(1) INSW Portal Operator and INSW Portal User are required to provide an audit trail for all activities in INSW.

(2) Audit trail as intended in paragraph (1) is used to identify and test the validity of electronic transaction processing through INSW.

(3) In case of discrepancy of data and information among the INSW Portal users, so the existing audit trail in INSW Portal becomes base of search.

CHAPTER VIII

FORCE MAJEURE

Article 12

(1) In case of INSW Portal can not function due to force majeure, the handling of customs documents and clearance of cargos are implemented through emergency procedures.

(2) Emergency procedures as intended in paragraph (1) shall be further regulated by the Ministry of Finance.

CHAPTER IX

OTHER PROVISIONS

Article 13

(1) Prior to the establishment of INSW Operator as intended in Article 4 paragraph (3), the INSW management responsible party conducted by NSW Preparation Team, chaired by the Minister of Finance.

(2) NSW Preparation Team membership structure as intended in paragraph (1) shall be determined by the Coordinating Minister for the Economy.

Article 14

Employers consisting of exporters, importers, shipping agents and customs settlement service providers who use the service through the INSW Portal are charged in accordance with applicable regulations.

Article 15

(1) Ministry/Non Ministerial Government Agency or other agencies related to exports and/or imports, gradually mandatory shall use INSW system at the latest by the end of September 2008.

(2) Phasing as intended in paragraph (1) shall be determined by the Minister of Finance.

CHAPTER X

CLOSING

Article 16

Further provisions required for the implementation of this Presidential Regulation in each user agency regulated collectively or individually with the Ministerial Regulation or Head of User Agency.

Article 17

This Presidential Regulation shall come into force on the date of stipulation.

ภาคผนวก ค**Decree of the Minister of Finance No.1049/KMK.01/2006**

CONCERNING

APPOINTMENT OF BATAM AND TANJUNG PRIOK SEAPORT JAKARTA AS PILOTING
NATIONAL SINGLE WINDOWS LOCATIONS

THE MINISTER OF FINANCE,

Considering:

- a. that persuade to decree of the Coordinante Minister for Economy No. KEP-22/M/EKON/03/2006 on the team for preparation of national single window, the Minister of Finance has been stipulated as the chairman of the team for preparation of national single window;
- b. that in accordance with decision of plenary meeting of the task force team for preparation of national single window in Jakarta on March 15, attended by the Minister of Finance, Minister of Trade and Minister of Transportation, Batam and Tanjung Priok has been stipulated as locations of pilot project of national single window with the target of completion being late December 2006 for Tanjung Priok seaport Jakarta;
- c. that based on the consideration as described in a and b above, it is necessary to stipulate a decree of the Minister of Finance on appointment of Batam and Tanjung priok seaport Jakarta as piloting national single window locations;

In view of:

1. Law No. 10/1995 on customs (statute book of 1995 No. 75, supplement to statute book No. 3612) as has already been amended by Law No. 17/2006 concerning the amendment to Law No. 10/1995 on customs (statute book of 2006 No. 93)
2. No. 17/2003 on State Finance (statute book of 2003 No. 47, supplement to statute book No. 4286);

3. Law No. 1/2004 on State Treasury (Statute book of 2004 No. 5, supplement to Statute book No. 4355);
4. Presidential decree No. 42/2002 on technical guidelines on realization of the state budget of revenue and expenditure (Statute book of 2002 No. 73, Supplement to Statute book No. 4214) as has already been amended by Presidential decree No. 72/2004 (Statute book of 2004 No. 92, supplement to Statute book No. 4418);
5. Presidential decree No. 54/2002 on the coordinating team for encouraging the traffic of exported and imported goods, as has already been amended several times and the latest by presidential decree No. 24/2005;
6. Decree of the Coordinating Minister for Economy No. KEP-22/M-EKON/03/2006 on the team for preparation of national single window;

Observing:

1. Presidential instruction No. 4/2004 on policy making in state ministries and non-ministerial government institutions;
2. Presidential instruction No. 3/2006 on investment climate policy package;

HAS DECIDED:

To stipulate:

THE DECREE OF THE MINISTER OF FINANCE ON APPOINTMENT OF BATAM AND TANJUNG PRIOK SEAPORT JAKARTA AS PILOTING NATIONAL SINGLE WINDOWS LOCATIONS

First:

To appoint Batam and Tanjung Priok seaport Jakarta as piloting national single windows location with the target of completion as follows;

- a. late December 2006, in the case of Batam; and
- b. late June 2007, in the case of Tanjung Priok seaport, Jakarta.

Second:

To apply trial rule of electronic system integration to customs clearance and port clearance processes for several kinds of exported or imported goods on the basis of the classification system of goods (HS).

Third:

In the framework of the piloting, information technology facilities and infrastructure currently used by the directorate general of customs and excise shall be used.

Fourth:

All costs needed for implementing the piloting shall be borne by the state budget of revenue and expenditure.

Fifth:

The decree shall come into force as from the date of stipulation.

ภาคผนวก ง**Regulation of the Minister of Trade No. 28/M-DAG/PER/6/2009**

CONCERNING

PROVISIONS ON EXPORT AND IMPORT LICENSE SERVICE BY ELECTRONIC SYSTEM
THROUGH INATRADE IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW

BY GRACE OF THE ALMIGHTY GOD,

THE MINISTER OF TRADE OF THE REPUBLIC OF INDONESIA,

Considering:

- a. that in the framework of enhancing effective/ efficient and transparent licensing service for business communities to support the smooth and speed of the flow of goods in the export and/or import! it is necessary to apply an electronic licensing service system;
- b. that in order to implement the provision of Article 16 of Presidential Regulation No. 10/2008 concerning the Operation of Electronic System in the framework of Indonesia National Single Window;
- c. that based on the considerations as intended in points a and b it is necessary to stipulate a Regulation of the Minister of Trade;

In view of:

1. Trade Law 1934 (Statute Book No. 86/1938);
2. Law No. 7/1994 concerning Ratification of Agreement Establishing The World Trade Organization (Statute Book of the Republic of Indonesia No. 57/1994, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia No. 3564);
3. Presidential Decree No. 260/1967 concerning the Affirmation of Tasks and Responsibility of the Minister of Trade in the Field of Foreign Trade;
4. Presidential Decree No. 187/M/2004 concerning the Establishment of United Indonesia Cabinet as already amended several times and the latest by Presidential Decree No. 171/M/2005;

5. Presidential Regulation No. 9/2005 concerning Status, Tasks, Functions, Organizational Structures and Working Arrangements of State Ministries of the Republic of Indonesia as amended several times and the latest by Presidential Regulation No. 20/2008;
6. Presidential Regulation No. 10/2005 concerning First Echelon Organizational Units and Tasks of State Ministries of the Republic of Indonesia as amended several times and the latest by Presidential Regulation No. 50/2008;
7. Presidential Regulation No. 10/2008 concerning the Operation of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window;
8. Decision of the Minister of Industry and Trade No. 229/MPP/Kep/7/1997 concerning General Provision in Import;
9. Decision of the Minister of Industry and Trade No. 230/MPP/Kep/7/1997 concerning Goods Subject to Import Control as amended several times and the latest by Decision of the Minister of Industry and Trade No. 406/MPP/Kep/6/2004;
10. Decision of the Minister of Industry and Trade No. 558/MPP/Kep/12/1998 concerning General Provisions in Export as amended several times and the latest by Regulation of the Minister of Trade No. 01/M-DAG/PER/1/2007;
11. Regulation of the Minister of Trade No. 01/M-DAG/PER/3/2005 concerning Organization and Working Arrangement of the Ministry of Trade as amended several times and the latest by Regulation of the Minister of Trade No. 24/M-DAG/PER/6/2009;

HAS DECIDED:

To stipulate:

REGULATION OF THE MINISTER OF TRADE CONCERNING PROVISIONS ON EXPORT AND IMPORT LICENSE SERVICE BY ELECTRONIC SYSTEM THROUGH INATRADE IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW

Article 1

in this Ministerial Regulation:

1. License is the granting of legality to applicants in the form of either recognition, appointment, stipulation, approval or registration.
2. Electronic System is a system operated to gather, prepare, store, process, analyze and disseminate electronic information.
3. Portal is a system which would integrate information that assures the security of data and information as well as integrate flow and process of information between internal systems automatically.
4. Indonesia National Single Window, hereinafter abbreviated as INSW is a national Indonesia system enabling the single submission of data and information, single and synchronous processing of data and information and single decision-making for customs release and clearance of cargoes.
5. INATRADE is an electronic export and/or import licensing system within the Ministry of Trade which is realized on-line through internet.
6. Applicant shall be individual, business entity, legal entity, government institution or institution of other country using INATRADE for securing licensing.
7. Electronic Document shall be every kind of electronic information made, disseminated, sent, received or saved in analog, digital, electromagnetic, optical or such kind, which may be seen, displayed and/or heard through computer or electronic system, including but not limited to meaningful writings, voices, pictures, maps, designs, photos or such kind, letter, marks, number, access code, symbol or perforation that could be understood by persons capable of understanding them.
8. Access Right is a right granted to conduct interaction with an independent electronic system or network.
9. Foreign Trade Service Unit hereinafter called UPP is an unit receiving licensing application, recommendation (supporting document), and conveying export and/or import licensing which is issued by the Directorate

General of Foreign Trade manually or electronically in the framework of the implementation of INATRADE.

10. Standard Operating Procedure hereinafter called SOP is a written standard/guidance containing procedures or phases which must be followed to settle a process of export and/or import licensing in the framework of the application of INSW system.
11. Service Level Arrangement, hereinafter called SLA is a service level which must be obeyed and implemented by manager of INATRADE to provide export and/or import licensing service in the framework of the application of INSW system.
12. Director General is Director General of Foreign Trade, Ministry of Trade.
13. Minister is Minister in charge of trading.

Article 2

- (1) Export and/or import licensing service shall be realized gradually by an electronic system through portal INATRADE.
- (2) Portal INATRADE as intended in paragraph (1) use the domain name <http://inatrade.depdag.go.id>.
- (3) Kinds of the licensing as intended in paragraph (1) is stipulated further by the Director General on behalf of the Minister.

Article 3

The licensing service as intended in Article 2 paragraph (1) may only be provided for applicants having Access Right.

Article 4

- (1) Access Right as intended in Article 3 may be obtained by the following procedures:
  - a. applicants register through <http://inatrade.depdag.go.id> by completing the available form completely and truthfully as well as submit print out thereof to officer of INATRADE; and
  - b. Applicants must submit the required documents in the form of soft: copy by showing the original documents which remain valid.

- (2) The original documents as intended in paragraph (1) b shall be as follows:
  - a. Corporate registry number (TDP); and
  - b. Taxpayer Code Number (NPWP).
- (3) The documents as intended in paragraph (2) shall be validated by INATRADE officer.
- (4) Data in the form and documents as intended in paragraph (1) and paragraph (2) may be verified in the field by a team established by the Director General, before or after the issuance of approval of Access Right.

Article 5

- (1) The Minister appoints the Director General to approve or reject the application for securing as well as revoke Access Right.
- (2) The Director General delegates authority to approve, reject or revoke as intended in paragraph (1) to the Director of Export and Import Facilitation or the appointed official.
- (3) The approval of Access Right shall be issued in not later than 10 (ten) working days as from the date of receipt of the documents as intended in Article 4 paragraph (1) b completely and truthfully.
- (4) The rejection of Access Right shall be issued in not later than 10 (ten) working days as from the date of delivery of the documents to in Article 4 paragraph (1) b and shall be accompanied by reason for rejection.
- (5) The approval of Access Right as intended in paragraph (3) may be revoked in the case of untrue data being found from the result of verification as intended in Article 4 paragraph (4).

Article 6

Applicants already securing Access Right shall abide by all provisions mentioned in the document of approval of Access Right.

Article 7

- (1) Applicants already securing Access Right shall submit licensing application by using the application form in INATRADE portal and follow the stipulated procedures.

- (2) In case of the licensing as intended in paragraph (1) requires recommendation and/or other documents from other technical institutions:
- a. the applicants shall submit electronically the required recommendation and/or other documents to the Ministry of Trade if the related technical institutions have operated electronic system and been integrated with INATRADE;
  - b. the applicants shall convey manually the required recommendation and/or other documents to the Ministry of Trade if the related technical institutions have not operated electronic system and been not integrated with INATRADE yet.

Article 8

- (1) The licensing application as referred to in Article 7 shall be processed further by technical directorate in accordance with SOP and SLA on the basis of category of the respective business communities and/or kinds of licensing.
- (2) The technical directorate as intended in paragraph (1) shall cover:
- a. the Directorate of Export of Agricultural and Forestry Products;
  - b. the Directorate of Export of Industrial and Mining Products;
  - c. the Directorate of Import; and
  - d. the Directorate of Goods Quality Supervisory and Control.
- (3) Further provision on SOP and SLA for' each kind of licensing shall be stipulated by the Director General on behalf of the Minister.

Article 9

- (1) The technical directorate as intended in Article 8 paragraph (2) shall issue licensing in accordance with SOP and SLA.
- (2) The technical directorate as intended in Article 8 paragraph (2) may reject licensing application in case of:
- a. administrative requirements being not complete;

- b. information showing that name, kind and designation of goods are not suitable to the applied; and/or
  - c. INATRADE system denying entry of invalid data.
- (3) The licensing or rejection as intended in paragraph (1) and paragraph (2) shall be issued in the form of electronic document and printout (hard copy).
- (4) Printout (hard copy) of licensing or rejection of application shall be taken in UPP.
- (5) Licensing already issued in the form of electronic document as intended in paragraph (3) and other export and/or import complementary documents shall be sent through INATRADE to portal INSW to fulfill customs obligations.

Article 10

- (1) In case of electronic system not working because of force majeure, export and/or import licensing service shall be done manually.
- (2) The force majeure as intended in paragraph (1) may be in the form of:
- a. natural disaster, such as flooding, earthquake, land slide, and other disasters occurring naturally;
  - b. fire, blackout and theft of equipment; and/or
  - c. damage and failure of facilities and infrastructure supporting electronic system more than 4 (four) hours.

Article 11

- (1) Access Right to INATRADE service shall expire in case of:
- a. owners of the Access Right not using their Access Right for 6 (six) months consecutively;
  - b. owners of Access Right submitting application for manager of INATRADE to terminate their Access Right to INATRADE service;
  - c. owners of Access Right violating the provision in Article 6;
  - d. manager of INATRADE considering that owners of Access Right misuse service;

- e. manager of INATRADE receiving a written request from related technical institution with respects to violation in export and/or import committed by the owner of Access Right; or
- f. manager of INATRADE executing a must to terminate the Access Right in the framework of implementing the provisions of legislation.

(2) The termination of the Access Right as intended in paragraph (1) shall be done manually and/or electronically.

(3) The termination of the Access Right as intended in paragraph (1) e shall be done after coordinating with related technical institution.

Article 12

(1) Applicants already securing the Access Right shall continue to be permitted to submit licensing application manually up to 6 (six) months as from the date when the Access Right is obtained.

(2) After 6 (six) months as from the date of securing of the Access Right as intended in paragraph (1), applicants shall submit licensing application by an electronic system.

(3) Licensing issued on the basis of the manual licensing application as intended in paragraph (1) and license already is issued before the enforcement of this Ministerial Regulation by INATRADE management shall be sent through INATRADE to INSW portal to fulfill customs obligation.

Article 13

INATRADE shall be operated by a Management Team of INATRADE who is stipulated by the Minister.

Article 14

All costs arising from the implementation of INATRADE shall be borne by the State Budget of Revenue and Expenditure (APBN) of the Ministry of Trade.

Article 15

Further provision on the implementation of this Ministerial Regulation shall be stipulated by the Director General.

Article 16

This Ministerial Regulation shall come into force after 60 (sixty) days as from the date of stipulation.

For public cognizance, this Ministerial Regulation shall be announced by placing it in State Gazette of the Republic of Indonesia.

ภาคผนวก จ**Decree of the Minister of Communication and Information Technology****No.44/PER/M.KOMINFO/10/2009**

ON

THE IMPLEMENTATION OF ELECTRONIC SYSTEM IN THE FRAMEWORK
OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW WITHIN THE PURVIEW OF
THE DEPARTMENT OF COMMUNICATION AND INFORMATION TECHNOLOGY

BY THE GRACE OF GOD, THE ALMIGHTY

MINISTER OF COMMUNICATION AND INFORMATION TECHNOLOGY,

Considering:

- a. that in order to support the use of electronic system in handling customs and licensing documents related to the import of telecommunication tools and equipment and to implement the provision of Article 16 of the Decree of the President of the Republic of Indonesia Number 10 Year 2008 on the Use of Electronic System in the framework of Indonesia National Single Window, it is considered necessary to ratify a Decree of the Minister of Communication and Information Technology on the Implementation of Electronic System in the framework of Indonesia National Single Window within the purview of the Department of Communication and Information Technology.

Bearing in mind:

1. Law of the Republic of Indonesia Number 36 Year 1999 on Telecommunication (State Gazette of the Republic of Indonesia Number 154 Year 1999, Additional State Gazette of the Republic of Indonesia Number 3881);

2. Government Regulation of the Republic of Indonesia Number 52 Year 2000 on the Provision of Telecommunication (State Gazette of the Republic of Indonesia Number 107 Year 2000, Additional State Gazette of the Republic of Indonesia Number 3980);
3. Decree of the President of the Republic of Indonesia Number 9 Year 2005 on Positions, Tasks, Functions, Organizational Structure and Working of State Ministries of In case the English translation gives rise to different interpretation, please refer to the original version in Indonesian language the Republic of Indonesia as amended latest by the Decree of the President of the Republic of Indonesia Number 20 Year 2008
4. Decree of the President of the Republic of Indonesia Number 10 Year 2005 on Organizational Units and Functions of Echelon 1 of State Ministries of the Republic of Indonesia as amended latest by the Decree of the President of the Republic of Indonesia Number 21 Year 2008;
5. Decree of the President of the Republic of Indonesia Number 10 Year 2008 on Use of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window;

DECIDES

To ratify

THE DECREE OF THE MINISTER OF COMMUNICATION AND INFORMATION TECHNOLOGY ON THE IMPLEMENTATION OF ELECTRONIC SYSTEM IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW WITHIN THE PURVIEW OF THE DEPARTMENT OF COMMUNICATION AND INFORMATION TECHNOLOGY.

CHAPTER I
GENERAL PROVISIONS

Article 1

In this Ministerial Decree, what is meant by :

1. Electronic system is a system to collect, prepare, keep process, analyze, and disseminate electronic information;
2. Indonesia National Single Window hereinafter called INSW is an Indonesian national system which makes it possible to provide single submission of data and information, single and synchronous processing of data and information, and single decision-making for customs release and clearance of cargoes;
3. INSW Portal is a system that carries out information integration relating to the handling process of customs release and clearance of cargoes document, guarantees the security of data and information and integrates automatically the channel and process of information between internal systems, that covers the customs, licensing, sea ports/airports system, and other systems that have to do with the handling process of customs release and clearance of cargoes documents.
4. The customs and licensing document is a certificate of telecommunication tools and equipment or a declaration letter issued by the Director General or by an assigned official;
5. Minister is the Minister of Communication and Information Technology;
6. Director General is the Director General of Post and Telecommunication.

CHAPTER II
ELECTRONIC SYSTEM IN THE FRAMEWORK OF ISNW

Article 2

The handling of customs and licensing document that concerns the export and/or import of telecommunication tools and equipment within the purview of the Department of Communication and Information Technology uses electronic system in the framework of ISNW.

Article 3

The electronic system in the framework of ISNW within the purview of the Department of Communication and Information Technology referred to in Article 2 is implemented by the Director General

CHAPTER III
THE PROCEDURE OF IMPLEMENTATION

Article 4

The Service Level Arrangement in the form of Standard Operating Procedure is further regulated by the Director General.

Article 5

The implementation of the handling of customs and licensing document referred to in Article 2 may still be done manually in case:

- a. there is no access available yet to the electronic system portal in the framework of ISNW;
- b. there is a disturbance to the system caused by the situation of force majeure.

CHAPTER IV

OTHER PROVISION

Article 6

The handling of customs and licensing document concerning the export and/or import within the purview of the Department of Communication and Information Technology using electronic system in the framework of ISNW for tools and

equipment other than telecommunication tools and equipment is regulated in a separate Ministerial Decree.

CHAPTER V
FINAL PROVISION

Article 7

This Ministerial Decree shall come into force on the date of its ratification.

ภาคผนวก ฉ**Regulation of the State Minister for Environmental Affairs
Number 02 of 2010**

THE STATE MINISTRY FOR ENVIRONMENTAL AFFAIRS,

Considering:

- a. that pursuant to the provision of Article 6 of Government Regulation Number 74 Year 2001 regarding Management of Hazardous and Toxic Substances, every hazardous and toxic substance shall be registered by producers and/or importers;
- b. that based on the consideration as meant in letter a and in order to implement the provision of Article 16 of Presidential Regulation Number 10 Year 2008 regarding the Operational of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window, it is necessary to stipulate a regulation of the State Minister for Environmental Affairs regarding the Application of Electronic Registration System of Hazardous and Toxic Substance in the Framework of Indonesia National Single Window in the Ministry of Environmental Affairs;

In view of:

1. Law Number 19 Year 2009 regarding Ratification of Stockholm Convention concerning Persistent Organic Pollutants (Statute Book of the Republic of Indonesia Year 2009 Number 89, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 5020);
2. Law Number 32 Year 2009 (BN No.7933 pages 11A-27A and so on) regarding Environmental Protection and Management (Statute Book of the Republic of Indonesia Year 2009 Number 140, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 5059);
3. Government Regulation 74 Year 2001 regarding Management of Hazardous and Toxic Substances (Statute Book of the Republic of Indonesia Year

2001 Number 138, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia Number 4153);

4. Presidential Regulation Number 10 Year 2008 regarding the Operation of Electric System in the Framework of Indonesia National Single Window;

DECIDES:

To stipulate:

REGULATION OF THE STATE MINISTER FOR ENVIRONMENTAL AFFAIRS
REGARDING THE APPLICATION OF ELECTRONIC REGISTRATION SYSTEM OF
HAZARDOUS AND TOXIC SUBSTANCES IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA
NATIONAL SINGLE WINDOW IN THE MINISTRY OF ENVIRONMENTAL AFFAIRS.

Article 1

Referred to in this regulation as:

1. Hazardous and Toxic Substances hereinafter abbreviated to B3 shall be substances, energies and/or components potential to pollute and/or destroy environment and/or endanger environment, health, continuity of human life as well as other creatures directly and in directly because of their characteristics and/or concentration.
2. Registration of B3 shall be the registration and number of B3 in the territory of the Republic of Indonesia.
3. Import of B3 shall be an activity importing B3 into Indonesia customs area.
4. Export of B3 shall be an activity taking out of B3 from Indonesia customs area.
5. Electronic system shall be a system used for collecting, preparing, storing, processing, analyzing and disseminating electronic information.
6. Indonesia National Single Window hereinafter abbreviated to INSW shall be Indonesian national system enabling single submission of data and information, single and synchronous processing of data and information and single decision-making for customs release and clearance of cargoes.

Article 2

Electronic registration of B3 shall aim at handling customs documents related to licensing and/or requirement for the import and/or export of B3 in the framework of INSW

Article 3

- (1) Importers of B3 and/or exporters of B3 shall be obliged to register B3 at the Ministry of Environmental Affairs.
- (2) The registration as meant in paragraph (1) shall be done electronically through INSW System.)
- (3) The standard operating procedure for INSW in the Ministry of Environmental Affairs shall be contained in Attachment I, which constitutes an integral part of this regulation

Article 4

The registrations as meant in Article 3 paragraph (1) may be executed manually if;

- a. the electronic system does not work because of natural disaster, malfunction in any of the systems, application failure and/or inaccessible website; and/or
- b. internet network is not available adequately for applicant.

Article 5

- (1) The registration of B3 as meant in the Article 3 and Article 4 may be submitted by applicant by using the form of B3 registration as contained in Attachment II, which constitutes an integral part of this regulation.
- (2) Every application for the registration of B3 as meant in paragraph (1) shall be accompanied by:
  - a. deed of establishment of company;
  - b. trading business license;
  - c. trading business registration number;
  - d. taxpayer code number (NPWP);
  - e. importer identity number (API);

- f. material safety data sheet (MSDS);
  - g. certificate of analysis; and
  - h. photo of storage warehouse
- (3) Besides the requirement as meant in paragraph (2), in the case of B3 being used as pesticides and/or active agents of pesticides, the registration applicant shall enclose letter of brand holder of pesticide registration from the Minister of Agriculture.
- (4) Besides the requirements as meant in paragraph (2), in the case of B3 being categorized as ozone depleting substance, the registration application shall enclose letter of recognition of producer importer of ozone destructing substance (IP-BPO) or letter of recognition of approved importer of ozone destructing substance (IT-BPO) from the Ministry of Trade.
- (5) Besides the requirements as meant in paragraph (2), in the case of B3 being categorized as B3 with limited use according to legislation in force, the registration applicant shall enclose letter of approval of notification of B3 from the Ministry of Environmental Affairs.
- (6) Besides the requirements as meant in paragraph (2), in the case of the registration applicant shall enclose power of attorney from the owner of B3.

Article 6

- (1) The registration of B3 as meant in Article 3 and Article 4 shall be executed by Deputy Minister in charge of B3 Management Affairs.
- (2) The Deputy Minister as meant in paragraph (1) shall be obliged to issue certificate of registration of B3 in no later than 5 (five) working days as from the date of receipt of complete and true application.

Article 7

The regulation shall come into force as from the date of stipulation.

ภาคผนวก ข**Regulation of the Minister of Trade No. 40/M-DAG/PER/10/2010**

CONCERNING

KINDS OF EXPORT AND IMPORT LICENSE, STANDARD OPERATING PROCEDURE AND SERVICE LEVEL ARRANGEMENT BY ELECTRONIC SYSTEM THROUGH INATRADE IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW

BY GRACE OF THE ALMIGHTY GOD,
THE MINISTER OF TRADE OF THE REPUBLIC OF INDONESIA,

Considering:

- a. that to implement provisions in Article 2 paragraph (3) and Article 8 paragraph (3) of Regulation of the Minister of Trade No. 28/M-DAG/PER/6/2009 concerning Provisions on Export and Import License Service by Electronic System through INATRADE in the Framework of Indonesia National Single Window;
- b. that to improve service to the business, it is necessary to add kinds of services that can be served by electronic system through INATRADE in the framework Indonesia National Single Window;
- c. that based on considerations as intended in paragraphs a and b, it is necessary to stipulate Regulation of the Minister of Trade;

In view of:

1. Trade Law 1934 (Statute Book No. 86/1938);
2. Law No. 7/1994 concerning Ratification of Agreement Establishing The World Trade Organization (Statute Book of the Republic of Indonesia No. 57/1994, Supplement to Statute Book of the Republic of Indonesia No. 3564);

3. Presidential Decree No. 260/1967 concerning the Affirmation of Tasks and Responsibility of the Minister of Trade in the Field of Foreign Trade;
4. Presidential Regulation No. 10/2008 concerning the Operation of Electronic System in the Framework of Indonesia National Single Window;
5. Presidential Regulation No. 47/2009 concerning Establishment and Organization of State Ministries;
6. Presidential Decree No. 84/M/2009 concerning the Establishment of United Indonesia Cabinet II;
7. Presidential Regulation No. 24/2010 concerning Position, Task and Function of State Ministries and Organization Structure, Task and Function of First Echelon of the State Ministries;
8. Decree of the Minister of Industry and Trade No. 230/MPP/Kep/7/1997 concerning Goods are regulated by Import Regulation as amended several times, the latest by Decree of the Minister of Industry and Trade No. 406/MPP/Kep/6/2004;
9. Decision of the Minister of Industry and Trade No. 558/MPP/Kep/12/1998 concerning General Provisions in Export as amended several times and the latest by Regulation of the Minister of Trade No. 01/M-DAG/PER/1/2007;
10. Regulation of the Minister of Trade No. 28/M-DAG/PER/6/2009 concerning Provisions on Export and Import License Service by Electronic System through INATRADE in the Framework of Indonesia National Single Window;
11. Regulation of the Minister of Trade No. 54/M-DAG/PER/10/2009 concerning General Provisions in Import;
12. Regulation of the Minister of Trade No. 31/M-DAG/PER/7/2010 concerning Organization and Working Arrangement of the Ministry of Trade;

HAS DECIDED:

To stipulate:

REGULATION OF THE MINISTER OF TRADE CONCERNING KINDS OF EXPORT AND IMPORT LICENSE, STANDARD OPERATING PROCEDURE AND SERVICE LEVEL ARRANGEMENT BY ELECTRONIC SYSTEM THROUGH INATRADE IN THE FRAMEWORK OF INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW

Article 1

Kinds of export and import license can be served by electronic system through INATRADE in the framework Indonesia National Single Window are as intended in Attachment I that is an integral part of this Ministerial Regulation.

Article 2

- (1) Services and Kinds of export and import license as intended in Article 1 are done based on Standard Operational Procedure and Service Level Arrangement.
- (2) Standard Operational Procedure as intended in paragraph (1) is stated in Attachment II that is an integral part of this Ministerial Regulation.
- (3) Service Level Arrangement as intended in paragraph (1) is stated in Attachment III that is an integral part of this Ministerial Regulation.

Article 3

When this Ministerial Regulation come into force, Regulation of the Minister of Trade No. 30/M-DAG/PER/6/2009 concerning Kinds of Export and Import License, Standard Operating Procedure and Service Level Arrangement by Electronic System through INATRADE in the Framework of Indonesia National Single Window is revoked and declared null.

Article 4

This Ministerial Regulation shall come into force on the date of stipulation. For public cognizance, this Ministerial Regulation shall be promulgated by placing it in the State Gazette of the Republic of Indonesia.

ภาคผนวก ข

**Circular of the Director General of Customs and Excise
No. SE-2/BC/2010**

CONCERNING

USING PRINT OUT TO COMPLY PROVISION ON THE PROHIBITION/ RESTRICTION FROM
INDONESIA NATIONAL SINGLE WINDOW (NSW) PORTAL
DIRECTOR GENERAL OF CUSTOMS AND EXCISE,

To:

1. Head of Regional Offices of Directorate General of Customs and Excise
2. Head of Main Service Offices of Customs and Excise Type A Tanjung Priok
3. Head of Main Service Offices of Customs and Excise Type B Batam
4. Head of Supervisory and Service Offices of Customs and Excise
in all over Indonesia

In connection with the enactment of the full application (mandatory) of INSW portal in some Customs Offices and to provide uniformity of service associated with the delivery of the print out (hardcopy) to comply provision on the prohibition/restriction, following are as guidelines:

1. That up to now there is a difference adoption by Customs and Excise Officials in charge of checking prohibition/restriction goods on the fulfillment of the required documents in the filing of Notification of Imported Goods (PIB) in the form of import permit of the prohibition/restriction goods from the relevant technical agencies as intended in Attachment I roman I paragraph 7.4.2.4. Regulation of the Director General of Customs and Excise No. 42/BC/2008 concerning Implementation Guideline for Releasing Imported Goods For Used as amended by the Regulation of the Director General of Customs and Excise No. P-08/BC/2009 that request original documents from the relevant technical agencies.

2. In connection with the foregoing, in the case of PIB is applied by using INSW portal, permit to import prohibition/restriction goods from the relevant technical agencies can be presented in the form of print out from the INSW portal and do not need to attach the original document.

This was stated to be implemented with full responsibility.

ภาคผนวก ฅ**“CUSTOMS ACT REVISED EDITION ” (Singapore)**

PART XII MISCELLANEOUS PROVISIONS

SECTION 86. Computer service

(1) The Director-General may establish and operate a computer service and make provision for any manifest, return, list, statement, declaration, direction, notice, permit, receipt or other document required or authorised by this Act to be made, served or submitted by electronic transmission (referred to in this Act as an electronic notice).

(2) A registered user may, in accordance with the regulations made under subsection (13), make and serve an electronic notice to the computer account of the Director-General.

(3) The Director-General or any person authorised by him may, in accordance with the regulations made under subsection (13), make and serve an electronic notice to the computer account of a registered user.

(4) Where an electronic notice is transmitted to the computer account of the Director-General using the authentication code assigned to a registered user —

(a) with or without the authority of the registered user; and

(b) before the notification to the Director-General by the registered user in the prescribed manner, of cancellation of the authentication code,

that notice shall, for the purposes of this Act, be presumed to be made by the registered user unless he adduces evidence to the contrary.

(5) Where the registered user alleges that he has transmitted no such electronic notice referred to in subsection (4), the burden is also on him to adduce evidence of that fact.

(6) For the purposes of this Act, an electronic notice or a copy thereof shall not be inadmissible in evidence merely on the basis that it was transmitted without the making or delivery of any equivalent document or counterpart in paper form.

(7) Notwithstanding any other written law, in any proceedings under this Act, an electronic notice or a copy thereof (including a print-out of that notice or copy) or any database report (including a print-out of that report) relating to that notice —

(a) certified by the Director-General to contain all or any information transmitted in accordance with this section; and

(b) duly authenticated in the manner specified in subsection (8) or is otherwise duly authenticated by showing that there is no material discrepancy between the electronic notice or copy thereof certified by the Director-General and the copy of the same electronic notice kept by an independent record keeper appointed under any regulations made under subsection (13),

shall be admissible as evidence of the facts stated or contained therein.

(8) For the purposes of this section, a certificate —

(a) giving the authentication code and other particulars of any user and device (if known) involved in the production and transmission of, and identifying the nature of, the electronic notice or copy thereof; and

(b) purporting to be signed by the Director-General or by a person occupying a responsible position in relation to the operation of the computer service at the relevant time,

shall be sufficient evidence that the electronic notice or copy thereof has been duly authenticated, unless the court, in its discretion, calls for further evidence on this issue.

(9) Where an electronic notice or a copy thereof is admissible under subsection (7), it shall be presumed, until the contrary is proved, that the contents of the electronic notice or copy thereof have been accurately transmitted.

(10) The Director-General may, for the purpose of facilitating any electronic transmission under this section, approve the use in any such electronic transmission of symbols, codes, abbreviations or other notations to represent any particulars or information required under this Act.

(11) Any officer of customs or any other person employed in the administration of this Act shall not be treated as having contravened any provision of

any written law relating to confidentiality or secrecy merely because he communicates to the independent record keeper or his employee or permits the independent record keeper or his employee to have access to any electronic notice or any information contained therein.

(12) The independent record keeper, his employee and any person transmitting an electronic notice on behalf of another person shall not divulge or disclose the contents of any electronic notice or a copy thereof without the prior written consent of the Director-General.

(13) The Minister may make regulations —

(a) prescribing the conditions for subscription to the computer service, including the manner in which the authentication codes are to be assigned;

(b) prescribing the manifests, returns, lists, statements, declarations, directions, notices, permits, receipts or any other document which may be transmitted through the computer service including the form and manner in which they are to be transmitted;

(c) for the correction of errors in or amendments to electronic notices;

(d) prescribing the procedure for use of the computer service including the procedure in circumstances where there is a breakdown or interruption in the service;

(e) for the appointment of an independent record keeper to be charged with the duty to maintain for a prescribed period a record of all the electronic notices and transactions made through the data service provider between the Director-General and the registered users, such a duty to include keeping the database reports;

(f) for the independent record keeper to produce a copy of the relevant record pertaining to any electronic notice or a copy thereof to either the Director-General or the registered user, whose electronic notice is in issue, when requested by either party to do so;

- (g) for the standards of security, confidentiality, data integrity and conduct of the computer service and for the review of the operations and activities of the data service provider by such authority or expert as may be prescribed; and
- (h) generally for the better provision of the computer service.

ภาคผนวก ญ
ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน
และโลจิสติกส์ พ.ศ. 2557

เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ การอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างประเทศ และการให้บริการของรัฐที่ทันสมัย สะดวก รวดเร็ว และเป็นมาตรฐาน อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน (Agreement to Establish and Implement the ASEAN Single Window) จึงจำเป็นต้องจัดให้มีระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว (National Single Window) และกำหนดให้การขอและการออกใบอนุญาต ใบรับรอง หรือเอกสารอื่นใด เกี่ยวกับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ สามารถดำเนินการได้ในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 11 (8) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติในฐานะผู้ใช้อำนาจนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีตามมาตรา 43 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2557 จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ พ.ศ. 2557”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 นอกจากที่บัญญัติไว้ในระเบียบนี้ ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้หน่วยงานของรัฐดำเนินการและปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

ข้อ 4 ในระเบียบนี้

“การเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์” หมายความว่า การเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์แบบไร้เอกสาร ระหว่างระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐ หรือระหว่างระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐกับเอกชน ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ โดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว (National Single Window)

“ระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์” หมายความว่า ระบบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการ การนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ที่จัดทำขึ้นในรูปของอิเล็กทรอนิกส์เพื่อประโยชน์ ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และให้หมายความรวมถึงระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ไปยังระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว (National Single Window) ด้วย

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ และให้ หมายความว่ารวมถึงใบรับรองหรือเอกสารอื่นใดที่หน่วยงานของรัฐเป็นผู้ออกให้ เพื่อการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์

“โลจิสติกส์” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ เกี่ยวกับการจัดการคลังสินค้า การขนส่ง การเคลื่อนย้าย การจัดเก็บ การรวบรวม หรือการกระจาย สินค้าหรือบริการ รวมทั้งกิจการที่เกี่ยวข้องเนื่อง ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการบริการขนส่งผู้โดยสาร

“ผู้ขอ” หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่มีความประสงค์จะขอใบอนุญาต จากหน่วยงานของรัฐ

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น และมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ หรือพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงนิติบุคคล คณะบุคคล หรือบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ ดำเนินงานของรัฐไม่ว่าในการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์

ข้อ 5 ให้หน่วยงานของรัฐที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบนี้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ คำสั่งหรือข้อกำหนดเพื่อปฏิบัติตามระเบียบนี้

บรรดาระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้วให้ใช้บังคับได้

ข้อ 6 ให้หน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตให้กับผู้นำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ จัดให้มีระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์

ข้อ 7 เมื่อผู้ขอส่งข้อมูลคำขออนุญาตซึ่งสินค้าที่ต้องมีใบอนุญาตในการนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน และโลจิสติกส์ ต่อหน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาต ให้หน่วยงานของรัฐ พิจารณาคำขออนุญาตและแจ้งผลการอนุญาตให้กรมศุลกากรทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐใดมีอำนาจตามกฎหมายและได้รับมอบอำนาจจากหน่วยงานของรัฐอื่นให้ดำเนินการออกใบอนุญาตสำหรับสินค้าชนิดเดียวกัน ให้หน่วยงานของรัฐนั้นแจ้งผลการอนุญาตรวมเป็นข้อมูลเดียวให้กรมศุลกากรทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หากหน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตจำเป็นต้องตรวจสอบสินค้าก่อนการส่งมอบของจากอารักขาของศุลกากร ให้กรมศุลกากรส่งข้อมูลใบขนสินค้าตามที่ได้ตกลงร่วมกันผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว เพื่อให้หน่วยงานของรัฐดำเนินการตรวจสอบสินค้า และเมื่อได้ตรวจสอบสินค้าแล้ว ให้บันทึกผลการตรวจสอบและแจ้งให้กรมศุลกากรทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

เมื่อกรมศุลกากรดำเนินพิธีการศุลกากรเรียบร้อยแล้ว ให้แจ้งผลการพิจารณาตรวจปล่อยสินค้าให้ผู้ขอและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องทราบโดยผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ข้อ 8 ให้หน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตรวบรวมข้อมูลสินค้าที่ต้องขอใบอนุญาตแจ้งให้กรมศุลกากรทราบ และให้หน่วยงานของรัฐร่วมกับกรมศุลกากรจัดประเภทพิกัดอัตราศุลกากรฮาร์โมนีอาเซียน และรหัสสถิติสินค้าที่ต้องขอใบอนุญาต เพื่อใช้และจัดทำฐานข้อมูลสินค้านี้ขึ้นเพื่อการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมข้อมูลรายการสินค้าแตกต่างจากที่แจ้งไว้ตามวรรคหนึ่ง ให้หน่วยงานของรัฐแจ้งให้กรมศุลกากรทราบเพื่อให้ฐานข้อมูลสินค้านี้ได้ร่วมกันจัดทำตามวรรคหนึ่งมีความถูกต้องและทันสมัย

ข้อ 9 เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้เป็นระบบเดียวกัน ให้หน่วยงานของรัฐผู้มีหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตให้กับผู้นำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์พัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้สามารถรับส่งข้อมูลผ่านระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวได้ และพัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวให้ทันสมัยและเป็นมาตรฐานสากลอย่างต่อเนื่อง

ข้อ 10 รูปแบบและมาตรฐานของข้อมูลที่น่ามาแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐและวิธีการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐ ให้เป็นไปตามความตกลงระหว่างหน่วยงานของรัฐและต้องสอดคล้องกับมาตรฐานสากล

ข้อ 11 ให้หน่วยงานของรัฐผู้รับและผู้ส่งพิจารณาและให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะนำมาใช้ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และเมื่อหน่วยงานของรัฐผู้รับและผู้ส่งเห็นชอบร่วมกันว่าข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพียงพอที่จะใช้ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ได้แล้ว ให้ใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวในการปฏิบัติตามภารกิจของแต่ละหน่วยงานของรัฐได้

ข้อ 12 ให้หน่วยงานของรัฐจัดตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรืองบรายจ่ายอื่นเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดทำและพัฒนาระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามระเบียบนี้

ข้อ 13 ให้กรมศุลกากรมีหน้าที่ดูแลและพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว ตามระเบียบนี้

ข้อ 14 เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานของรัฐ และระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเอกชน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ให้กรมศุลกากรประสานงานกับหน่วยงานของรัฐเพื่อประเมินผลการดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และรายงานผลให้นายกรัฐมนตรีทราบทุก 6 เดือน

ข้อ 15 ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐใดยังไม่มีความพร้อมในการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้หน่วยงานของรัฐนั้นพัฒนาและประสานงานกับกรมศุลกากรเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามระเบียบนี้ ภายในวันที่ 30 กันยายน 2557

ข้อ 16 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามระเบียบนี้

ภาคผนวก ก

ร่าง พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรม ทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลของประเทศไทย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 187 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ มาตรา 32 มาตรา 34 วรรคสอง และมาตรา 35 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 43 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล พ.ศ. ....”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชกฤษฎีกานี้

“ระบบเชื่อมโยงข้อมูล” (National Single Window) หมายความว่า ระบบสารสนเทศที่ใช้สำหรับการยื่นคำขอหรือคำร้อง การพิจารณา การออกใบอนุญาต หรือการดำเนินการใดๆ ตามกฎหมายในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ซึ่งสามารถให้บริการและบริหารจัดการเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว

“ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออก” หมายความว่า ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ และให้หมายความรวมถึงใบอนุญาต

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาต ใบรับรอง หรือเอกสารอื่นใดที่หน่วยงานของรัฐออกให้ เพื่อการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ตามกฎหมาย

“นำเข้า” หมายความว่า นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า

“ส่งออก” หมายความว่า นำหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรซึ่งสินค้า

“นำผ่าน” หมายความว่า นำหรือส่งผ่านราชอาณาจักรซึ่งสินค้า ตามที่กฎหมายว่าด้วยสินค้าประเภทนั้นกำหนด

“โลจิสติกส์” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการบริการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ เกี่ยวกับการจัดการสินค้า การขนส่ง การเคลื่อนย้าย การจัดเก็บ การรวบรวม หรือการกระจายสินค้า หรือบริการ รวมทั้งกิจการที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการบริการขนส่งผู้โดยสาร

“ผู้ใช้งาน” หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลแต่ไม่รวมถึงหน่วยงานของรัฐที่มีสิทธิใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อการรับ ส่ง หรือแลกเปลี่ยน ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออก

“ผู้ให้บริการ” หมายความว่า ผู้ประกอบธุรกิจให้บริการระบบเครือข่ายที่เชื่อมต่อกับระบบเชื่อมโยงข้อมูลในการรับ ส่ง หรือแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออก

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ส่งออกไปนอกและนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า และให้หมายความรวมถึงการนำเข้าผ่านและโลจิสติกส์

“สำนักงาน...” หมายความว่า สำนักงาน...(ที่มีหน้าที่รับผิดชอบบริหารจัดการระบบ NSW)

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการ... (คณะกรรมการที่กำกับดูแลการดำเนินงานระบบ NSW...)

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงาน...

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้อำนวยการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการ... แต่งตั้งให้ปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา 4 ในพระราชกฤษฎีกานี้ หากได้บัญญัติให้ผู้อำนวยการมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องใดไว้แล้ว ผู้อำนวยการอาจมอบอำนาจหน้าที่เป็นหนังสือในเรื่องนั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการแทนก็ได้ ในการนี้ ผู้อำนวยการอาจกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องที่มอบหมายไว้ด้วยก็ได้

เมื่อได้มอบอำนาจแล้วผู้อำนวยการมีหน้าที่กำกับดูแลและติดตามการปฏิบัติการของผู้รับมอบอำนาจและให้มีอำนาจแนะนำหรือแก้ไขการปฏิบัติการของผู้รับมอบอำนาจก็ได้

มาตรา 5 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล เว้นแต่จะมีอนุสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น โดยต้องไปเป็นตามที่สำนักงาน... ประกาศหรือให้ความเห็นชอบ

หมวด 1

ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์
ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 6 ให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล ซึ่งดำเนินการในรูปข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกานี้

ในกรณีที่พระราชกฤษฎีกานี้ กำหนดเรื่องหนึ่งเรื่องใดไว้เป็นการเฉพาะแล้ว มิให้นำความในพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ พ.ศ. 2549 มาใช้บังคับ

ส่วนที่ 1

การรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศที่แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 7 ในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศที่ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล ให้หน่วยงานของรัฐปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐานหรือแนวทางที่คณะกรรมการ... ประกาศกำหนด ซึ่งอย่างน้อยต้องครอบคลุมเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) การกำหนดบุคคลที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการระบบสารสนเทศ
- (2) การควบคุมการเข้าถึงและการใช้งานระบบสารสนเทศ
- (3) การรักษาความถูกต้องของระบบสารสนเทศ และควบคุมการเปลี่ยนแปลงระบบสารสนเทศ
- (4) การรักษาสภาพพร้อมใช้งานของระบบสารสนเทศ โดยการจัดทำระบบสำรองที่อยู่ ในสภาพพร้อมใช้งาน และแผนรองรับการให้บริการอย่างต่อเนื่องหรือแผนเตรียมความพร้อมกรณีฉุกเฉิน เมื่อเกิดสถานการณ์ด้านความมั่นคงปลอดภัยสารสนเทศที่ไม่พึงประสงค์หรือไม่อาจคาดคิดเกิดขึ้น
- (5) การตรวจสอบและประเมินความเสี่ยงของระบบสารสนเทศ

เมื่อหน่วยงานของรัฐได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐานหรือแนวทางที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าหน่วยงานของรัฐได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตามที่พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ พ.ศ. 2549 กำหนดไว้ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐตามวรรคหนึ่งได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐานหรือแนวทางที่เทียบเท่าหรือไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ให้ถือว่าได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐาน หรือแนวทางที่คณะกรรมการ...ประกาศกำหนดแล้ว

มาตรา 8 ให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผู้ใช้งาน และผู้ให้บริการ ต้องจัดให้มีการตรวจสอบการปฏิบัติตามส่วนนี้อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง โดยผู้ตรวจสอบอิสระ และให้มีการรายงานผลการตรวจสอบต่อสำนักงาน...

มาตรา 9 เพื่อประโยชน์ในการรักษาความลับ ความถูกต้องครบถ้วน และสภาพพร้อมใช้งานของข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออก ให้คณะกรรมการ...หรือสำนักงาน...กำหนดขั้นตอนวิธีการในการเข้าถึง การรับส่ง การประมวลผล สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกตามประเภทข้อมูลที่กำหนด

ส่วนที่ 2

ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 10 ให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าส่งออกเป็นผู้รับผิดชอบต่อความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่ตนนำเข้าหรือส่งผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 11 การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลให้ดำเนินการตามรูปแบบและมาตรฐานที่คณะกรรมการ...หรือสำนักงานประกาศกำหนด

มาตรา 12 การเก็บรวบรวม การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่ดำเนินการผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลให้เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์และเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์

มาตรา 13 สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่หน่วยงานของรัฐมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์กำหนด โดยพิจารณาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าส่งออกนั้น ความสำคัญ และความจำเป็นในการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 14 การเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลของบุคคลใดที่มีผู้ใช้งานหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจเกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ จะกระทำไม่ได้ เว้นแต่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมาย คณะกรรมการ...หรือสำนักงาน...กำหนด

มาตรา 15 ในกรณีที่มีการรวบรวม จัดเก็บ ใช้ หรือเผยแพร่ข้อเท็จจริงหรือข้อมูล เกี่ยวกับการนำเข้าส่งออก ที่ทำให้สามารถระบุตัวบุคคล ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้หน่วยงานของ รัฐที่มีอำนาจเกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐานหรือแนวทางที่คณะกรรมการ... หรือสำนักงาน... ประกาศกำหนดในการคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลที่มีการดำเนินการผ่านระบบสารสนเทศที่ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกกับ ระบบเชื่อมโยงข้อมูล

เมื่อหน่วยงานของรัฐได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐานหรือแนวทาง ที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าหน่วยงานของรัฐได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตามที่พระราช กฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐ พ.ศ. 2549 กำหนดไว้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐ ผู้ใช้งานหรือผู้ให้บริการตามวรรคหนึ่งได้ปฏิบัติตาม หลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐานหรือแนวทางที่เทียบเท่าหรือไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ให้ถือว่าได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรฐานหรือแนวทางที่คณะกรรมการ...หรือสำนักงาน ...ประกาศกำหนดแล้ว

มาตรา 16 ให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ เก็บรักษาข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่ตนได้แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบหรือยืนยันความถูกต้องของข้อมูล

มาตรา 17 ให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ต้องจัดให้มีการตรวจสอบการปฏิบัติตามส่วนนี้อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง โดยผู้ตรวจสอบ อิสระ และให้มีการรายงานผลการตรวจสอบต่อสำนักงาน...

มาตรา 18 เพื่อประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกผ่านระบบ เชื่อมโยงข้อมูล ให้คณะกรรมการ...มีอำนาจออกหลักเกณฑ์ วิธีการ นโยบายและแนวปฏิบัติ หรือ ประกาศอื่นใด เพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้นในการดำเนินงานแก่หน่วยงานของรัฐได้

มาตรา 19 คณะกรรมการ...อาจประกาศกำหนดแนวปฏิบัติสำหรับการใช้งานระบบ เชื่อมโยงข้อมูล เพื่อเป็นตัวอย่างเบื้องต้นให้กับหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ โดยอย่างน้อยประกอบด้วยเรื่องดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

- (1) การสร้างเอกสาร
- (2) การรับรองเอกสาร
- (3) การลงลายมือชื่อด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์
- (4) การเก็บรักษาเอกสาร

หมวด 2

การใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 20 บุคคลประสงค์จะใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูลให้ยื่นคำขอเป็นผู้ใช้งานกับสำนักงาน... และให้สามารถใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูลได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่สำนักงาน... กำหนด

ผู้ยื่นคำขอตามวรรคหนึ่งต้องมีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการ... ประกาศกำหนด และต้องมีระบบสารสนเทศที่สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกกับระบบเชื่อมโยงข้อมูลตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ... กำหนด

ให้สำนักงาน... ควบคุมดูแลทะเบียนผู้ใช้งาน และจัดทำบัญชีรายชื่อผู้ใช้งานให้ทันสมัยอยู่เสมอ

หลักเกณฑ์และวิธีการในการลงทะเบียน การแก้ไขเปลี่ยนแปลงการลงทะเบียน และการเพิกถอนการลงทะเบียนให้เป็นไปตามที่สำนักงาน... กำหนด

มาตรา 21 สำนักงาน... อาจประกาศกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูลได้

มาตรา 22 ในกรณีที่มีความผิดพลาดอันเกิดขึ้นจากการใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูล ซึ่งรวมถึงการส่งข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกผิดพลาด (input error) หรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากระบบสารสนเทศของผู้ใช้งานที่เชื่อมโยงกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล ให้เงื่อนไขความรับผิดในกรณีดังกล่าวเป็นไปตามข้อตกลงการใช้งาน ทั้งนี้ คณะกรรมการ... อาจออกประกาศกำหนดเงื่อนไขความรับผิดขั้นต่ำได้ด้วยก็ได้

มาตรา 23 เพื่อประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล ให้คณะกรรมการ... มีอำนาจออกหลักเกณฑ์ วิธีการ นโยบายและแนวปฏิบัติ หรือประกาศอื่นใด เพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้นในการดำเนินงานแก่ผู้ใช้งานได้

มาตรา 24 คณะกรรมการ... อาจประกาศกำหนดแนวปฏิบัติสำหรับการใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อเป็นตัวอย่างเบื้องต้นให้กับผู้ใช้งาน โดยอย่างน้อยประกอบด้วยเรื่องดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

- (1) การสร้างเอกสาร
- (2) การรับรองเอกสาร
- (3) การลงลายมือชื่อด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์
- (4) การเก็บรักษาเอกสาร

หมวด 3

ธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

ส่วนที่ 1

การประกอบธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 25 ให้สำนักงาน...เป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมดูแลธุรกิจบริการตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา 26 พระราชกฤษฎีกานี้มีใช้บังคับกับการให้บริการรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลที่สำนักงาน...เป็นผู้ให้บริการ

มาตรา 27 ให้ธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลประเภทธุรกิจบริการเครือข่ายเป็นธุรกิจบริการที่ต้องขอขึ้นทะเบียนก่อนให้บริการ หลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบการขึ้นทะเบียน ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการ...ประกาศกำหนด

มาตรา 28 ผู้ประสงค์จะเป็นผู้ให้บริการตามมาตรา 27 ต้องเป็นนิติบุคคลตามมาตรา 29
มาตรา 29 ผู้ประสงค์จะเป็นผู้ให้บริการ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(1) เป็นนิติบุคคลประเภท บริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด และมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจให้บริการรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกานี้ ในการนี้ คณะกรรมการ... จะประกาศกำหนดจำนวนทุนจดทะเบียนซึ่งชำระแล้วด้วยก็ได้

(2) กรรมการหรือผู้ซึ่งมีอำนาจจัดการของนิติบุคคลต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ได้แก่

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(ข) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร

(ค) ไม่อยู่ในระหว่างถูกพิทักษ์ทรัพย์ หรือไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายและยังไม่พ้นกำหนดสองปีนับแต่วันที่มีคำสั่งยกเลิกการล้มละลายหรือการปลดจากล้มละลาย

(ง) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(จ) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่กระทำโดยทุจริต หรือความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เว้นแต่ได้พ้นโทษมาแล้ว ไม่น้อยกว่าห้าปีนับถึงวันขอขึ้นทะเบียน

(ฉ) ไม่เป็นกรรมการหรือผู้ซึ่งมีอำนาจจัดการของนิติบุคคลที่เคยสั่งห้ามประกอบธุรกิจบริการรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลและยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันขอขึ้นทะเบียน

(3) ไม่อยู่ในระหว่างการห้ามประกอบธุรกิจ

(4) ไม่เคยถูกสั่งห้ามประกอบธุรกิจบริการรองรับการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้านการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลและยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันขอขึ้นทะเบียน

คณะกรรมการ...อาจออกประกาศกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามประการอื่นของผู้ให้บริการตามพระราชกฤษฎีกานี้เพิ่มเติมตามความเหมาะสมอีกก็ได้

มาตรา 30 ผู้ประสงค์จะเป็นผู้ให้บริการยื่นแบบการขอขึ้นทะเบียน พร้อมด้วยเอกสารที่มีรายการดังต่อไปนี้

(1) นโยบายและมาตรการรักษาความปลอดภัยทางระบบสารสนเทศ ซึ่งอย่างน้อยต้องมีมาตรฐานตามที่คณะกรรมการ...กำหนด

(2) นโยบายและแผนการประกอบธุรกิจให้บริการระบบเครือข่ายที่เชื่อมต่อกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล (ค) แผนปฏิบัติการเตรียมการรองรับการประกอบธุรกิจให้บริการระบบเครือข่ายที่เชื่อมต่อกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล

(3) ระบบบริหารและจัดการความเสี่ยง

(4) ระบบการควบคุมภายใน

(5) ผลการศึกษาความเป็นไปได้และประเมินความเสี่ยงในการให้บริการ รวมทั้งแผนฉุกเฉินรองรับกรณีเกิดปัญหา

ในกรณีที่ผู้ประสงค์จะเป็นผู้ให้บริการมากกว่าหนึ่งประเภท ให้สามารถยื่นแบบการแจ้งให้ทราบและแบบการขึ้นทะเบียน พร้อมเอกสารหลักฐานตามที่กำหนดในคราวเดียวกันได้

เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลการให้บริการของผู้ให้บริการ คณะกรรมการ...จะประกาศกำหนดให้ยื่นเอกสารเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่งก็ได้

มาตรา 31 เมื่อผู้ประสงค์จะเป็นผู้ให้บริการได้ยื่นแบบการขอขึ้นทะเบียน แล้วแต่กรณี พร้อมทั้งเอกสารตามมาตรา 27 แล้ว ให้สำนักงาน...ตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารตามมาตรา 27

และหากปรากฏว่าผู้ประสงค์จะเป็นผู้ให้บริการนั้นยื่นเอกสารครบถ้วนรวมทั้งปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการ... หรือสำนักงาน... ประกาศกำหนดตามมาตรา 22 วรรคสองแล้ว ให้ออก ใบรับแจ้งหรือใบรับการขึ้นทะเบียนให้ แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ตรวจสอบภายหลังพบว่าผู้ให้บริการใดยื่นเอกสารหรือหลักฐานใดไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน หรือมีกรณีที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ... หรือ สำนักงาน... ประกาศกำหนดหรือขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ให้สำนักงาน...แจ้งให้ผู้ให้บริการนั้นทราบ เพื่อดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง หรือครบถ้วนภายในระยะเวลาที่สำนักงาน...กำหนด แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้ให้บริการนั้นไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือไม่ปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้สำนักงาน...รายงานต่อคณะกรรมการ...เพื่อพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 33 วรรคสี่แห่ง พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 และให้คณะกรรมการ...มีอำนาจสั่งให้ผู้ให้บริการนั้นดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือเหมาะสมก็ได้ ในกรณีที่ตรวจสอบภายหลังพบว่า ผู้ให้บริการผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามซึ่งไม่อาจจะแก้ไขได้ ให้คณะกรรมการ...มีคำสั่ง ห้ามผู้ให้บริการนั้นประกอบธุรกิจตามที่ได้แจ้งหรือขึ้นทะเบียน และเพิกถอนการแจ้งหรือการขึ้นทะเบียนของผู้ให้บริการนั้น แล้วแต่กรณี

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลการให้บริการของผู้ให้บริการแต่ละราย สำนักงาน...อาจกำหนดข้อปฏิบัติในการให้บริการของผู้ให้บริการก็ได้

ข้อปฏิบัติตามวรรคหนึ่งต้องไม่เป็นภาระหรืออุปสรรคเกินสมควรในการให้บริการของผู้ให้บริการ

มาตรา 33 ในกรณีที่ใบรับขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดเสียหายในสาระสำคัญ ให้ผู้ให้บริการยื่นคำขอรับใบแทนต่อสำนักงาน... ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่สำนักงาน...ประกาศกำหนด

มาตรา 34 ในกรณีที่มีความผิดพลาดเกิดขึ้นจากการให้บริการของผู้ให้บริการ ซึ่งรวมถึง การส่งข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ส่งออกผิดพลาด (input error) หรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากระบบ สารสนเทศของผู้ให้บริการที่เชื่อมโยงกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล ให้เงื่อนไขความรับผิดชอบในกรณีดังกล่าว เป็นไปตามข้อตกลงในการให้บริการซึ่งคณะกรรมการ...อาจออกประกาศกำหนดเงื่อนไขความรับผิดชอบต่ำไว้ด้วยก็ได้

ส่วนที่ 2

การควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบริการรองรับการนำเข้า ส่งออก นำผ่านและโลจิสติกส์
ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 35 ให้คณะกรรมการ...มีอำนาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การให้บริการได้ตามความจำเป็นและเหมาะสมกับประเภทธุรกิจบริการ โดยอย่างน้อยประกอบด้วย เรื่องดังต่อไปนี้

(1) การปฏิบัติตามแผน นโยบาย มาตรการและระบบต่างๆ ที่ผู้ให้บริการยื่นตามมาตรา 27 แล้วแต่กรณี

(2) การกำหนดค่าธรรมเนียมในการให้บริการอย่างชัดเจน

(3) การรับคำร้องเมื่อมีการร้องเรียน หรือมีข้อโต้แย้งจากผู้ให้บริการ และการ ดำเนินการ รวมทั้งกรอบเวลาเพื่อหาข้อยุติ

(4) การดำเนินการเพื่อรักษาสถานภาพทางการเงินของผู้ให้บริการ หรือ

(5) เรื่องอื่นๆ ตามความเหมาะสมในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจการให้บริการ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจของผู้ให้บริการแต่ละประเภท สำนักงาน...จะกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้บริการเพิ่มเติมที่จำเป็นให้เกิดความ เรียบร้อยก็ได้

มาตรา 36 นอกเหนือจากหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้บริการตามมาตรา 32 แล้ว ให้ผู้ให้บริการต้องปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่เกิดปัญหา หรือความบกพร่องในการให้บริการ ให้แจ้งแก่สำนักงาน... ทราบโดยเร็ว

(2) ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงกรรมการ หรือผู้ซึ่งมีอำนาจจัดการนิติบุคคล ให้แจ้งให้ สำนักงาน...ทราบ โดยบุคคลดังกล่าวต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 26(4) ใน วันที่แจ้งการเปลี่ยนแปลงนั้น

(3) จัดทำข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับการให้บริการตามพระราชกฤษฎีกานี้ไว้ให้ พร้อมที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าตรวจสอบได้ รวมทั้งอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการ เข้าตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา 37 ในกรณีที่ผู้ให้บริการรายใดไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราช กฤษฎีกานี้ ประกาศของคณะกรรมการ...หรือเงื่อนไขที่กำหนด ให้สำนักงาน...มีอำนาจสั่งให้แก้ไขหรือ ให้ปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดได้

มาตรา 38 ในกรณีที่ผู้ให้บริการรายใดประสงค์จะเลิกการให้บริการ ให้ผู้ให้บริการรายนั้นแจ้งให้คณะกรรมการ...ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า...วันก่อนวันเลิกการให้บริการ และให้ส่งคืนใบรับแจ้งหรือใบรับขึ้นทะเบียนแล้วแต่กรณี ภายใน...วันนับแต่วันเลิกการให้บริการด้วย ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการ...ประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ให้สำนักงาน...มีอำนาจสั่งให้ผู้ให้บริการที่ประสงค์จะเลิกการให้บริการตามวรรคหนึ่งต้องปฏิบัติตามหนึ่งอย่างใดเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ใช้บริการก่อนเลิกการให้บริการก็ได้

ในกรณีที่สำนักงาน...ได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้รายงานคณะกรรมการ...ทราบโดยเร็ว

มาตรา 39 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเรียกให้ผู้ให้บริการมาให้ข้อมูล หรือส่งเอกสารใดๆ ในการควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจบริการรองรับนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

ส่วนที่ 3

การห้ามประกอบธุรกิจ

มาตรา 40 ในกรณีที่ผู้ให้บริการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของคณะกรรมการ...หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกานี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของสำนักงาน...ที่สั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องตามมาตรา 37 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อคณะกรรมการ...เพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติในมาตรา 33 วรรคสี่ วรรคห้า และวรรคหก แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 โดยเร็ว

ส่วนที่ 4

การรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศของผู้ให้บริการ

มาตรา 41 ในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศที่ใช้ในการให้บริการ ให้ผู้ให้บริการปฏิบัติตามมาตรฐานการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศตามวิธีการแบบปลอดภัยในระดับเครื่องครัดภายใต้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยวิธีการแบบปลอดภัยในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2553

ให้คณะกรรมการมีอำนาจในการออกประกาศเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบสารสนเทศที่ใช้ในการให้บริการของผู้ให้บริการก็ได้

มาตรา 42 ผู้ให้บริการต้องจัดให้มีการตรวจสอบการปฏิบัติตามหมวดนี้อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งโดยสำนักงาน...

ส่วนที่ 5

ข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 43 การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกของผู้ให้บริการผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล ให้ดำเนินการตามรูปแบบและมาตรฐานที่คณะกรรมการ...ประกาศกำหนด

มาตรา 44 ให้ผู้ให้บริการเป็นผู้รับผิดชอบต่อความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่อยู่ภายใต้การควบคุมของระบบเครือข่ายของตนที่เชื่อมต่อกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล เว้นแต่ข้อมูลดังกล่าวเกิดจากความผิดพลาดของผู้ใช้งาน ไม่ว่าจะโดยการนำเข้าข้อมูลผิดพลาด (Input error) หรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากระบบสารสนเทศของผู้ใช้งาน

หรือ

ให้ผู้ใช้งานเป็นผู้รับผิดชอบต่อความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่ตนนำเข้าเพื่อแลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล เว้นแต่ข้อมูลดังกล่าวจะเกิดจากความผิดพลาดของผู้ให้บริการ ซึ่งรวมถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากสารสนเทศของผู้ให้บริการ

มาตรา 45 การเก็บรวบรวม การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่ดำเนินการผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลให้เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์และเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์

มาตรา 46 สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์กำหนด โดยพิจารณารถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออก ความสำคัญ และความจำเป็นในการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล

มาตรา 47 การเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าส่งออกที่แลกเปลี่ยนผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูลของบุคคลใดที่มีใหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออก นำผ่าน และโลจิสติกส์ ผู้ให้บริการ ผู้ใช้งาน หรือผู้ประกอบการจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายหรือคณะกรรมการ...กำหนด

มาตรา 48 ให้ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ส่งออกที่ได้แลกเปลี่ยนผ่านระบบเครือข่ายของตนกับระบบเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบหรือยืนยันความถูกต้องของข้อมูล

มาตรา 49 ในกรณีที่ผู้ให้บริการมีการเก็บรวบรวม จัดเก็บ ใช้ หรือเผยแพร่ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ส่งออกที่ทำให้สามารถระบุตัวบุคคล ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้ผู้ให้บริการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามประกาศคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง แนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2553 โดยอนุโลม

มาตรา 50 เพื่อประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ส่งออกผ่านระบบเชื่อมโยงข้อมูล ให้คณะกรรมการ...มีอำนาจออกหลักเกณฑ์ วิธีการ นโยบายและแนวปฏิบัติ หรือประกาศอื่นใด เพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้นในการดำเนินงานแก่ผู้ให้บริการได้

มาตรา 51 คณะกรรมการ...อาจประกาศกำหนดแนวปฏิบัติสำหรับการใช้งานระบบเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อเป็นตัวอย่างเบื้องต้นให้กับผู้ให้บริการ โดยประกอบด้วยเรื่องดังต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย

- (1) การสร้างเอกสาร
- (2) การรับรองเอกสาร
- (3) การลงลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์
- (4) การเก็บรักษาเอกสาร

หมวด 4

บทเฉพาะกาล

มาตรา 52 ผู้ซึ่งประกอบธุรกิจให้บริการระบบเครือข่ายที่เชื่อมต่อกับระบบเชื่อมโยงข้อมูลในการรับส่ง หรือแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ส่งออกที่ได้ให้บริการอยู่ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้ยังคงดำเนินการให้บริการต่อไปได้เป็นระยะเวลาไม่เกิน...วันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

ในกรณีที่ผู้ให้บริการตามวรรคหนึ่งประสงค์จะประกอบธุรกิจบริการตามพระราชกฤษฎีกานี้ต่อไปภายหลังครบกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ให้บริการนั้นขอขึ้นทะเบียนภายในระยะเวลา...วันแต่ไม่น้อยกว่า...วัน ก่อนครบกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง

มาตรา 53 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง...รักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ภาคผนวก ก
ประกาศกรมศุลกากร ที่ 108/2558
เรื่อง การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก
ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

เพื่อให้การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ได้แก่ ใบขนสินค้าขาเข้า ใบขนสินค้าขาออก ใบกำกับการขนย้ายสินค้า การแจ้งส่งออกของไม่ครบตามจำนวน การยกเลิก ใบขนสินค้าหรือการยกเลิกใบกำกับการขนย้ายสินค้า ตามกฎหมายศุลกากรสามารถกระทำด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว และเพื่อให้สอดคล้องกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำเข้าผ่านและโลจิสติกส์ พ.ศ. 2557

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ประกอบกับข้อ 5 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำเข้าผ่าน และโลจิสติกส์ พ.ศ. 2557 อธิบดีกรมศุลกากรจึงออกประกาศ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ในประกาศนี้ เว้นแต่ข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

(1) “ระบบงาน” หมายความว่า ระบบงานการจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออกด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

(2) “ระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว” หมายความว่า ระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว (National Single Window) ตามที่ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับการนำเข้า การส่งออก การนำเข้าผ่าน และโลจิสติกส์ พ.ศ. 2557 กำหนดไว้

(3) “ผู้ผ่านพิธีการ” หมายความว่า ผู้จัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ข้อ 3 การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว ให้สามารถกระทำบนระบบงานการจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในประกาศนี้

ข้อ 4 การจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว ต้องกระทำโดยผู้ผ่านพิธีการตามประกาศนี้เท่านั้น

กรณีนิติบุคคล อาจมอบอำนาจให้ผู้ที่มีชื่อเป็นผู้รับมอบอำนาจ กระทำการแทนในทะเบียนผู้ผ่านพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์แบบไร้เอกสารตามประกาศกรมศุลกากรว่าด้วยการลงทะเบียนเป็นผู้ผ่านพิธีการศุลกากรหรือดำเนินการในกระบวนการทางศุลกากร เป็นผู้ผ่านพิธีการเพื่อจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก

กรณีบุคคลธรรมดา ไม่อาจมอบอำนาจให้บุคคลอื่นเป็นผู้ผ่านพิธีการ เพื่อจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก

ข้อ 5 ผู้ที่ประสงค์เป็นผู้ผ่านพิธีการเพื่อจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออกด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว ต้องดำเนินการลงทะเบียนเป็นผู้ผ่านพิธีการตามประกาศกรมศุลกากรว่าด้วยการลงทะเบียนเป็นผู้ผ่านพิธีการศุลกากรหรือดำเนินการในกระบวนการทางศุลกากร และลงทะเบียนเป็นผู้จัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออกด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว ตามหลักเกณฑ์และขั้นตอนในคู่มือการลงทะเบียนใช้ระบบ National Single Window ที่ปรากฏบนเว็บไซต์ <http://www.thainsw.net>

ข้อ 6 ให้ผู้นำของเข้า - ส่งของออก และผู้รับผิดชอบการบรรจุ ต้องจัดเก็บและรักษาข้อมูลไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ ที่ผู้ผ่านพิธีการจัดทำข้อมูลตามประกาศนี้ เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี นับแต่วันที่ส่งข้อมูลในเรื่องนั้น ๆ

ข้อ 7 ระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว จะจัดเก็บและรักษาข้อมูลที่ผู้ผ่านพิธีการส่งบนระบบงานตามประกาศนี้ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ข้อ 8 กรณีผู้นำของเข้า - ส่งของออก หรือผู้รับผิดชอบการบรรจุ

- (1) ยกเลิกกิจการ หรือ
- (2) ยกเลิกการเป็นผู้ผ่านพิธีการศุลกากรหรือดำเนินการในกระบวนการทางศุลกากร หรือ
- (3) ไม่ประสงค์เป็นผู้ผ่านพิธีการ หรือ
- (4) ยกเลิกการมอบอำนาจผู้ผ่านพิธีการ

ผู้นำของเข้า - ส่งของออก หรือผู้รับผิดชอบการบรรจุ หรือผู้ผ่านพิธีการ มีหน้าที่แจ้งยกเลิกการเป็นผู้ผ่านพิธีการ โดยดำเนินการตามคู่มือระบบงานการจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

กรณีผู้ผ่านพิธีการ ซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจ ไม่ประสงค์เป็นผู้ผ่านพิธีการต่อไป ให้ผู้ผ่านพิธีการมีหน้าที่แจ้งยกเลิกการเป็นผู้ผ่านพิธีการ โดยดำเนินการตามคู่มือระบบงานการจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ข้อ 9 ให้ผู้ผ่านพิธีการมีหน้าที่ศึกษาและปฏิบัติตามคู่มือการลงทะเบียนใช้ระบบ National Single Window และคู่มือระบบงานการจัดทำข้อมูลผ่านพิธีการศุลกากรนำเข้า - ส่งออก ด้วยระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว

ข้อ 10 ระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว อาจระงับการให้บริการแก่ผู้ผ่านพิธีการที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในประกาศนี้ โดยไม่ต้องแจ้งให้ผู้ผ่านพิธีการทราบล่วงหน้า

ภาคผนวก ฐ
ประกาศกรมศุลกากร ที่ 230/2558
เรื่อง การผ่านพิธีการศุลกากรทางอิเล็กทรอนิกส์
สำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร

กรมศุลกากรและหน่วยงานภาครัฐได้ร่วมการดำเนินโครงการ National Single Window (NSW) โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลแบบบูรณาการของประเทศ เพื่อให้บริการแบบเบ็ดเสร็จจากการติดต่อเพียงจุดเดียว ลดขั้นตอนการทำงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยการปรับปรุงและลดขั้นตอนการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ และภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องในลักษณะของบริการทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล เพื่อให้เอกสารต่าง ๆ เช่น ใบอนุญาตการนำเข้า ใบอนุญาตการส่งออก และใบรับรองต่างๆ ที่ออกโดยหน่วยงานหนึ่งสามารถที่จะจัดส่งทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างอัตโนมัติไปให้ถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจได้อย่างครบวงจร ทำให้ภาพรวมของการประกอบการค้า มีความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงมากยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 3 มาตรา 14 มาตรา 40 และมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ประกอบกับมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พุทธศักราช 2469 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 17) พ.ศ. 2543 อธิบดีกรมศุลกากรจึงให้ยกเลิกประกาศกรมศุลกากรที่ 103/2553 ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 เรื่อง การปฏิบัติพิธีการศุลกากรระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ (e-Customs) สำหรับการแลกเปลี่ยนข้อมูล ใบอนุญาต/ใบรับรองของหน่วยงานนำร่องเสียทั้งสิ้น และให้ใช้ประกาศนี้แทน

ข้อ 1 ในประกาศนี้

“กระบวนการทางศุลกากร” หมายความว่า การปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการศุลกากร การดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลธุรกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งระหว่างประเทศ

“หน่วยงาน” หมายความว่า หน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายหรือที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร

“ใบอนุญาตหรือใบรับรอง” หมายความว่า ใบอนุญาตนำเข้าหรือส่งออก ใบรับรองหรือเอกสารอื่นใดที่หน่วยงานออกให้ เพื่อใช้ในการดำเนินกระบวนการทางศุลกากร

“ข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์” หมายความว่า ใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

“รหัสพิกัดศุลกากรและรหัสสถิติ” หมายความว่า รหัสพิกัดศุลกากร ซึ่งประกอบด้วย ตอน ประเภท ของประเภทย่อย จำนวน 8 หลัก และรหัสสถิติ จำนวน 3 หลักของสินค้า

“รายการสินค้า” หมายความว่า ชื่อหรือคำอธิบายของสินค้า (Description) ตามพิกัดศุลกากรและสถิติ

“ใบขนสินค้า” หมายความว่า ใบขนสินค้าขาเข้า หรือใบขนสินค้าขาออก

ส่วนที่ 1

ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรและระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานของรัฐ
ได้ดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ร่วมกันแล้ว

ข้อ 2 กรณีระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรและระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานภาครัฐ
ได้ดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ร่วมกันแล้ว

2.1 กรมศุลกากรจะจัดทำฐานข้อมูลสินค้าที่ได้ต้องรับข้อมูลใบอนุญาตหรือ
ใบรับรอง (Permission Goods) เผยแพร่ทางเว็บไซต์กรมศุลกากร (www.customs.go.th)

2.2 อธิบดีกรมศุลกากร โดยผู้อำนวยการสำนักเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
จะจัดทำประกาศกรมศุลกากร แจ้งให้ทราบถึงรหัสพิกัดศุลกากรและรหัสสถิติ รายการสินค้า ที่ต้อง
ทำการเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบ National Single Window
(NSW) ก่อนการส่งข้อมูลใบขนสินค้า

2.3 ผู้นำของเข้าหรือส่งออกต้องติดต่อหน่วยงานเพื่อส่งข้อมูลใบอนุญาตหรือ
ใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรผ่านระบบ National Single Window
(NSW) ก่อนการส่งข้อมูลใบขนสินค้า

2.4 ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะทำการตรวจสอบข้อมูลใบอนุญาตหรือ
ใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์กับข้อมูลใบขนสินค้า โดยผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งออกไม่ต้องยื่นเอกสาร
ใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษ

ข้อ 3 กระบวนการศุลกากรกรณีต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับ
การศุลกากร

3.1 การจัดส่งข้อมูลใบขนสินค้าเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร ให้ผู้นำของ
เข้าหรือผู้ส่งออกทำการบันทึกข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ในส่วนใบอนุญาต
(Import/Export Declaration Detail (Permit)) ดังนี้

3.1.1 ให้ระบุเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับจากหน่วยงานในช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number)

3.1.2 ให้ระบุวันที่ที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ในช่วงวันที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number)

3.1.3 ให้ระบุเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานในช่องเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Issuing Authority Tax Number)

3.2 ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะตรวจสอบข้อมูลใบขนสินค้ากับข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่งผ่านระบบ National Single Window (NSW) ดังนี้

3.2.1 เลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number)

3.2.2 วันที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Issue Date)

3.2.3 เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Issuing Authority Tax Number)

3.2.4 เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก (Company Tax Number)

3.2.5 วันนำเข้า (Arrival Date)

3.2.6 วันที่มีผลบังคับใช้ (Effective Date)

3.2.7 วันที่หมดอายุ (Expiry Date)

3.2.8 เลขที่บัญชีราคาสินค้า (Invoice Number)

3.2.9 วันที่บัญชีราคาสินค้า (Invoice Date)

3.2.10 ลำดับรายการในบัญชีราคาสินค้า (Invoice Item Number)

3.2.11 ปริมาณ (Quantity)

3.2.12 หน่วยของปริมาณ (Quantity Unit Code)

3.2.13 ข้อมูลอื่นๆ ที่มีในใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ เช่น รหัสสถานที่นำเข้า (Discharge Port) รหัสท่า/ท่าที่รับบรรทุก (Load Port) ประเทศปลายทาง (Country of Destination) ประเทศกำเนิด (Country of Origin)

3.3 กรณีพบว่าข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ถูกต้องตรงกับข้อมูลใบขนสินค้า ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้

3.4 กรณีพบว่าข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ไม่ถูกต้องตรงกับข้อมูลใบขนสินค้า ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะทำการตอบกลับข้อผิดพลาด (Response Message Error) ให้กับผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก

ข้อ 4 การตรวจสอบสินค้าที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง หากพบว่าข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ไม่ถูกต้องตรงกับข้อมูลใบขนสินค้า

4.1 ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะทำการตอบกลับข้อผิดพลาด (Response Message Error) ให้กับผู้นำของเข้าหรือส่งของออก ดังนี้

4.1.1 ไม่พบข้อมูลใบอนุญาต (Permit Not Found) เช่น เลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง วันที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานอื่น

4.1.2 เลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองถูกอ้างอิงโดยใบขนสินค้าฉบับอื่นแล้ว (Permit Already Matched)

4.1.3 เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกในใบขนสินค้าไม่ตรงกับเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Company Tax No. Not Matched)

4.1.4 วันที่นำเข้าไปในใบขนสินค้าขาเข้าหรือวันที่ส่งข้อมูลในใบขนสินค้าขาออก อยู่หลังวันที่หมดอายุในใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Already Expired)

4.1.5 เลขที่บัญชีราคาสินค้า หรือวันที่บัญชีราคาสินค้า หรือลำดับรายการในบัญชีราคาสินค้าที่อนุญาตไม่ถูกต้อง (Invoice Not Found)

4.1.6 ปริมาณใบขนสินค้ามากกว่าปริมาณในใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Quantity Declared Exceed Quantity in Permit)

4.1.7 หน่วยของปริมาณในใบขนสินค้าไม่ตรงกับหน่วยของปริมาณในใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Quantity Unit Not Matched)

4.1.8 กรณีอื่นๆ

4.2 เมื่อผู้นำของเข้าหรือส่งของออกได้รับการตอบกลับข้อผิดพลาดแล้ว ให้ตรวจสอบและแก้ไขข้อมูลใบขนสินค้าให้ถูกต้องหรือตรวจสอบข้อมูลกับหน่วยงาน

ข้อ 5 การตรวจสอบสินค้าที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง หากพบว่าข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ถูกต้องตรงกับข้อมูลใบขนสินค้า ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งข้อความตอบกลับให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกทราบ ดังนี้

5.1 ใบขนสินค้าขาเข้า

5.1.1 กรณีใบขนสินค้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ไม่ต้องตรวจของทางกายภาพและไม่ต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากร

(1) ใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำเข้าของเข้าทราบ ว่า “ไม่ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากรราคาและของ ไปรับของที่ท่าหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

(2) ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูลโดยการบันทึกข้อมูลการขอตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) หากใบขนสินค้าขาเข้าไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำเข้าของเข้าทราบ ว่า “ไม่ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของ ไปรับของที่ท่าหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

5.1.2 กรณีใบขนสินค้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจสอบใบอนุญาตหรือใบรับรอง

(1) ใบขนสินค้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยงแต่มีการนำเข้าก่อนวันที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์มีผลบังคับใช้ ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้พร้อมแจ้งให้ผู้นำเข้าของเข้าทราบ ว่า “พบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจสอบข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ก่อนนำของออกจากอาคารศุลกากร”

(2) การพบเจ้าหน้าที่ตรวจสอบการนำเข้าก่อนวันที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์มีผลบังคับใช้ ผู้นำของเข้าต้องดำเนินการในกระบวนการทางศุลกากรให้ครบถ้วนก่อนการรับของออกจากอาคารศุลกากร ดังนี้

(2.1) ให้ผู้นำของเข้าพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบการนำเข้าก่อนวันที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์มีผลบังคับใช้ ณ หน่วยบริการศุลกากรก่อนการนำของออกจากอาคารศุลกากร

(2.2) หน่วยบริการศุลกากรจะจัดเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อทำการตรวจสอบการนำเข้าก่อนวันที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์มีผลบังคับใช้ จากข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ศุลกากร

(3) กรณีผู้นำของเข้าระดับมาตรฐานเออีโอ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบการนำเข้าก่อนวันที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์มีผลบังคับใช้

(4) หากตรวจสอบพบว่าของที่นำเข้าไม่อยู่ในเงื่อนไขของใบอนุญาตหรือใบรับรอง เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะพิจารณาดำเนินการเป็นการเฉพาะราย

5.1.3 กรณีใบขนสินค้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ผู้นำของเข้าร้องขอพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจของทางกายภาพ

ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูลโดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากมีปัญหาพิกัดศุลกากรหรือราคาศุลกากร (Assessment Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบเจ้าหน้าที่ศุลกากรที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้าก่อนปล่อยสินค้า”

5.1.4 กรณีใบขนสินค้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง และต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจของทางกายภาพ

(1) ใบขนสินค้าขาเข้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

(2) ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูลโดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากมีปัญหาพิกัดศุลกากรหรือราคาศุลกากร (Assessment Request Code) และขอตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์จะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

(3) ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูลโดยบันทึกข้อมูลการขอตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) หากใบขนสินค้าขาเข้าติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

5.1.5 กรณีใบขนสินค้าที่หน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์แจ้งความประสงค์ขอตรวจสินค้าร่วมกับเจ้าหน้าที่ศุลกากร

ใบขนสินค้าขาเข้าที่หน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ ส่งข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ โดยแจ้งความประสงค์ขอตรวจสินค้าร่วมกับเจ้าหน้าที่ศุลกากร ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์เพื่อตรวจสอบของ”

5.2 ใบขนสินค้าขาออก

5.2.1 กรณีใบขนสินค้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ไม่ต้องตรวจของทางกายภาพและไม่ต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากร

ใบขนสินค้าขาออกที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และแจ้งเลขที่ใบขนสินค้าขาออกทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ส่งของออก เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก (Checking Post) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked”

5.2.2 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ผู้ส่งของออกร้องขอพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจของทางกายภาพ

ใบขนสินค้าขาออกที่ผู้ส่งของออกจัดส่งข้อมูลใบขนสินค้าโดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากขออนุญาตเปิดตรวจสินค้า (Inspection Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และแจ้งเลขที่ใบขนสินค้าขาออกทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ส่งของออก เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก (Checking Post) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้มาตรวจของที่ท่าที่ส่งออก”

5.2.3 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง และต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจของทางกายภาพ

ใบขนสินค้าขาออกที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และแจ้งเลขที่ใบขนสินค้าขาออกทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ส่งของออก เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก (Checking Post) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้มาตรวจของที่ท่าที่ส่งออก”

5.2.4 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่หน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์แจ้งความประสงค์ขอตรวจสินค้าร่วมกับเจ้าหน้าที่ศุลกากร

ใบขนสินค้าขาออกที่หน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ ส่งข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ โดยแจ้งความประสงค์ขอตรวจสินค้าร่วมกับเจ้าหน้าที่ศุลกากร ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้ส่งออกของทราบว่า “พบหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์เพื่อตรวจสอบของ” เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้มาตรวจของที่ท่าที่ส่งออก”

ข้อ 6 กรณีระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ขัดข้องไม่สามารถส่งข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรได้

6.1 ให้ผู้นำของเข้าหรือส่งของออกติดต่อกับหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ให้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษ

6.2 ให้ผู้นำของเข้าหรือส่งของออกยื่นใบขนสินค้าในรูปแบบกระดาษพร้อมสำเนาฉบับ และเอกสารที่เกี่ยวข้องต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากร เพื่อบันทึกข้อมูลเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร

6.3 ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และกำหนดให้เป็นใบขนสินค้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของ

6.4 เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะตรวจสอบข้อมูลใบขนสินค้าและใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษ

6.4.1 หากถูกต้องจะบันทึกข้อมูลเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรก่อนการตรวจปล่อยสินค้า

6.4.2 หากของที่นำเข้าหรือของที่ส่งออกไม่ตรงตามใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษ เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะพิจารณาดำเนินการเป็นการเฉพาะราย

ส่วนที่ 2

การตรวจสอบสินค้าที่ต้องดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร
กรณียังไม่ได้ดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์

ข้อ 7 กรณีสินค้าที่ใช้รหัสพิกัดศุลกากรและรหัสสถิติ รายการสินค้า ที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร

7.1 การจัดส่งข้อมูลใบขนสินค้าเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร ให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกทำการบันทึกข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองในส่วนใบอนุญาต (Import/Export Declaration Detail (Permit)) ดังนี้

7.1.1 ให้ระบุเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองที่ได้รับจากหน่วยงานในช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number)

7.1.2 ให้ระบุวันที่ที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองในช่องวันที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Issue Date)

7.1.3 ให้ระบุเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานในช่องเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Issuing Authority Tax Number)

7.2 ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะตรวจสอบความถูกต้องเบื้องต้นของข้อมูลใบขนสินค้ากับแฟ้มข้อมูลอ้างอิง หากไม่พบข้อผิดพลาดระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้

7.3 หากพบว่าข้อมูลใบขนสินค้าไม่ถูกต้อง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะทำการตอบกลับข้อผิดพลาด (Response Message Error) ให้กับผู้นำของเข้าหรือส่งออก

ข้อ 8 การตรวจสอบใบขนสินค้าขาเข้า ที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร หากมีการบันทึกข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร

8.1 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจสอบใบอนุญาตหรือใบรับรอง

8.1.1 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบเจ้าหน้าที่ตรวจสอบใบอนุญาตหรือใบรับรองสินค้าที่ยังไม่เชื่อมโยงข้อมูล”

8.1.2 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยบันทึกข้อมูลการขอตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) หากใบอนุญาตขาเข้าไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบเจ้าหน้าที่ตรวจสอบใบอนุญาตหรือใบรับรองสินค้าที่ยังไม่ได้เชื่อมโยงข้อมูล”

8.1.3 การพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจสอบใบอนุญาต ผู้นำของเข้าต้องดำเนินการในกระบวนการทางศุลกากรให้ครบถ้วนก่อนการรับของออกจากอารักขาศุลกากร ดังนี้

(1) ให้ผู้นำของเข้ายื่นใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษต่อหน่วยบริการศุลกากรก่อนการนำของออกจากอารักขาศุลกากร

(2) หน่วยบริการศุลกากรจะลงรับเอกสารไว้และจัดเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อทำการตรวจสอบใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษเบื้องต้นกับข้อมูลใบขนสินค้าขาเข้าในระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร

8.2 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ผู้นำเข้าร้องขอพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบทางกายภาพ

8.2.1 ใบขนสินค้าขาเข้าผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูลโดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากมีปัญหากักศุลกากรหรือราคาศุลกากร (Assessment Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบเจ้าหน้าที่ศุลกากรที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้าก่อนปล่อยสินค้า”

8.2.2 การพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อทำการตรวจสอบพิกัด ราคาและของให้ ผู้นำของเข้ายื่นใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษแก่เจ้าหน้าที่ศุลกากร เพื่อดำเนินการ ตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของและดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องให้ครบถ้วนก่อนการ รับของออกจากอารักขาศุลกากร

8.3 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง และต้องพบเจ้าหน้าที่ ศุลกากรเพื่อตรวจของทางกายภาพ

8.3.1 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของ ศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

8.3.2 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยบันทึกข้อมูลการขอ ตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) หากใบขนสินค้าขาเข้าติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้อง ตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

8.3.3 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูลโดยบันทึกข้อมูลขอพบ เจ้าหน้าที่เนื่องจากมีปัญหาพิกัดศุลกากรหรือราคาศุลกากร (Assessment Request Code) และขอ ตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของที่ทำ หรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

8.4 กรณีข้อมูลในใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษไม่ตรงกับข้อมูล ใบขนสินค้าในระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร

8.4.1 หากข้อมูลการอนุญาตหรือการรับรองถูกแจ้ง แต่ผู้นำเข้าบันทึกข้อมูล เลขที่และ/หรือวันที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองในใบขนสินค้าไม่ถูกต้อง อันเป็นความผิดฐานสำแดงเท็จตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะทำการ เปรียบเทียบงดการฟ้องร้องโดยการผ่อนผันการปรับ และจะทำการบันทึกแก้ไขเลขที่และ/หรือวันที่ ใบอนุญาตหรือใบรับรองในใบขนสินค้าขาเข้าให้ถูกต้องก่อนการตรวจปล่อยและ/หรือส่งมอบของออก จากอารักขาศุลกากร

8.4.2 หากของที่นำเข้ามาไม่ตรงตามข้อมูลการอนุญาตหรือการรับรองใน รูปแบบกระดาษ เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะพิจารณาดำเนินการเป็นการเฉพาะราย

ข้อ 9 การตรวจสอบใบขนสินค้าขาออกที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร หากมีการบันทึกข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้

9.1 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ไม่ต้องตรวจของทางกายภาพ

9.1.1 เมื่อนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้ยื่นใบอนุญาตหรือใบรับรองสินค้าในรูปแบบกระดาษ”

9.1.2 กรณีการอนุมัติหรืออนุญาตให้กับของที่ส่งออกตามบัญชีราคาสินค้าที่ส่งออกเป็นรายครั้ง ให้ผู้ส่งของออกนำไปอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษยื่นต่อหน่วยบริการศุลกากรของท่าหรือที่หรือสนามบินสุดท้ายที่ส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรภายใน 15 วันนับแต่วันตัดบัญชีใบกำกับการขนย้ายสินค้า

9.1.3 กรณีการอนุมัติหรืออนุญาตให้กับของที่ส่งออกตามปริมาณที่กำหนดไว้ หรือเป็นรายงวด/รายปีหรือตามใบขนสินค้าขาออกมากกว่า 1 ฉบับ

(1) ให้ผู้ส่งของออกนำไปอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษยื่นต่อหน่วยบริการศุลกากรของท่าหรือที่หรือสนามบินสุดท้ายที่ส่งของออกไปนอกราชอาณาจักร ภายใน 15 วันนับแต่วันที่ตัดบัญชีใบกำกับการขนย้ายสินค้า

(2) เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะตรวจสอบข้อมูลใบขนสินค้าขาออกในระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรกับใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษดังกล่าว และรับรองปริมาณการส่งออกตามใบขนสินค้าออกไว้ในเอกสารดังกล่าว พร้อมลงชื่อและวัน เดือน ปี กำกับไว้ด้วย

9.1.4 กรณีผู้ส่งของออกยื่นใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษภายหลัง 15 วันนับแต่วันที่ตัดบัญชีใบกำกับการขนย้ายสินค้า เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะพิจารณาความผิดกรณีไม่ยื่นเอกสารในระยะเวลาอันสมควร

9.2 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ผู้ส่งของออกร้องขอพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบของทางกายภาพ

9.2.1 ใบขนสินค้าขาออกที่ผู้ส่งของออกจัดส่งข้อมูลใบขนสินค้าโดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากขออนุญาตเปิดตรวจสินค้า (Inspection Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และแจ้งเลขที่ใบขนสินค้าขาออกทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ส่งของออก เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก (Checking Post) ระบบ

คอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบ ว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้มาตรวจของที่ท่าที่ส่งออก”

9.2.2 ให้ผู้ส่งออกยื่นเอกสารใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษแก่เจ้าหน้าที่ศุลกากรขณะที่ทำการตรวจของขาออก

9.3 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง

9.3.1 เมื่อนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรจุทุก ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบ ว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้มาตรวจของที่ท่าที่ส่งออก”

9.3.2 ให้ผู้ส่งออกยื่นเอกสารใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษแก่เจ้าหน้าที่ศุลกากรขณะที่ทำการตรวจของขาออก

9.4 กรณีข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองในรูปแบบกระดาษไม่ตรงกับข้อมูลใบขนสินค้าขาออกในระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร

9.4.1 หากข้อมูลการอนุญาตหรือการรับรองถูกต้อง แต่ผู้ส่งของออกบันทึกข้อมูลเลขที่และ/หรือวันที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรองในใบขนสินค้าไม่ถูกต้อง อันเป็นความผิดฐานสำแดงเท็จตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะทำการเปรียบเทียบงดการฟ้องร้องโดยการผ่อนผันการปรับ และจะทำการบันทึกแก้ไขเลขที่และ/หรือวันที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองในใบขนสินค้าขาออกให้ถูกต้องก่อนการตรวจปล่อย

9.4.2 หากของที่ส่งออกไม่ตรงตามข้อมูลการอนุญาตหรือการรับรองในรูปแบบกระดาษ เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะพิจารณาดำเนินการเป็นการเฉพาะราย

ส่วนที่ 3

การตรวจสอบสินค้าที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร
กรณีได้รับยกเว้นไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองของแต่ละหน่วยงาน

ข้อ 10 กรณีสินค้าที่ใช้รหัสพิกัดศุลกากรและรหัสสถิติ รายการสินค้า ที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร แต่อยู่ในข่ายได้รับการยกเว้นไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองของแต่ละหน่วยงาน การจัดส่งข้อมูลใบขนสินค้าขาเข้าเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร ให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกทำการบันทึกข้อมูลใบอนุญาตหรือใบรับรองอิเล็กทรอนิกส์ในส่วนใบอนุญาต (Import/Export Declaration Detail (Permit)) ดังนี้

10.1 อธิปไตยกรรมศุลกากร โดยผู้อำนวยการสำนักเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจะจัดทำประกาศกรรมศุลกากร แจงให้ทราบถึงรหัสการได้รับยกเว้นไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองของหน่วยงานที่ยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง

10.2 ในช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number) ให้ระบุเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองเป็นรหัสการได้รับยกเว้นไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง ดังนี้

10.2.1 EXEMPT1 ไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง เนื่องจากเป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ใช้กับ 7 หน่วยงาน ได้แก่ กรมประมง กรมปศุสัตว์ กรมการอุตสาหกรรมทหาร กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กรมการปกครอง สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง และสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

10.2.2 EXEMPT2 ไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง เนื่องจากวัตถุประสงค์การนำไปใช้งานไม่ต้องขอใบอนุญาตหรือใบรับรอง เช่น เป็นของตัวอย่าง หรือนำเข้าเพื่อการศึกษา ใช้กับ 6 หน่วยงาน ได้แก่ กรมประมง กรมการค้าต่างประเทศ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมธุรกิจพลังงาน กรมสรรพสามิต และสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

10.2.3 EXEMPT3 ไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง เนื่องจากมีกฎหมายอื่นควบคุมและได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่ควบคุมแล้ว ใช้กับ 5 หน่วยงาน ได้แก่ กรมประมง กรมการค้าต่างประเทศ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมการอุตสาหกรรมทหาร และกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์

10.2.4 EXEMPT4 ไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง เนื่องจากเป็นไปตามข้อตกลงระหว่างประเทศ ใช้กับ 2 หน่วยงาน ได้แก่ กรมการค้าต่างประเทศ และกรมการปกครอง

10.2.5 EXEMPT5 ไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง เนื่องจากปริมาณไม่ถึงเกณฑ์ที่ต้องขอรับใบอนุญาตหรือใบรับรอง เช่น น้ำหนัก จำนวน ความเข้มข้น ใช้กับ 5 หน่วยงาน ได้แก่ กรมการค้าต่างประเทศ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กรมการอุตสาหกรรมทหาร และกรมสรรพสามิต

10.2.6 EXEMPT6 ไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง เนื่องจากราคาไม่ถึงเกณฑ์ที่ต้องขอใบอนุญาตหรือใบรับรอง

10.2.7 EXEMPT99 ไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรอง เนื่องจากกรณีอื่นๆ ใช้กับ 14 หน่วยงาน ได้แก่ กรมประมง กรมการค้าต่างประเทศ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กรมธุรกิจพลังงาน กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กรมศิลปากร กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กรมการอุตสาหกรรมทหาร กรมสรรพสามิต สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ และกรมการค้าภายใน

10.3 ในช่องวันที่ออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Issue Date) ให้ระบุวันที่ประกาศนี้มีผลบังคับใช้

10.4 ในช่องเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานผู้ออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Issuing Authority Tax Number) ให้ระบุเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของหน่วยงานที่ยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง

ข้อ 11 การตรวจสอบใบขนสินค้าขาเข้า ที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร หากในช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number) บันทึกข้อมูล EXEMPT ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะตรวจสอบกับระบบฐานข้อมูลอ้างอิง กรณีข้อมูลถูกต้อง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้

11.1 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง

ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยในช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number) บันทึกข้อมูล EXEMPT1 ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ไม่ต้องตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของ ไปรับของที่ท่าหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้า”

11.2 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจสอบการได้รับการยกเว้นไม่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองของแต่ละหน่วยงาน

11.2.1 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number) บันทึกข้อมูล EXEMPT2 EXEMPT3 EXEMPT4 EXEMPT5 EXEMPT6 หรือ EXEMPT99 ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบเจ้าหน้าที่ตรวจสอบเนื่องจากได้รับการยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง”

11.2.2 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number) บันทึกข้อมูล EXEMPT2 EXEMPT3 EXEMPT4 EXEMPT5 EXEMPT6 หรือ EXEMPT99 และบันทึกข้อมูลการขอตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบเจ้าหน้าที่ตรวจสอบเนื่องจากได้รับการยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง”

11.2.3 การพบเจ้าหน้าที่ตรวจสอบเนื่องจากได้รับการยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง ผู้นำของเข้าต้องดำเนินการในกระบวนการทางศุลกากรให้ครบถ้วนก่อนการรับของออกจากอารักขาศุลกากร ดังนี้

(1) ให้ผู้นำของเข้าพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบการได้รับยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง ณ หน่วยบริการศุลกากรก่อนการนำของออกจากอารักขาศุลกากร

(2) หน่วยบริการศุลกากรจะจัดเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อทำการตรวจสอบการได้รับยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรองเบื้องต้นจากข้อมูลใบขนสินค้าขาเข้าในระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากร

11.2.4 กรณีผู้นำของเข้าระดับมาตรฐานเออีโอ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบการได้รับยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง

11.2.5 หากตรวจสอบพบว่าของที่นำเข้ามาไม่ได้รับการยกเว้นใบอนุญาตหรือใบรับรอง เจ้าหน้าที่ศุลกากรจะพิจารณาดำเนินการเป็นการเฉพาะราย

11.3 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ผู้นำเข้าร้องขอพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจของทางกายภาพ

11.3.1 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากมีปัญหาพิกัตศุลกากรหรือราคาศุลกากร (Assessment Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “พบเจ้าหน้าที่ศุลกากรที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้ามาก่อนปล่อยสินค้า”

11.3.2 ให้ผู้นำของเข้าพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อดำเนินการตรวจสอบพิกัตศุลกากร ราคาและของ และดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องให้ครบถ้วนก่อนการรับของออกจากอาคารศุลกากร

11.4 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง และต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจของทางกายภาพ

11.4.1 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัตศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้ามา”

11.4.2 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยบันทึกข้อมูลการขอตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) หากใบขนสินค้าขาเข้าติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัตศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้ามา”

11.4.3 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ผู้นำของเข้าจัดส่งข้อมูล โดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากมีปัญหาพิกัตศุลกากรหรือราคาศุลกากร (Assessment Request Code) และขอตรวจปล่อยนอกสถานที่ (Inspection Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ พร้อมแจ้งให้ผู้นำของเข้าทราบว่า “ต้องตรวจสอบพิกัตศุลกากร ราคาและของที่ทำหรือที่หรือสนามบินที่นำเข้ามา”

11.4.4 ใบขนสินค้าขาเข้าที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ให้ผู้นำของเข้าพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อดำเนินการตรวจสอบพิกัดศุลกากร ราคาและของ และดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องให้ครบถ้วนก่อนการรับของออกจากอารักขาศุลกากร

ข้อ 12 การตรวจสอบใบขนสินค้าขาออก ที่ต้องมีการดำเนินการตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร หากในช่องเลขที่ใบอนุญาตหรือใบรับรอง (Permit Number) บันทึกข้อมูล EXEMPT ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะตรวจสอบกับระบบฐานข้อมูลอ้างอิง กรณีข้อมูลถูกต้องระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้

12.1 กรณีใบขนสินค้าขาเข้าที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ไม่ต้องตรวจของทางกายภาพ และไม่ต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากร

ใบขนสินค้าขาออกที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และแจ้งเลขที่ใบขนสินค้าขาออกทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ส่งของออก เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก (Checking Post) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked”

12.2 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่ไม่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง แต่ผู้ส่งของออกร้องขอพบเจ้าหน้าที่เพื่อตรวจของทางกายภาพ

ใบขนสินค้าขาออกที่ผู้ส่งของออกจัดส่งข้อมูลใบขนสินค้า โดยบันทึกข้อมูลขอพบเจ้าหน้าที่เนื่องจากขออนุญาตเปิดตรวจสินค้า (Inspection Request Code) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และแจ้งเลขที่ใบขนสินค้าขาออกทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ส่งของออก เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก (Checking Post) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้มาตรวจของที่ท่าที่ส่งออก”

12.3 กรณีใบขนสินค้าขาออกที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง และต้องพบเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อตรวจของทางกายภาพ

ใบขนสินค้าขาออกที่ติดเงื่อนไขความเสี่ยง ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะออกเลขที่ใบขนสินค้าให้ และแจ้งเลขที่ใบขนสินค้าขาออกทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้ส่งของออก เมื่อมีการนำสินค้าผ่านสถานีรับบรรทุก (Checking Post) ระบบคอมพิวเตอร์ของศุลกากรจะแจ้งให้ทราบว่า “Goods Transition Control Already Checked ให้มาตรวจของที่ท่าที่ส่งออก”

12.4 หากตรวจสอบพบว่าของที่ส่งออกไม่ได้รับการยกเว้นใบอนุญาต หรือใบรับรองเจ้าหน้าที่ศุลกากรจะพิจารณาดำเนินการเป็นการเฉพาะราย

ข้อ 13 ประกาศนี้ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 เป็นต้นไป

ภาคผนวก ท³⁵

พิธีสารว่าด้วยกรอบกฎหมายเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน

รัฐบาลแห่งบรูไนดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “ลาว พิตีอาร์”) มาเลเซีย สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ในฐานะประเทศสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ต่อไปนี้จะเมื่ออ้างถึงทุกประเทศ เรียกว่า “อาเซียน” หรือ “ประเทศสมาชิกทั้งหลาย” หรือแต่ละประเทศ เรียกว่า “ประเทศสมาชิก”)

ระลึกถึง ข้อผูกพันและความตกลงซึ่งประเทศสมาชิกทั้งหลายได้ให้ไว้เพื่อก่อตั้ง การเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “เอเอสดับเบิลยู”) รวมทั้ง ระบบการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวทั้งหลาย (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “เอ็นเอสดับเบิลยู ทั้งหลาย” หรือ ในรูปเอกพจน์เรียกว่า “เอ็นเอสดับเบิลยู”) ครอบคลุมถึงความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “ความตกลง เอเอสดับเบิลยู”) ซึ่งลงนาม เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2548 ณ เมืองกัวลาลัมเปอร์ มาเลเซีย และพิธีสาร เพื่อก่อตั้งและดำเนินการเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียวของอาเซียน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “พิธีสาร เอเอสดับเบิลยู”) ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 ณ เมืองเสียมเรียบ ราชอาณาจักรกัมพูชา

ระลึกถึงต่อไปว่า ความสำคัญของความสอดคล้องเป็นหนึ่งในเดียวทางการค้าและการศุลกากรต่อประชาคมเศรษฐกิจของอาเซียนซึ่งได้แสดงไว้แล้วในแผนปฏิบัติการเวียงจันทน์

ตระหนักถึง ความสำคัญของการจัดทำกรอบกฎหมายที่เป็นไปได้ บนพื้นฐานของ มาตรฐานสากลและ

หลักปฏิบัติที่ดี สำหรับการดำเนินการของเอเอสดับเบิลยู ซึ่งเป็นไปตามข้อ 6 ของ ความตกลงเอเอสดับเบิลยู

รับทราบว่า ประเทศสมาชิกทั้งหลายผูกพันตามข้อ 5 ของพิธีสารเอเอสดับเบิลยู ในการปฏิบัติตามมาตรฐานสากลและหลักปฏิบัติที่ดี ซึ่งได้กำหนดไว้ในอนุสัญญาและความตกลง ระหว่างประเทศ

¹ คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี

ยืนยันว่า ถ้อยคำของพิธีสารนี้ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของวัตถุประสงค์ หลักการ และพันธกรณีซึ่งได้กำหนดไว้แล้วในความตกลงเอเอสดับเบิลยูและพิธีสารเอเอสดับเบิลยู

รับทราบว่า หลักการและข้อแนะนำที่เกี่ยวข้องซึ่งถูกพัฒนาโดยองค์การระหว่างประเทศ อาทิ คณะกรรมการการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ (UNCITRAL) กฎหมายแม่แบบว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ข้อแนะนำที่ 35 ของศูนย์อำนวยความสะดวกทางการค้าและพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์แห่งสหประชาชาติ (UN/CEFACT) และอนุสัญญาว่าด้วยการใช้การติดต่อสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ในสัญญาระหว่างประเทศ เพื่อวัตถุประสงค์ของธุรกรรมระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยู

ได้ตกลงกันไว้ดังนี้

ส่วนที่ 1

การบังคับใช้

ข้อ 1

ขอบเขตการบังคับใช้

1. พิธีสารนี้ให้ใช้บังคับกับธุรกรรมระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของประเทศสมาชิกทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยูเท่านั้น

2. ไม่มีข้อกำหนดใดในพิธีสารนี้ ที่มุ่งหมายเพื่อเป็นการสร้างพันธกรณีต่อประเทศสมาชิกทั้งหลาย

อันเกี่ยวข้องกับการดำเนินการและการทำธุรกรรมภายในระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน ทั้งนี้ นอกจากการที่ได้กำหนดในข้อ 9 (ความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศ) ของพิธีสารนี้

3. การทำธุรกรรมซึ่งดำเนินการภายใต้พิธีสารนี้ต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดทางเทคนิคซึ่งจะได้ตกลงกันต่อไปโดยประเทศสมาชิกทั้งหลาย

ข้อ 2

ความเกี่ยวข้องกับความตกลงอื่น

1. พิธีสารนี้ต้องส่งเสริมและดำเนินการตามความตกลงเอเอสดับเบิลยู และถูกอ่านหรือตีความให้สอดคล้องกับความตกลงเอเอสดับเบิลยู ในกรณีเกิดความไม่สอดคล้องกันระหว่างพิธีสารนี้และความตกลงเอเอสดับเบิลยู ให้ข้อบทความตกลงเอเอสดับเบิลยู มีผลบังคับใช้สำหรับกรณีความไม่สอดคล้องกันนั้น

2. พิธีสารนี้ไม่มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของประเทศสมาชิกทั้งหลายภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดซึ่งมีประเทศสมาชิกสองประเทศหรือมากกว่าเป็นภาคีอยู่

3. ในกรณีที่เกิดความไม่สอดคล้องกันระหว่างพิธีสารนี้และพิธีสารเอเอสดับเบิลยู ประเทศสมาชิกทั้งหลายจะต้องดำเนินการปรึกษาเพื่อหาข้อยุติซึ่งยอมรับร่วมกันโดยทันที

4. ภายใต้บังคับของวรรค 1 แห่งข้อบทนี้ ในกรณีที่เกิดความไม่สอดคล้องกันระหว่างพิธีสารนี้และความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดเกี่ยวกับการดำเนินการเอเอสดับเบิลยู ซึ่งมีประเทศสมาชิกสองประเทศหรือมากกว่าเป็นภาคี ประเทศสมาชิกทั้งหลายจะต้องดำเนินการปรึกษาหารือเพื่อหาข้อยุติซึ่งยอมรับร่วมกันโดยทันที

ข้อ 3

วัตถุประสงค์

พิธีสารนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกรอบทางกฎหมายเพื่อการดำเนินการติดต่อสื่อสารและการประมวลผลทางอิเล็กทรอนิกส์ของธุรกรรมระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยู โดยคำนึงถึงมาตรฐานสากลและการปฏิบัติที่ดีที่เกี่ยวข้อง ที่ความตกลงระหว่างประเทศและอนุสัญญาเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการทำให้เทคนิคและการปฏิบัติทางศุลกากรมีความทันสมัยแนะนำไว้

ข้อ 4

ข้อยกเว้น

1. ไม่มีข้อกำหนดใดในพิธีสารนี้กระทบ และ/หรือจำกัดความตกลงหรือข้อตกลงใดๆ ที่เกี่ยวกับความร่วมมือในทางอาญาหรือการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประเทศสมาชิกเป็นภาคี

2. พิธีสารนี้ไม่ครอบคลุมถึงการบังคับตามสิทธิเรียกร้องส่วนตัวหรือทางทรัพย์สิน โดยแท้จริงระหว่างเอกชนผู้ใช้ระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลายภายในสภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยู

3. พิธีสารนี้ไม่ครอบคลุมถึงธุรกรรมเอ็นเอสดับเบิลยูอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างประเทศสมาชิกกับประเทศซึ่งมิใช่สมาชิก

ส่วนที่ 2

ข้อกำหนดทั่วไป

ข้อ 5

คำนิยามทั่วไป

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งพิธีสารนี้ หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ถ้อยคำดังต่อไปนี้จะถูกให้ความหมายดังนี้

เอ “เอเอสดับเบิลยู” คือ สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยซึ่งระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของประเทศสมาชิกทั้งหลายทำงานและเชื่อมต่อกัน โดยเอเอสดับเบิลยูก่อให้เกิดการอำนวยความสะดวกระดับภูมิภาคที่ทำให้การเชื่อมโยงและการสื่อสารไร้รอยต่อ เป็นมาตรฐานและสอดคล้องกัน ซึ่งสารสนเทศและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการค้าและศุลกากร เพื่อประโยชน์ในการตรวจปล่อยทางศุลกากร จากและไปสู่ระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลาย ทั้งนี้ ข้อมูลและสารสนเทศทางการค้าและที่เกี่ยวข้องกับศุลกากรจะคงอยู่ภายในและเป็นของประเทศสมาชิกทั้งหลายดังกล่าว

บี “ข้อมูลซึ่งเป็นความลับ” หมายถึง ข้อมูลและสารสนเทศซึ่งได้รับความคุ้มครองจากการถูกเปิดเผยภายใต้กฎหมายของประเทศสมาชิก หรือที่ถูกพิจารณาว่ามีชั้นความลับ ถ้าข้อมูลและสารสนเทศดังกล่าวมีพาลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้

1. ข้อมูลความลับทางการค้า ซึ่งอาจทำให้ผู้ใดได้เปรียบในการแข่งขัน

2. ข้อมูลทางการเงิน รวมทั้งข้อมูลทางธนาคารและการประกันภัย

3. ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินทุกประเภท

4. ข้อมูลซึ่งสามารถระบุถึงตัวบุคคลได้ หรือ

5. ข้อมูลเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย

ซี “เอ็นเอสดับเบิลยู” คือ ระบบซึ่งทำให้สามารถ

1. ดำเนินการบันทึกข้อมูลและสารสนเทศในคราวเดียว

2. ดำเนินการประมวลผลข้อมูลและสารสนเทศในคราวเดียวและ

สอดคล้องกัน

3. ทำให้เกิดการตัดสินใจคราวเดียวในการตรวจปล่อยทางศุลกากร การตัดสินใจคราวเดียวต้องถูกตีความเพียงหนึ่งเดียวว่าเป็นการตัดสินใจเพียงครั้งเดียวในการตรวจปล่อยสินค้าโดยศุลกากร หากกรณีการตัดสินใจดังกล่าวถูกกำหนดให้ดำเนินการโดยกระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสื่อสารมายังศุลกากรในเวลาที่เหมาะสม

ดี “บริการในระดับภูมิภาค” หมายถึง ระบบการใช้งานหรือสารสนเทศซึ่งสนับสนุนการให้บริการของเอเอสดับเบิลยู อันประเทศสมาชิกทั้งหลายจะได้ตกลงร่วมกันต่อไป ทั้งนี้ ประเทศสมาชิกทั้งหลายสามารถเข้าถึงได้ผ่านเครือข่ายความปลอดภัยเอเอสดับเบิลยู

อี “ข้อตกลงระดับการให้บริการ” (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “เอสแอลเอ”) อ้างถึง ข้อตกลงของผู้ให้บริการเกี่ยวกับตัววัดการปฏิบัติงานเชิงจำนวนหรือเครื่องมือชี้วัดความสำเร็จสำหรับ บริการต่างๆของผู้ให้บริการ

เอฟ “ข้อกำหนดระดับการให้บริการ” หมายถึง มาตรฐานซึ่งสามารถชี้วัดและ ทำให้สำเร็จได้สำหรับประสิทธิภาพของบริการต่างๆ ซึ่งดำเนินการโดยผู้ให้บริการ

จี “ธุรกรรม” หมายถึง การส่งและการรับสารสนเทศหรือข้อมูลระหว่างระบบ เอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลาย

ส่วนที่ 3

ข้อบทเกี่ยวกับการดำเนินการเอเอสดับเบิลยูและเอ็นเอสดับเบิลยู

ข้อ 6

การส่งรับและการแลกเปลี่ยนข้อมูลและสารสนเทศ

1. ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ แห่งชาติ³⁶ เพื่อดำเนินการระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน และอนุญาตให้มีการส่งรับและแลกเปลี่ยน ข้อมูลและสารสนเทศเกี่ยวกับการค้าและศุลกากรระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลายตามที่ได้ตกลง ไว้เป็นการเฉพาะเพื่อวัตถุประสงค์ของเอเอสดับเบิลยู ทั้งนี้ การส่งรับและการแลกเปลี่ยนดังกล่าวต้อง ได้รับความยินยอมจากผู้ค้าที่ส่งข้อมูลและสารสนเทศในกรณีที่มีกฎหมายแห่งชาติกำหนดให้ต้องได้รับ ความยินยอม และต้องดำเนินการโดยสอดคล้องกับพิธีสารนี้

2. ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องจัดให้มีแนวนโยบายหรือระเบียบข้อบังคับ สำหรับการส่งรับและการแลกเปลี่ยน การใช้ และการเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศในระบบเอ็นเอสดับเบิลยู สำหรับหน่วยงานของรัฐเพื่อใช้งาน อันสอดคล้องกับข้อบทในพิธีสารนี้

3. ข้อมูลและสารสนเทศซึ่งถูกส่งรับ แลกเปลี่ยน หรือเผยแพร่ โดยระบบเอ็นเอสดับเบิลยู ของประเทศสมาชิกหนึ่งไปสู่ระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของอีกประเทศสมาชิกหนึ่งผ่านสิ่งแวดล้อม เอเอสดับเบิลยู ต้องถูกใช้หรือรักษาไว้เพื่อประโยชน์แห่งการดำเนินการตามพิธีสารนี้และเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ของเอเอสดับเบิลยูเท่านั้น

² ในการจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่อ้างถึง ประเทศสมาชิก ทั้งหมด อาจตัดสินใจที่จะทำให้มั่นใจว่า การส่งรับและแลกเปลี่ยนข้อมูลและสารสนเทศภายใน สภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยูอยู่ภายใต้การปกป้องอันเปรียบเทียบกับที่มีการดำเนินการภายใน เขตอำนาจของตน

4. เพื่อวัตถุประสงค์ของเอเอสดับเบิ้ลยู ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องให้การยอมรับ ข้อมูลและสารสนเทศทางการค้าและศุลกากร ซึ่งถูกส่งรับและแลกเปลี่ยนภายในเอเอสดับเบิ้ลยู เพื่อ การตรวจปล่อยทางศุลกากร ทั้งนี้ ประเทศสมาชิกทั้งหลายจะได้ตกลงร่วมกันต่อไป

ข้อ 7

ข้อกำหนดระดับการให้บริการ

1. ข้อกำหนดระดับการให้บริการใดๆ อันเกี่ยวข้องกับการให้บริการระดับภูมิภาค เอเอสดับเบิ้ลยูต้องได้รับความเห็นชอบร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกทั้งหลายและกำหนดไว้ใน เอสแอลเอทั้งหลายซึ่งทำขึ้นระหว่างองค์กรซึ่งรับผิดชอบในการควบคุมดูแลเอเอสดับเบิ้ลยูตามที่ กำหนดในข้อ 18 และผู้ให้บริการทั้งหลายที่เกี่ยวข้องในการบริการเอเอสดับเบิ้ลยูในระดับภูมิภาค
2. ประเทศสมาชิกต้องกำหนดข้อกำหนดระดับการให้บริการสำหรับระบบ เอ็นเอสดับเบิ้ลยูของตนเพื่อดำเนินธุรกรรมได้ในระยะเวลาที่เหมาะสม

ข้อ 8

มาตรฐานของข้อมูลและสารสนเทศ

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งธุรกรรมระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิ้ลยูทั้งหลายภายใน สิ่งแวดล้อมเอเอสดับเบิ้ลยูประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องปฏิบัติตามรูปแบบข้อมูลขององค์การศุลกากรโลก หรือในกรณีที่เหมาะสม รูปแบบหรือคุณลักษณะข้อมูลอื่นใดซึ่งประเทศสมาชิกทั้งหลายอาจเห็นชอบ ร่วมกัน

ข้อ 9

ความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศ

1. ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าระบบเอ็นเอสดับเบิ้ลยูของตนปกป้อง ความปลอดภัยและความลับของข้อมูลและสารสนเทศในระบบข้อมูลเอ็นเอสดับเบิ้ลยูของตน
2. ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจต่อไปอีกว่าการใช้ข้อมูลและสารสนเทศซึ่งได้รับ ผ่านสิ่งแวดล้อม เอเอสดับเบิ้ลยูต้องเป็นไปโดยวัตถุประสงค์ซึ่งชอบด้วยกฎหมายและได้รับอนุญาต สอดคล้องกับถ้อยคำในพิธีสารนี้
3. ประเทศสมาชิกต้องดำเนินการให้มีกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแห่งชาติเพื่อให้ มีการป้องกันการเปิดเผยโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายของข้อมูลซึ่งเป็นความลับที่มีการส่งรับ แลกเปลี่ยน หรือการเผยแพร่โดยระบบเอ็นเอสดับเบิ้ลยูของประเทศสมาชิกทั้งหลายตามพิธีสารนี้ การใช้ข้อมูล

ดังกล่าวต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้โดยเฉพาะและมีให้ประเทศสมาชิกผู้รับข้อมูลเปิดเผย โดยมีได้รับอนุญาตเป็นการเฉพาะโดยประเทศสมาชิกผู้ให้ข้อมูล

4. เมื่อข้อมูลซึ่งเป็นความลับถูกส่งรับ แลกเปลี่ยน หรือเผยแพร่ระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลาย ประเทศสมาชิกทั้งหลายทั้งฝ่ายผู้ส่งและผู้รับข้อมูล ต้องทำให้มั่นใจได้ว่าจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

5. ไม่มีข้อกำหนดใดในพิธีสารนี้ เรียกร้องให้ประเทศสมาชิกใดต้องอนุญาตให้มีการเข้าถึงข้อมูลซึ่งเป็นความลับตามพิธีสารนี้ ซึ่งพิจารณาได้ว่าการเปิดเผยอาจ

เอ เป็นการติดต่อประโยชน์สาธารณะ

บี เป็นการติดต่อกฎหมาย ซึ่งหมายความรวมถึง แต่ไม่จำกัดเฉพาะ กฎหมายคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลหรือคุ้มครองการเปิดเผยซึ่งข้อมูลทางการเงินหรือบัญชีของลูกค้านำสถาบันการเงิน

ซี กระหน่ำต่อการบังคับใช้กฎหมาย หรือ

ดี ทำให้เสียเปรียบในการแข่งขันทางการค้าของบุคคลผู้ให้ข้อมูล

6. ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าการดำเนินการระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน จัดให้มีการปกป้องความปลอดภัยสารสนเทศต่อความเสี่ยงและภัยคุกคามได้อย่างเหมาะสม จากการใช้การเปิดเผย โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือการถูกโจรกรรม รวมทั้งการสูญหายของข้อมูลซึ่งเป็นความลับ ซึ่งได้รับจากระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลายภายใต้พิธีสารนี้ ทั้งนี้ การรักษาความปลอดภัยสารสนเทศ หมายความรวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะ การดำเนินการทางเทคนิค การบริหารจัดการ และการปฏิบัติเพื่อการควบคุมความปลอดภัยที่เหมาะสมต่อชนิดและประเภทของข้อมูลและสารสนเทศซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบ

7. ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน มีระบบควบคุมความปลอดภัยสารสนเทศและระเบียบปฏิบัติ (ทางเทคนิค การดำเนินการ และการบริหารจัดการ) สำหรับการเข้าถึงข้อมูลและสารสนเทศที่อยู่ในระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน

8. เพื่อวัตถุประสงค์แห่งการบริหารจัดการความปลอดภัยและความลับของสารสนเทศในเครือข่ายความปลอดภัยแบบปิดเอเอสดับเบิลยู องค์กรซึ่งรับผิดชอบในการควบคุมดูแลเอเอสดับเบิลยูตามที่กำหนดในข้อ 18 ต้อง

เอ ดำเนินการให้มีการประเมินผลกระทบส่วนบุคคลเป็นระยะ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความเสี่ยง เพื่อจำแนกความเสี่ยงส่วนบุคคลต่อข้อมูลซึ่งเป็นความลับ

บี ตัดสินใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเครือข่ายความปลอดภัยแบบปิดเอเอสดับเบิลยู หรือการจัดการข้อมูลเพื่อรองรับความเสี่ยงที่ได้จากการประเมินผลกระทบดังกล่าว และ

ซี ดำเนินการเปลี่ยนแปลงตามความจำเป็น

9. ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องร่วมมือกันพัฒนากระบวนการบริหารจัดการเหตุการณ์ความปลอดภัยเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการรักษาความปลอดภัยสารสนเทศในสิ่งแวดล้อมเอเอสดีบีเบิ้ลยู

ข้อ 10

ศูนย์กลางการประสานงาน

ประเทศสมาชิกต้องจัดให้มีศูนย์กลางการประสานงานที่รับผิดชอบการติดตามและปฏิบัติตามพิธีสารนี้

ข้อ 11

การลงทะเบียนและการยืนยันตัวตนผู้ใช้ระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูที่มีใช้ภาครัฐ

1. ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องลงทะเบียนผู้ใช้ที่มีใช้ภาครัฐ ทั้งบุคคล บริษัท องค์กรที่จะได้รับอนุญาตเข้าใช้ระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิก เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้หรือรับสารสนเทศ และ/หรือเอกสารที่อยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ไปยังหรือจากระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิก และต้องจัดตั้งกระบวนการยืนยันตัวตนของผู้ใช้ที่ได้ลงทะเบียนไว้แล้ว

2. ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องคงไว้ซึ่งระบบการลงทะเบียนอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความปลอดภัยและทันสมัยอยู่เสมอ โดยแสดงถึงผู้ลงทะเบียนที่ได้รับอนุญาตทั้งหมดที่ได้รับอนุญาตในการส่งหรือรับสารสนเทศจากระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของประเทศสมาชิก และต้องไม่อนุญาตให้มีการเข้าถึงระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิกโดยบุคคลหรือองค์กรที่ไม่ได้รับอนุญาต

3. ผู้ลงทะเบียนที่ได้รับอนุญาตของระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของแต่ละประเทศสมาชิกต้องไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลหรือสารสนเทศอื่นใดนอกเหนือไปจากข้อมูลหรือสารสนเทศที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย กฎ ระเบียบข้อบังคับ และนโยบาย

ข้อ 12

ความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล

1. ประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องยอมรับข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล ที่จะทำให้มั่นใจในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ที่ถูกประมวลผลในระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยู และถูกส่งไปเข้าไปในสภาพแวดล้อมเอเอสดีบีเบิ้ลยู

2. ข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลข้างต้น ในกรณีที่เหมาะสม จะต้องถูกใช้ต่อการส่งรับข้อมูลและสารสนเทศผ่านสภาพแวดล้อมเอเอสดีบีเบิ้ลยูด้วย

3. ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่า ข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลที่กำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นต่อความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์จะกำหนดถึงกลไกหรือสิ่งใดๆ ที่ทำให้ผู้รับข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์พิจารณาตัดสินใจได้ว่าข้อมูลและสารสนเทศดังกล่าวมีความสมบูรณ์และไม่ถูกแก้ไขในกระบวนการของการส่งรับ

4. ประเทศสมาชิกต้องทำให้มั่นใจได้ว่าระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตนมีข้อกำหนดและมาตรการในความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลต่อการจัดเก็บอิเล็กทรอนิกส์และการรักษาข้อมูลตลอดจนการยืนยันความถูกต้องตามวัตถุประสงค์ต่างๆ ที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้

ข้อ 13

ข้อกำหนดการรักษาข้อมูล

1. ตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาข้อมูลและสารสนเทศที่ถูกส่งไป และ/หรือ ประมวลผลโดยระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูหรือผ่านเอเอสดีบีเบิ้ลยูเพื่อการใช้ต่อไป ประเทศสมาชิกทั้งหลายตกลงจะกำหนดให้มีกำหนดการขั้นต่ำสำหรับการรักษา การจัดเก็บ และการกำจัดข้อมูลสำหรับข้อมูลในแต่ละรูปแบบที่มีการประมวลผลในระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตน

2. ประเทศสมาชิกทั้งหลายตกลงที่จะจัดทำมาตรฐานและกระบวนการทางเทคนิคสำหรับการดูแลการยืนยันความถูกต้องแท้จริงของข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ และสำหรับการรักษาข้อมูลและสารสนเทศดังกล่าวในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยของระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของตน ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อบทนี้

3. ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้น เมื่อประเทศสมาชิกหนึ่งได้รับข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์จากระบบเอ็นเอสดีบีเบิ้ลยูของอีกประเทศสมาชิกหนึ่ง และได้จัดเก็บข้อมูลและสารสนเทศดังกล่าวตามที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 ของข้อบทนี้ ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับแห่งชาติตน ประเทศสมาชิกผู้ได้รับข้อมูลและสารสนเทศดังกล่าวจะส่งสำเนาของข้อมูลและสารสนเทศ ภายในระยะเวลาที่เหมาะสมและในรูปแบบที่ปลอดภัยให้กับประเทศสมาชิกที่มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้น เมื่อมีคำร้องขอของประเทศสมาชิกผู้ส่งโดยมีการชำระค่าธรรมเนียมซึ่งอาจจะระบุไว้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีประเทศสมาชิกใดถูกกำหนดให้จัดหาข้อมูลและสารสนเทศที่มากกว่าที่ตนได้รับจากประเทศสมาชิกผู้ร้องขอ

ส่วนที่ 4
ข้อบทเพิ่มเติม

ข้อ 14

การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและความเป็นเจ้าของข้อมูล

1. การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของผลิตภัณฑ์และบริการทางเทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาโดยประเทศสมาชิกทั้งหลายสำหรับระบบเอเอสดีบีบีแอลยู หรือที่ซึ่งบรรจุในสารสนเทศที่มีการแลกเปลี่ยนภายใต้พิธีสารนี้ จะได้รับการบังคับใช้โดยสอดคล้องกับกฎหมาย กฎ และระเบียบข้อบังคับแห่งชาติของประเทศสมาชิกทั้งหลาย และความตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศสมาชิกเป็นภาคีอยู่

2. การใช้ชื่อ เครื่องหมาย และ/หรือตราสัญลักษณ์อย่างเป็นทางการของประเทศสมาชิกใดในสิ่งพิมพ์ เอกสาร และ/หรือกระดาษใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับพิธีสารนี้ไม่สามารถทำได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากประเทศสมาชิคนั้นก่อน

3. โดยไม่คำนึงถึงความในวรรค 1 ของข้อบทนี้ สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลใดๆ ที่ถูกทำขึ้น หรือเกิดขึ้นจากการทำ การปฏิบัติตาม หรือการบังคับใช้ระบบเอเอสดีบีบีแอลยู การพัฒนาทางเทคโนโลยี การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่ดำเนินการ -

เอ ร่วมกันโดยประเทศสมาชิกทั้งหมด หรือผลการค้นคว้าที่ได้มาจากกิจกรรมที่ร่วมกันทำ

โดยประเทศสมาชิกทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเอเอสดีบีบีแอลยู ถือว่าเป็นเจ้าของร่วมกันโดยประเทศสมาชิกทั้งหมด ทั้งนี้ ตามข้อตกลงที่จะได้เห็นชอบร่วมกัน

บี ร่วมกันโดยหลายประเทศสมาชิก หรือผลการค้นคว้าที่ได้มาจากกิจกรรมที่ร่วมกันทำโดยหลายประเทศสมาชิกที่เกี่ยวข้องกับเอเอสดีบีบีแอลยู ถือว่าเป็นเจ้าของร่วมกันโดยประเทศสมาชิกเหล่านั้น ทั้งนี้ตามข้อตกลงที่จะได้เห็นชอบร่วมกัน; หรือ

ซี เพียงผู้เดียวและแยกออกมาโดยประเทศสมาชิกเดียว หรือผลการค้นคว้าที่ได้มาจากความพยายามเพียงผู้เดียวหรือแยกออกมาของประเทศสมาชิกเดียว ถือว่าเป็นเจ้าของโดยประเทศสมาชิกดังกล่าวเพียงผู้เดียว

ข้อ 15

ผลในทางกฎหมายของเอกสาร ข้อมูล และสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

1. ประเทศสมาชิกต้องมีกระบวนการสำหรับการยืนยันความถูกต้องแท้จริงของเอกสาร ข้อมูลและสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ของระบบเอ็นเอสดับเบิลยูที่จะถูกใช้หรือประมวลผลในระบบเอ็นเอสดับเบิลยู และถูกส่งในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในสภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยู
2. ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบข้อบังคับแห่งชาติของแต่ละประเทศสมาชิก เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการยืนยันความถูกต้องแท้จริง ซึ่งถูกทำขึ้นโดยเกี่ยวข้องกับธุรกรรมภายใต้พิธีสารนี้อาจรับฟังเป็นพยานตามข้อเท็จจริงที่ระบุไว้ในเอกสารนั้น

ข้อ 16

ความรับผิดชอบเกี่ยวข้องกัเอเอสดับเบิลยู

ข้อกำหนดระดับการให้บริการทั้งหลายที่จัดทำขึ้นตามข้อ 7 (ข้อกำหนดระดับการให้บริการ) ของพิธีสารนี้ที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการเอเอสดับเบิลยูในระดับภูมิภาค ต้องครอบคลุมถึงความรับผิดชอบของผู้ให้บริการ โดยกำหนดสิทธิไล่เบี่ย(ไม่ว่าจะโดยจำกัดหรืออื่นใดก็ตาม) ที่มีต่อผู้ให้บริการที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดระดับการให้บริการ สำหรับฝ่ายต่างๆในสภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยูที่ได้รับความเสียหายอันเป็นผลจากการฝ่าฝืนนั้น

ข้อ 17

ความพยายามในความร่วมมือ

1. ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบข้อบังคับแห่งชาติ และนโยบายของประเทศสมาชิกทั้งหลาย ประเทศสมาชิกทั้งหลายตกลงที่จะให้ความร่วมมือกันในเรื่องเหล่านี้
  - เอ แบ่งปันข้อมูลและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน และการดำเนินการของสภาพแวดล้อมเอเอสดับเบิลยูเพื่อวัตถุประสงค์ในการอำนวยความสะดวกต่อธุรกรรมระหว่างระบบเอ็นเอสดับเบิลยูทั้งหลาย; และ
  - บี แบ่งปันประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับแนวทางและหลักปฏิบัติที่ดีตามมาตรฐานสากล ในการพัฒนากรอบกฎหมายระบบเอ็นเอสดับเบิลยูของตน
2. กิจกรรมความร่วมมือต่างๆ ซึ่งดำเนินการภายใต้วรรค 1 ของข้อบทนี้ ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขด้านทรัพยากรต่างๆ

ข้อ 18

การควบคุมดูแลเอสดับเบิลยู

ประเทศสมาชิกทั้งหลายตกลงที่จะพัฒนาโครงสร้างการควบคุมดูแลเอสดับเบิลยูที่จะครอบคลุมถึงเรื่องดังต่อไปนี้ เพื่อใช้สำหรับการปฏิบัติของเอสดับเบิลยู และที่อาจมีการแก้ไขเป็นระยะ:

- เอ องค์ประกอบของความเป็นเจ้าของ;
- บี การบริหารจัดการการปฏิบัติ;
- ซี ประเภทขององค์กร; และ
- ดี เรื่องอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโครงสร้างการควบคุมดูแลเอสดับเบิลยู

ข้อ 19

เอกสารในอนาคต

ประเทศสมาชิกทั้งหลายอาจยอมรับเอกสารทางกฎหมายทั้งหลายในอนาคตซึ่งเป็นไปตามข้อบทของพิธีสารนี้ เอกสารดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของพิธีสารนี้เมื่อได้ดำเนินการให้มีผลบังคับใช้

ข้อ 20

การระงับข้อพิพาท

1. ข้อแตกต่างหรือข้อพิพาทใดๆ ระหว่างประเทศสมาชิกทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการตีความและ/หรือการปฏิบัติตาม และ/หรือการบังคับใช้ข้อบทใดๆของพิธีสารนี้ ต้องถูกระงับอย่างฉันทมิตรผ่านการหารือและ/หรือการเจรจาร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกทั้งหลาย โดยปราศจากการกล่าวอ้างถึงบุคคลที่สามหรือองค์กรวินิจฉัยระหว่างประเทศใดๆ
2. หากประเทศสมาชิกทั้งหลายไม่สามารถแก้ไขข้อแตกต่างหรือข้อพิพาทตามวรรค 1 ของข้อบทนี้ได้ ประเทศสมาชิกทั้งหลายอาจปรารถนาจะระงับข้อแตกต่างหรือข้อพิพาทใดๆ ระหว่างกันที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการตีความ และ/หรือการปฏิบัติตาม และ/หรือการบังคับใช้พิธีสารนี้ ภายใต้พิธีสารว่าด้วยกลไกการระงับข้อพิพาทของอาเซียน ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2547 ณ เมืองเวียงจันทน์ ลาว พิตีอาร์

ส่วนที่ 5
ข้อบทสุดท้าย

ข้อ 21

การทบทวน การเปลี่ยนแปลง การแก้ไข

1. ประเทศสมาชิกอาจร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อทบทวน เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขพิธีสารนี้ทั้งหมดหรือบางส่วน
2. การทบทวน เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขใดๆที่ได้ตกลงร่วมกันโดยประเทศสมาชิกทั้งหลายต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรและถือเป็นส่วนหนึ่งของพิธีสารนี้
3. การทบทวน เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขดังกล่าวให้มีผลบังคับใช้ในวันซึ่งอาจกำหนดโดยประเทศสมาชิกทั้งหลาย
4. การทบทวน เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขใดๆ ต้องไม่กระทบถึงสิทธิและหน้าที่ที่เกิดขึ้นจากหรือบนพื้นฐานของพิธีสารนี้อันมีอยู่ก่อนหรือจนถึงวันที่มีการทบทวน เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขดังกล่าว

ข้อ 22

ข้อสงวน

ต้องไม่มีการสร้างข้อสงวนอันเกี่ยวกับข้อบทใดๆ ของพิธีสารนี้

ข้อ 23

การเก็บรักษา

พิธีสารนี้ต้องถูกเก็บรักษาไว้กับเลขาธิการอาเซียนซึ่งเป็นผู้ต้องนำส่งสำเนาพิธีสารที่รับรองความถูกต้องแล้วให้แก่ประเทศสมาชิกโดยทันที

ข้อ 24

เหตุสุดวิสัย

1. ในกรณีที่มีเหตุหรือสถานการณ์ใดที่อยู่นอกเหนือการควบคุมและไม่ใช้ความผิดหรือ

ความประมาทเลินเล่อของประเทศสมาชิกที่ได้รับผลกระทบ ซึ่งได้ใช้ความพยายามตามสมควรแล้วแต่ไม่สามารถป้องกันได้ โดยกำหนดให้เหตุหรือสถานการณ์ถูกจำกัดไว้ดังต่อไปนี้:

- เอ แผ่นดินไหว อุทกภัย อัคคีภัย หรือภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่นใด
- บี สงคราม การรุกราน การกระทำของศัตรูต่างชาติ การรบ (ไม่ว่าจะได้มีการประกาศสงครามหรือไม่) การก่อการร้าย สงครามกลางเมือง กบฏ การปฏิวัติ การจลาจล และ
- ซี การประกาศภาวะฉุกเฉินทางความมั่นคงแห่งชาติ (“เหตุสุตวิสัย”)

2. ประเทศสมาชิกดังกล่าวไม่ต้องรับผิดชอบต่อความบกพร่องใดๆ ในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้พิธีสารนี้ หากถูกยับยั้งหรือทำให้ล่าช้าในการปฏิบัติตามพันธกรณีเหล่านั้นโดยเหตุสุตวิสัย

3. ในกรณีที่เกิดเหตุสุตวิสัยใด ประเทศสมาชิกที่ถูกยับยั้งหรือทำให้ล่าช้าในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้พิธีสารนี้ ต้องแจ้งข้อเท็จจริงทั้งหมดเกี่ยวกับเหตุสุตวิสัยไปยังประเทศสมาชิกอื่นโดยทันทีพร้อมเหตุผลที่เหตุสุตวิสัยได้ยับยั้งหรือทำให้ล่าช้าในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้พิธีสารนี้ และประเทศสมาชิกล่าช้าต้องใช้ความพยายามตามสมควรในการแก้ไขผลกระทบที่เกิดขึ้นจากเหตุสุตวิสัย

4. เมื่อเหตุสุตวิสัยสิ้นสุดลง ประเทศสมาชิกที่ได้รับผลกระทบต้องเริ่มปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้พิธีสารนี้โดยเร็วตามสมควรอันเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

ข้อ 25

การมีผลใช้บังคับ

1. พิธีสารนี้จะมีผลใช้บังคับภายหลังจากประเทศสมาชิกทั้งหมดได้แจ้ง หรือหากมีความจำเป็น ส่งมอบเอกสารการให้สัตยาบันกับเลขาธิการอาเซียนเมื่อได้ดำเนินการกระบวนการภายในของตนเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน (180) ภายหลังจากมีการลงนามพิธีสารนี้

2. เลขาธิการอาเซียนต้องแจ้งประเทศสมาชิกทั้งหมดโดยทันทีถึงการแจ้งหรือการส่งมอบแต่ละเอกสารการให้สัตยาบันที่อ้างถึงในวรรค 1 ของข้อบทนี้

ข้อ 26

การทบทวน

ประเทศสมาชิกทั้งหลายอาจดำเนินการทบทวนพิธีสารนี้โดยทั่วไป โดยแนวคิดที่จะส่งเสริมการใช้ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดและการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของพิธีสารนี้ต่อไป ตามเวลาที่จะตกลงร่วมกันโดยประเทศสมาชิกทั้งหลาย

เพื่อเป็นพยานแห่งการนี้ ผู้ลงนามข้างทำยนี้ ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจาก
รัฐบาลของแต่ละประเทศ ได้ลงนามในพิธีสารนี้
ทำที่

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวพรรณรัตน์ พหลเวชช์
วันเดือนปีเกิด	2 กันยายน 2530
ตำแหน่ง	นักวิชาการศุลกากรปฏิบัติการ กรมศุลกากร
ประสบการณ์ทำงาน	2556 – ปัจจุบัน นักวิชาการศุลกากรปฏิบัติการ กรมศุลกากร

